Nick Hornby
High Fidelity

Nick Hornby s-a născut în 1957 la Maidenhead, Anglia. A studiat şi apoi a predat la Cambridge, a lucrat ca jurnalist independent. Va cunoaşte un succes răsunător chiar cu romanul de debut, Febra stadioanelor, publicat în 1992, distins cu William Hill Sports Book of the Year Award şi tradus în numeroase ţări. In 1995, un alt roman al său, High Fidelity, devine imediat bestseller. In 1998, îi apare romanul Totul despre băieţi, care a stat la baza unui film de succes, iar în 2001, romanul Cum să fii hun, recompensat cu Will Smith Award for Fiction.

Despre stilul său comic, accesibil, plin de referinţe la cultura populară, Nick Hornby afirmă: „E o parte importantă din vieţile noastre şi ar trebui să se reflecte cumva în cărţile pe care le citim. Niciodată n-am înţeles de ce scriitorii nu descriu şi nici măcar nu menţionează emisiunile la care se uită oamenii. Întotdeauna am bănuit că la mijloc e chestia aia cu posteritatea".

Nick Hornby a mai editat volumul De vorbă cu îngerul, cu povestiri de Helen Fielding, Roddy Doyle, Irvine Welsh şi alţii, a publicat o culegere de eseuri despre fotbal, Anul meu preferat (1993), şi una despre muzică, 31 de cintece (2003). A fost critic muzical la revista New Yorker şi, în 1999, a primit premiul E.M. Forster din partea Academiei Americane de Arte şi Litere.

La cei treizeci şi ceva de ani ai săi, Rob Fleming, eroul romanului High Fidelity, se chinuie din răsputeri să se maturizeze, însă întâmpină eşec după eşec. Nu a fost în stare să-şi termine studiile, magazinul de discuri al cărui proprietar este supravieţuieşte de pe o zi pe alta, iar relaţiile sale amoroase eşuează lamentabil. Dar cum ar putea fi altfel când muzica pe care o ascultă - şi pentru care trăieşte o pasiune obsedantă, de colecţionar monomaniac - nu vorbeşte decât despre despărţiri, inimi sfărâmate şi lacrimi? Stilul degajat, colocvial şi spumos, umorul irezistibil şi capacitatea de a creiona, din stereotipurile cele mai plate, personaje cât se poate de veridice i-au adus lui Nick Hornby numeroşi imitatori peste Ocean, unde High Fidelity a dat naştere unei adevărate mode literare. Romanul a fost ecranizat în 2000 de regizorul Stephen Frears, cu John Cusack, Catherine Zeta-Jones şi Jack Black în rolurile principale.

Virginiei

Pe vremuri.

Un top five al celor mai memorabile despărţiri, în ordine cronologică, pe care le-aş lua cu mine pe o insulă pustie:
Alison Ashworth
Penny Hardwick
Jackie Allen
Charlie Nicholson
Sarah Kendrew.
Le-am ales pe cele care m-au durut cu adevărat. Nu-i aşa că numele tău nu apare aici, Laura? Cred că te-ai putea strecura în top ten, dar este limpede că nu încapi în top five; locurile astea sunt rezervate pentru umilinţe şi suferinţe pe care tu pur şi simplu nu te-ai pricepe să le provoci. Poate că sună mai crud decât aş fi vrut, dar adevărul e că suntem prea bătrâni ca să ne facem unul altuia viaţa amară, şi asta-i bine, să ştii, aşa că nu-i cazul să te simţi jignită de listă. Zilele alea s-au dus, ducă-se dracului pe pustii. Nefericirea chiar însemna ceva pe vremea aia; acum e doar o chestie nasoală, ca atunci când eşti răcit sau n-ai bani. Dacă voiai cu adevărat să mă dai peste cap trebuia să te trezeşti mai devreme.

1. Alison Ashworth (1972)
Cam în fiecare seară atârnam prin parcul de lângă casă. Locuiam în Hertfordshire, dar puteam la fel de bine să locuiesc în orice altă suburbie din Anglia: era genul acela de suburbie şi genul acela de parc - la trei minute de casă, chiar peste drum de câteva magazine (de legume şi fructe, de ziare şi reviste, de băuturi). Nu era nimic primprejur care să te ajute să-ţi găseşti coordonatele geografice; dacă magazinele erau deschise (se închideau la cinci şi jumătate, joia la unu, iar duminica era închis toată ziua), puteai să intri la ziare şi să cauţi gazeta locală, dar s-ar fi putut ca nici măcar aşa să nu te lămureşti prea bine.
Aveam vreo doisprezece sau treisprezece ani şi descoperiserăm de curând ironia - sau ceea ce am înţeles mai târziu că ar fi ironia: nu ne dădeam în leagănele, roţile şi celelalte chestii pentru copii care rugineau pe-acolo decât dacă o puteam face cu un fel de detaşare ironică şi conştientă de

sine. Asta presupunea fie să mimăm neatenţia (de obicei fluierând, sporovăind sau făcându-ne de lucru cu un chiştoc sau cu o cutie de chibrituri), fie să ne jucăm cu pericolul, aşa că săream din leagăne atunci când ajungeau în punctul cel mai înalt, săream pe roată când ajungea la viteză maximă, ne ţineam de căpătui bărcilor până ajungeau într-o poziţie aproape verticală. Dacă erai în stare să dovedeşti cumva că distracţiile acestea copilăreşti puteau să-ţi zobească creierii, atunci joacă devenea oarecum OK.

Însă nu eram câtuşi de puţin ironici când era vorba de fete. Pur şi simplu nu aveam timp să ajungem la asta. Acum nici nu existau, nu erau prezente în nici un fel care să ne intereseze câtuşi de puţin, şi peste două clipe le sorbeam din priviri; erau peste tot, te împiedicai de ele la tot pasul. Acum voiai să le dai cu ceva în cap pentru că erau soră-ta sau soră altcuiva, şi peste două clipe voiai să le... de fapt nici nu ştiam ce voiam, dar era ceva, ceva... Aproape peste noapte, toate aceste surori (nu existau alt fel de fete, nu încă) deveniseră interesante, tulburătoare chiar.

Vezi tu, nu ştiu ce anume se schimbase atât de mult la noi. Vocile ni se piţigăiaseră, însă o voce piţigăiată nu prea e un lucru de laudă - te face penibil, nu atrăgător. Iar părul pubian care începuse să ne crească era un secret, era ceva care trebuia să rămână doar între noi şi şliţul nostru, şi abia peste ani de zile o persoană de sex opus va putea să verifice că era într-adevăr acolo unde trebuia. Fetele, pe de altă parte, era destul de clar că au sâni şi, de asemenea, un nou fel de a merge: cu braţele încrucişate peste piept, o poziţie care ascundea şi, în acelaşi timp, atrăgea atenţia asupra a ceea ce tocmai li se întâmplase. Şi mai erau fardurile şi parfumul, întotdeauna ieftine şi cu care se dădeau fără să se priceapă, reuşind, uneori, să fie ridicole, însă, cu toate acestea, era un semn destul de înfricoşător că lucrurile merseseră înainte fără noi, dincolo de noi, pe la spatele nostru.

Am început să mă întâlnesc cu una dintre ele... nu, nu-i adevărat, pentru că eu nu am introdus nici un fel de date în procesul decizional. Şi n-aş putea nici să spun că ea a început să se întâlnească cu mine; „a se întâlni cu", verbul ăsta e problema, pentru că sugerează un fel de paritate şi egalitate. S-a întâmplat în felul următor: sora lui David Ashworth, Alison, s-a

răzleţit din turma de femele care se aduna în fiecare seară la bancă şi m-a adoptat, m-a luat sub aripa ei şi m-a dat jos din leagăne.

Acum nu mai ştiu prea bine cum anume a procedat. Nici nu cred că mi-am dat seama la momentul respectiv, pentru că, pe la jumătatea primului nostru sărut, a primului meu sărut, îmi aduc aminte că m-am simţit cât se poate de năucit, fără să fiu în stare să explic cum de ajunsesem la asemenea intimităţi cu Alison Ashworth. Nu-mi dădeam seama nici măcar cum ajunsesem în partea ei de parc, departe de frate-său, de Mark Godfrey şi de ceilalţi, nici cum ne despărţiserăm de gaşca ei şi nici de ce şi-a aplecat faţa spre mine, astfel încât am ştiut că era cazul să-mi pun gura pe gura ei. Întregul episod sfidează orice explicaţie raţională. Însă toate astea s-au întâmplat, şi s-au mai întâmplat, în mare parte, şi în seara următoare şi în seara cealaltă.

Ce era în capul meu? Ce era în capul ei? Acum, când vreau să sărut pe cineva în felul ăsta, cu gura şi limba şi aşa mai departe, o fac pentru că mai vreau şi alte lucruri: sex, un film vineri seara, companie şi conversaţie, reunirea familiilor şi a prietenilor, aspirină la pat atunci când sunt bolnav, alte urechi pentru casetele şi CD-urile mele, poate un băieţel pe nume Jack şi o fetiţă pe nume Holly sau Maisie, încă nu m-am hotărât. Dar de la Alison Ashworth nu voiam nimic din toate astea. Nu voiam copii, pentru că noi eram nişte copii, nu voiam să mergem vineri seara la film, pentru că mergeam sâmbătă dimineaţa, şi nu voiam aspirină, pentru că mi-o dădea mămica, şi nici măcar sex, mai ales sex, doamne, dumnezeule, nu sex, cea mai scârboasa şi înspăimântătoare invenţie a începutului anilor '70.

Ce însemna, deci, mozoleala aia? Adevărul e că nu însemna nimic; eram doar pierduţi în ceaţă. Parte imitaţie (oameni pe care i-am văzut sărutându-se până în 1972: James Bond, Simon Templar, Napoleon Solo, Barbara Windsor şi Sid James, sau poate Jim Dale, Elsie Tanner, Omar Sharif şi Julie Christie, Elvis şi o mulţime de oameni alb-negru la care mama voia să se uite, deşi ei nu se sărutau niciodată pe bune), parte sclavie hormonală, parte presiune a grupului (Kevin Bannister şi Elizabeth Barnes făcuseră şi ei chestia asta vreo două săptămâni) şi parte panică oarbă... nu exista nici un strop de conştiinţă, dorinţă sau plăcere, în afara unei ciudate şi oarecum

agreabile călduri în măruntaie. Eram nişte mici animale, ceea ce nu înseamnă că în weekend ne sfâşiam hainele de pe noi; atâta că, metaforic vorbind, începuserăm să ne mirosim unul pe altul sub coadă şi mirosul nu ni se părea din cale-afară de dezgustător.

Dar fii atentă, Laura. În a patra seară a relaţiei noastre am apărut în parc şi Alison stătea pe bancă ţinându-l pe după gât pe Kevin Bannister, iar Elizabeth Barnes nu se zărea pe nicăieri. Nimeni nu a spus absolut nimic - nici Alison, nici Kevin, nici eu şi nici idioţii neiniţiaţi sexual care se bâţâiau în leagăne. Am rămas tâmpit, am roşit şi am uitat, dintr-o dată, cum să merg fără a fi conştient de fiecare părticică a corpului meu. Ce să fac? Unde să mă duc? Nu voiam să mă bat; nu voiam să stau acolo, lângă ei doi; nu voiam să mă întorc acasă. Şi, deci, concentrându-mă din răsputeri asupra pachetelor goale de No. 6 care marcau poteca dintre băieţi şi fete, fără să mă uit nici înapoi, nici în stânga şi nici în dreapta, m-am îndreptat spre rândurile strânse ale masculilor burlaci care se dădeau în leagăne. La jumătatea drumului, am comis singura mea greşeală: m-am oprit şi m-am uitat la ceas, dar pe viaţa mea dacă ştiu la ce speram să-mi ajute chestia asta sau pe cine încercam să prostesc. La urma urmei, care-ar fi ora potrivită pentru ca un băiat de treisprezece ani să plece cu coada între picioare de lângă o fată şi să se ducă spre locul dejoacă, cu palmele transpirate, cu inima zbătându-se în piept, ţinându-se cu greu să nu plângă? în nici un caz ora patru a unei după-amieze târzii de septembrie.

Am ciordit o ţigară de la Mark Godfrey şi m-am dus să stau singur pe scrânciob.

„E o boarfă", mi-a zis David, fratele lui Alison, şi i-am zâmbit recunoscător.

Şi asta a fost tot. Unde greşisem? Prima seară: parc, ţigară, mozoleală. A doua seară: aceeaşi şmecherie. A treia seară: aceeaşi şmecherie. A patra seară: lăsat cu fundu-n baltă. OK, OK. Poate că ar fi trebuit să văd semnele. Poate că mi-o căutasem. Pe la a doua şmecherie la fel trebuia să mă fi ginit că intrasem în rutină, că lăsasem buboiul să se coacă şi că ea îşi căuta pe altul. Dar ar fi putut să încerce să-mi spună! Ar fi putut măcar să-mi mai lase vreo două zile ca să rezolv problema!

Relaţia mea cu Alison Ashworth ţinuse şase ore (cele două ore dintre şcoală şi telejurnalul de seară ori trei), aşa că n-aş prea

putea să spun că mă obişnuisem să fim împreună, că nu ştiam ce să mai fac. De fapt, acum abia dacă-mi mai aduc aminte câte ceva despre ea. Păr lung şi negru? Poate. Scundă? Mai scundă decât mine, oricum. Ochi oblici, aproape orientali şi ten măsliniu? Nu mai ştiu dacă asta era ea sau altcineva. Mă rog. Dar, dacă alcătuim topul nu cronologic, ci în ordinea suferinţei, aş pune-o pe locul doi. Ar fi bine să pot spune că după ce am crescut lucrurile s-au schimbat, că relaţiile mele au devenit mai sofisticate, femeile mai puţin crude, şoriciul mai gros, reacţiile mai rapide, instinctele mai ascuţite, însă ceva din seara aceea a rămas în tot ce mi s-a întâmplat de atunci înainte; am impresia că toate celelalte poveşti romantice pe care le-am trăit nu sunt decât o versiune mai amestecată a acestei prime aventuri. Desigur, niciodată nu am mai fost nevoit să fac acel drum, urechile nu mi s-au mai înroşit cu aceeaşi furie şi nici nu a mai trebuit să număr pachetele de No. 6 ca să evit privirile batjocoritoare şi puhoaiele de lacrimi... nu chiar, nu cu adevărat, nu în felul ăsta. Doar sentimentul mă mai încearcă uneori.

2. Penny Hardwick (1973)

Penny Hardwick era o fată drăguţă, şi acum îmi plac la nebunie fetele drăguţe, deşi pe atunci nu eram atât de sigur. Avea o mămică drăguţă şi un tătic drăguţ, o casă drăguţă, în mijlocul unei grădini cu un copac şi un bazin mic cu peşti, o tunsoare drăguţă (era blondă şi îşi purta părul nici lung, nici scurt, într-un fel de coafură sportivă, simplă şi cu volum), ochi drăguţi şi zâmbitori şi o soră mai mică şi drăguţă, care surâdea politicos când îmi deschidea uşa şi dispărea atunci când era cazul. Avea maniere drăguţe - maică-mii îi plăcea foarte mult de ea - şi lua numai note bune la şcoală. Penny era frumuşică, iar cântăreţii ei preferaţi erau Carly Simon, Carole King, James Taylor, Cât Stevens şi Elton John. Oamenilor le plăcea de ea. De fapt, era atât de drăguţă, încât nici nu se punea problema să mă lase să-mi pun mâna pe sutienul ei, necum să mi-o strecor pe dedesubt, aşa că am lăsat-o baltă, deşi nu i-am spus, desigur, care era motivul. A plâns, şi am urât-o pentru asta, fiindcă m-a făcut să mă simt prost. Îmi imaginez foarte bine ce fel de persoană a devenit Penny Hardwick: o persoană drăguţă. Ştiu că a făcut o facultate, că s-a descurcat bine şi că s-a angajat ca producător la Radio BBC. Bănuiesc că este inteligentă şi serioasă, poate

prea serioasă, uneori, şi ambiţioasă, dar nu la modul greţos; cam aşa era şi atunci când ne întâlneam, şi într-o altă etapă a vieţii mele toate aceste virtuţi m-ar fi atras. Pe vremea aceea, însă, nu mă interesau calităţile, ci doar sânii, şi din cauza asta nu era bună pentru mine.

Aş vrea să-ţi pot spune că am avut conversaţii lungi şi interesante şi că am rămas buni prieteni în anii adolescenţei - ar fi fost o prietenă excelentă -, dar nu cred să ne fi vorbit vreodată. Am mers la filme, la petreceri şi la discoteci şi ne-am luptat. Ne-am luptat în dormitorul ei, în dormitorul meu, în sufrageria ei, în sufrageria mea, în alte dormitoare pe la petreceri, în alte sufragerii, tot pe la petreceri, şi toată vara ne-am luptat pe diverse petice de iarbă. Ne-am luptat pentru una şi aceeaşi chestie. Uneori mă plictiseam într-un asemenea hal să tot încerc să-i pipăi sânii, încât aş fi fost în stare să încerc să o pipăi între picioare, un gest care ar fi avut o anumită încărcătură de ironie autoparodică: era ca şi cum aş fi încercat să împrumut cinci lire, aş fi fost refuzat, şi atunci aş fi cerut cincizeci.

Asta se întrebau băieţii unii pe alţii la şcoala mea (care era o şcoală de băieţi): „Pui mâna pe ceva?", „îţi dă ceva?", „Ce-ţi dă?" şi aşa mai departe. Uneori întrebările erau derizorii, iar răspunsul aşteptat era „Nu": „Aşa-i că nu pui mâna pe nimic?", Aşa-i că nici măcar nu i-ai pus mâna pe ţâţa?" în timpul ăsta, fetele trebuiau să se mulţumească cu diateza pasivă. Penny folosea cuvântul „forţată": „încă nu vreau să fiu forţată", explica ea cu răbdare şi, poate, cu o anumită tristeţe (părea a înţelege că într-o bună zi - dar nu acum - va trebui să cedeze şi că, atunci când se va întâmpla, nu o să-i placă) atunci când îmi îndepărta mina de pe pieptul ei pentru a mia miliarda oară. Atac şi apărare, invazie şi respingere... era ca şi cum sinii ar fi fost nişte domenii anexate ilegal de către sexul opus - erau ale noastre de drept şi le voiam înapoi.

Existau totuşi, din fericire, trădători, cozi de topor în tabăra adversă. Unii băieţi ştiau alţi băieţi ale căror prietene „îi lăsau" să facă orice; uneori, fetele astea ar fi colaborat, chipurile, în mod activ la propria lor molestare. Desigur, nimeni nu auzise de vreo fată care să fi mers până într-acolo încât să se dezbrace sau chiar să-şi scoată desuurile. Ar fi însemnat să meargă prea departe cu colaborarea. Din câte înţelesesem, pur şi simplu se aşezau într-un fel care încuraja accesul, „îşi suge burta, şi tot

tacâmul", după cum a povestit aprobator Clive Stevens despre prietena lui frate-său; abia peste vreun an am ajuns şi eu la aşa ceva. Nu-i de mirare că-mi amintesc numele mic al fetei care şi-a supt burta (Judith); o parte din mine încă mai vrea să o-ntîlnească.

Citeşte orice revistă pentru femei şi vei vedea aceeaşi lamentaţie, la nesfârşit: bărbaţii - băieţeii ăştia de zece, de douăzeci, de treizeci de ani - sunt nişte dezastre în pat. Nu-i interesează deloc „preludiul"; nu au nici o dorinţă de a stimula zonele erogene ale sexului opus; sunt egoişti, lacomi, neîndemânatici, neciopliţi. Nu poţi să nu te gândeşti cită ironie a sorţii e în lamentaţiile astea. Pe vremea aia nu ne doream decât preludiul, dar pe fete nu le interesa. Nu voiau să fie atinse, mângâiate, stimulate, aţâţate; de fapt, chiar ne plesneau dacă încercam. Aşa că nu e deloc de mirare dacă nu ne prea pricepem. Doi sau trei ani foarte importanţi din viaţă ni s-a tot spus că nici măcar nu trebuie să ne gândim la asta. Între vârsta de paisprezece şi douăzeci şi patru de ani, preludiul devine, din ceva ce băieţii îşi doresc, iar fetele nu, ceva ce femeile îşi doresc, dar pe bărbaţi nu-i mai interesează. (Sau cel puţin aşa spun. Mie, unul, îmi place preludiul - mai ales pentru că vremea când nu voiam decât să pipăi îmi este îngrijorător de proaspătă în minte.) După părerea mea, cuplul perfect este format din femeia Cosmo şi băiatul de paisprezece ani.

Dacă m-ar fi întrebat cineva de ce eram atât de chitit să pun mâna pe pieptul lui Penny Hardwick, n-aş fi ştiut ce să răspund. Şi, dacă ar fi întrebat-o cineva pe Penny de ce era atât de chitită să nu mă lase, pun pariu că nici ea n-ar fi ştiut să spună. Ce aveam eu la treaba asta? La urma urmei, nu ceream nici un fel de reciprocitate. De ce nu voia să-i fie stimulate zonele erogene? Habar n-am. Tot ce ştiu este că, dacă ai vrea, ai putea afla răspunsul la tot felul de întrebări dificile răscolind prin acel interregnum devastat de războaie care se întinde între primele fire de păr pubian şi primul Durex mânjit.

Şi, oricum, poate că nu voiam atât de mult să-mi bag mâna sub sutienul lui Penny. Poate că alţii voiau mai mult decât mine să o pipăi. După vreo două luni de lupte cu Penny pe fel de fel de canapele de prin oraş, m-am săturat; i-am mărturisit unui prieten - un lucru destul de imprudent, dacă stau să mă gândesc acum - că nu ajungeam nicăieri, iar prietenul meu le-a spus altor

prieteni, şi am devenit ciuca glumelor crude şi neplăcute. I-am mai dat lui Penny o şansă, în dormitor la mine, în timp ce ai mei erau la spectacolul unui club local de teatru cu Toad ofToad Hall[1]; am fost de o violenţă care ar fi scandalizat-o şi înspăimântat-o pe o femeie matură, dar n-am reuşit nimic, iar când am condus-o acasă abia dacă am schimbat două vorbe.

Am fost mitocan cu ea când ne-am întâlnit data următoare şi, când ne-am despărţit şi a vrut să mă sărute, am respins-o. „La ce bun?", am întrebat-o. „Oricum nu ajungem nicăieri." Când ne-am mai văzut m-a întrebat dacă mai voiam să ne întâlnim, iar eu m-am uitat în altă parte. Eram împreună de trei luni, ceea ce însemna, în clasa a opta, o relaţie stabilă. (Ai ei chiar se întâlniseră cu ai mei. Se plăcuseră.) A plâns atunci, şi am detestat-o pentru că m-a făcut să mă simt vinovat şi să o părăsesc.

M-am cuplat cu o fată pe care o chema Kim, care ştiam sigur că fusese invadată deja şi care (presupuneam eu, pe bună dreptate) nu va avea nimic împotrivă să fie invadată din nou; Penny s-a cuplat cu Chris Thomson, de la mine din clasă, un băiat care umblase cu mai multe fete decât noi toţi la un loc. Kim nu era de nasul meu, şi nici Thomson nu era de nasul lui Penny. Într-o dimineaţă, la vreo trei săptămâni de la ultima noastră ceartă, Thomson a intrat behăind în clasă.

- Bă, Fleming, bă, damblagiule! Ghici cu cine m-am cordit azi-noapte!

Am simţit că se învârte pământul cu mine.

- Tu nici măcar nu i-ai pus mâna pe ţâţe în trei luni de zile, şi eu i-am tras-o în prima săptămână! L-am crezut; toată lumea ştia că obţine ce vrea de la oricine. M-a umilit, m-a făcut, m-a învins; m-am simţit un bou, m-am simţit ca un rahat şi mult, mult mai mic decât găliganul ăla enervant, papagal şi oligofren. Dar nici nu prea ar fi trebuit să conteze. Thomson oră un meseriaş când era vorba de gagici, şi erau o grămadă de labagii într-a 8-a B care nici măcar nu luaseră o fată pe după gât. Chiar şi izbânzile mele, oricât de mărunte ar fi fost, trebuie să li se fi părut imposibil de sofisticate. Nu ieşeam cine ştie ce umilit. Dar nu puteam să înţeleg ce se întâmplase. Cum de se schimbase Penny într-atât? Cum de se transformase dintr-o fată care nu ar

[1] Dramatizare de A.A. Milne după *Vântul prin sălcii,* de Kenneth Graham, un clasic al literaturii pentru copii

fi făcut nimic într-o fată care ar fi făcut orice ar fi fost de făcut? Poate că era mai bine nici să nu mă mai gândesc la asta; nu voiam să-mi fie milă de altcineva în afară de mine.

Bănuiesc că Penny nu a ajuns până la urmă prea rău şi ştiu că nici eu nu am ajuns prea rău; cred că nici măcar Chris Thomson nu e cel mai rău om din lume. Nu mi-l închipui dând buzna la serviciu, în biroul lui de la bancă, de la compania de asigurări sau de la reprezentanţa auto, aruncându-și servieta şi informându-l pe vreun coleg, cu un hohot satisfăcut, că s-a „cordit" cu nevasta respectivului. (Deşi nu mi-e greu deloc să mi-l închipui cordindu-se cu nevasta altuia. Încă de pe vremea aia arăta ca unul care se cordeşte cu nevestele altora.) Femeile care le aduc reproşuri bărbaţilor - şi sunt o grămadă de lucruri de reproşat - ar trebui să-şi aducă aminte de unde am pornit şi cât de departe a trebuit să ajungem.

3. Jackie Allen (1975)

Jackie Allen era prietena prietenului meu Phil, şi i-am suflat-o, încetul cu încetul, cu răbdare; m-am chinuit luni de zile. A fost nevoie de mult timp, de asiduitate şi viclenie. Phil şi Jackie au început să se întâlnească tot cam pe când începusem şi eu să mă întâlnesc cu Penny, numai că ei au continuat şi în tembela şi hormonala clasă a opta, şi în înfricoşătoarea clasă a noua, punctul terminus al şcolii generale, şi la începutul clasei a zecea, cu seriozitatea aia care maimuţărea maturitatea. Erau cuplul nostru model, Linda şi Paul McCartney, Paul Newman şi Joanne Woodward, dovadă vie că în lumea asta fără dumnezeu şi atât de nestatornică puteai totuşi să creşti mare sau măcar să mai creşti un pic fără să te tot suceşti şi să te schimbi la fiecare câteva săptămâni.

N-aş prea şti să spun de ce am vrut să stric totul, pentru ei şi pentru toţi cei care voiau ca ei să fie împreună. Ştii cum e atunci când îţi cumperi un tricou. Le vezi pe toate în magazin, aşa frumos împăturite şi aşezate pe culori... Când ajungi cu el acasă nu mai arată la fel. Îţi dai seama prea târziu că arăta bine doar în magazin, printre fraţii lui. Ei, cam asta a fost treaba. Sperasem că dacă o să mă cuplez cu Jackie statutul de personalitate respectabilă urma să treacă şi asupra mea, dar normal că, fără Phil, nici ea nu avea nimic din toate astea. (Dacă asta voiam, atunci poate că ar fi trebuit să încerc să mă cuplez

cumva cu amândoi, dar chestiile de felul ăsta nu-s prea uşoare nici când eşti adult; la şaptesprezece ani, cred că aş fi fost spânzurat în piaţa publică.) Phil a început să lucreze sâmbăta într-un magazin de haine bărbăteşti, şi atunci i-am cam luat locul. Cei care nu munceam sau care - cazul meu - munceam după şcoală, dar nu în weekend, ne întâlneam sâmbătă după-amiază; ne plimbam în sus şi-n jos pe High Street, pierdeam o grămadă de timp şi de bani la Harlequin Records şi ne „tratam" (nu ştiu cum de prinsesem vocabularul abstinenţei de după război, pe care-l foloseau mamele noastre) cu o cafea la filtru, care credeam noi că este ultimul răcnet în materie de şic franţuzesc. Uneori ne duceam să-l vedem de Phil; câteodată mă lăsa să cumpăr cu reducerea la care avea el dreptul, ca angajat. Asta nu m-a împiedicat s-o fut pe gagică-sa, pe la spatele lui.

Ştiam, pentru că învăţasem de la Alison şi de la Penny, că despărţirea de cineva putea fi o nefericire, dar nu ştiam că şi atunci când te întâlneşti cu cineva poate fi un lucru la fel de nefericit. Eu şi Jackie eram nefericiţi într-un fel groaznic, ca adulţii. Ne întâlneam pe ascuns, făceam sex pe ascuns, spuneam pe ascuns lucruri de genul „Ce-o să ne facem" şi vorbeam despre cât de ca lumea o să fie când n-o să mai trebuiască să facem tot felul de lucruri pe ascuns. Nu m-am gândit niciodată prea bine dacă era adevărat sau nu. N-aveam timp.

Am încercat să nu dau prea tare în Phil - mă simţeam şi-aşa destul de prost că o futeam pe gagica lui şi aşa mai departe. Dar n-am mai putut să dau înapoi, fiindcă, atunci când Jackie şi-a exprimat îndoielile în legătură cu el, eu a trebuit să am grijă de ele ca de nişte pisoiaşi neajutoraţi, până au devenit ditamai resentimentele, care se lăfăiau nestingherite în conversaţiile noastre.

Şi după aia, într-o seară, la o petrecere, i-am văzut pe Phil şi Jackie şopăcăind într-un colţ; se vedea de la o poştă că Phil era negru de supărare, palid şi abia se ţinea să nu plângă; a plecat acasă, şi în dimineaţa următoare m-a sunat ea şi m-a întrebat dacă nu vreau să ieşim să ne plimbăm; am ieşit; acum nu ne mai ascundeam; am rămas împreună vreo trei săptămâni.

O să spui că astea-s nişte copilării, Laura. O să spui că este o prostie să-i compar pe Rob şi Jackie cu Rob şi Laura, care au trecut binişor de treizeci de ani, sunt oameni aşezaţi şi stau

împreună. O să spui că adulterul adulţilor e mult mai nasol decât adulterul adolescenţilor, dar n-ai dreptate. Am fost de mai multe ori, de-atunci încoace, vârful unui triunghi, dar primul vârf a fost cel mai ascuţit. Phil n-a mai vorbit cu mine niciodată; nici gaşca noastră, cu care mergeam sâmbăta prin magazine, nu prea a mai vrut să aibă de-a face cu noi. Mama lui Phil a sunat-o pe maică-mea. Timp de câteva săptămâni, nu m-am simţit în largul meu la şcoală.

Dacă aş face acum o porcărie de genul ăsta ar fi altfel: aş putea să mă duc în alte cârciumi şi cluburi, să las telefonul pe robot, să ies mai mult, să stau în casă mai mult, să-mi întind antenele sociale ca să-mi fac un nou cerc de prieteni (şi, oricum, prietenii mei nu sunt niciodată şi prietenii ei, indiferent cine ar fi ea), să evit orice contact cu părinţii dezaprobatori. Însă pe vremea aceea nu-mi puteam permite un asemenea anonimat. Trebuia să stai şi să înduri tot.

Cel mai mult m-a mirat sentimentul de dezamăgire care m-a copleşit în acea dimineaţă de sâmbătă, când m-a sunat Jackie. N-am putut să înţeleg. Plănuisem lovitura asta de luni de zile şi când a venit vestea capitulării n-am simţit nimic - ba chiar mai puţin decât nimic. Era clar că nu-i puteam spune lui Jackie asta, dar, pe de altă parte, nici nu-mi puteam arăta entuziasmul de care ştiam că are atâta nevoie, aşa că m-am hotărât să-mi tatuez numele ei pe braţul drept.

Nu ştiu ce să zic. Mi se părea mult mai uşor să mă pocesc pe viaţă decât să-i spun lui Jackie că toate astea n-au fost decât o greşeală penibilă, că am făcut o mare porcărie; mă gândeam, în prostia mea, că dacă puteam să-i arăt tatuajul nu mai era nevoie să mă chinui să găsesc cuvinte măreţe. Poate că ar fi cazul să spun că nu sunt genul care să se tatueze. Nu sunt şi nu am fost nici genul de rocker supărat, nici genul de haidamac pilangiu. Dar pe atunci erau, din păcate, foarte la modă la noi la şcoală; ştiu sigur nişte contabili, profesori, directori de personal şi analişti-programatori trecuţi de treizeci de ani care poartă pe piele, întipărite cu litere de foc, tot felul de mesaje cumplite de pe vremea aia („MANCHESTER UNITED DĂ CLASĂ LA TOŢI" sau „LYNYRD SKYNYRD").

Voiam să-mi fac doar un „J v R" discret pe braţ, dar Victor, tipul cu tatuajele, nu era prea încântat.

- Ea care e? „J" sau „R"?

- „J".

Şi de când eşti cu gagica asta? Eram speriat de masculinitatea agresivă a prăvăliei - ceilalţi clienţi (care erau cu toţii genul haidamaci pilangii şi se uitau, nu ştiu de ce, foarte amuzaţi la mine), femeile goale de pe pereţi, mostrele fioroase din catalog, multe dintre ele expuse strategic pe antebraţele lui Victor, chiar şi limbajul lui cam agresiv.

- De ceva vreme.

- Bă, asta hotărăsc eu, e clar?

Mi s-a părut un stil cam ciudat de a face afaceri, dar m-am hotărât să-mi păstrez observaţia pentru altă ocazie.

- De vreo două luni.

- Şi o să te însori cu ea, nu? Sau ai lăsat-o cu burta la gură?

- Nu. Nici una, nici alta.

- Deci vă întâlniţi doar. Nu te-ai potcovit.

- Mda.

- Şi cum ai întâlnit-o?

- Păi se vedea cu un prieten de-al meu.

- Şi zi aşa. Da' când s-au despărţit?

- Sâmbăta.

- Sâmbăta. A râs în hohote. Auzi, eu n-am chef să mă trezesc cu maică-ta pe-aici. Ia cară-te dracului.

M-am cărat dracului.

E clar că Victor o nimerise la fix; de multe ori am fost tentat să mă duc la el atunci când inima mi se zbătea în ghearele durerii. Ar fi în stare să-mi spună în zece secunde dacă cineva merită sau nu un tatuaj. Dar, nici măcar după ce Jackie şi Phil s-au regăsit cu lacrimi şi extaze, lucrurile n-au mai fost ca înainte. Unele fete de la şcoala ei şi unii băieţi de la şcoala noastră s-au gândit că Jackie mă folosise ca să-şi renegocieze termenii relaţiei cu Phil, iar după-amiezile de sâmbătă pierdute prin magazine n-au mai fost la fel. Şi nu i-am mai admirat pe cei care erau împreună de mult; am început să-i luăm peste picior, ba chiar şi ei au început să se ia peste picior. Destul de repede, în câteva săptămâni, imitarea căsniciei nu mai era ceva la care să aspiri şi devenise motiv de batjocură. La şaptesprezece ani ajunsesem la fel de acriţi şi de lipsiţi de romantism ca şi părinţii noştri. Vezi, Laura? Tu nu poţi schimba totul în jurul tău, ca Jackie. Ni s-a întâmplat de prea multe ori, amândurora; o să ne întoarcem la prietenii, la cârciumile şi la viaţa dinainte, atât şi

nimic mai mult, şi probabil că nimeni n-o să observe diferenţa.

4. Charlie Nicholson (1977-1979)

Pe Charlie am întâlnit-o la facultate. Eu făceam un curs de jurnalism, iar ea era la design şi, de când am văzut-o prima oară, mi-am dat seama că era genul de fată pe care voisem să o-ntîlnesc încă de pe când crescusem destul de mare ca să vreau să întâlnesc fete. Era înaltă, blondă, tunsă scurt (zicea că-i ştie pe unii care erau colegi cu nişte prieteni de-ai lui Johnny Rotten[2] la St. Martin's dar mie nu mi i-a prezentat niciodată) şi avea un look foarte original, teatral şi exotic. Chiar şi numele ei mi se părea teatral, original şi exotic, pentru că trăisem până atunci într-o lume în care fetele aveau nume de fată, şi nu prea interesante. Vorbea mult, aşa că nu apăreau tăcerile alea groaznice, încordate din mai toate întâlnirile mele dintr-a zecea, iar când vorbea spunea nişte lucruri remarcabil de interesante - despre cursul ei, despre cursul meu, despre muzică, despre filme, cărţi şi politică.

Şi ea chiar mă plăcea. Ea mă plăcea. Ea mă plăcea. Ea mă plăcea. Sau cel puţin aşa cred. Aşa cred. Etc. Niciodată n-am ştiut precis ce anume le place femeilor la mine, dar ştiu că zelul e foarte bun în cazuri dintr-astea (chiar şi eu ştiu cât de greu e să-i rezişti cuiva care te găseşte irezistibil), iar eu eram cât se poate de zelos: făceam totul ca să nu fiu plictisitor, cel puţin până spre sfârşit, şi nu mă întindeam niciodată mai mult decât mi-era plapumă, cel puţin atâta timp cât mai aveam o plapumă sub care să mă întind, dar eram drăguţ, sincer, atent şi devotat, îmi amintesc fel de fel de lucruri despre ea, îi spuneam că e frumoasă şi-i cumpăram mici cadouri care se legau de obicei de o conversaţie pe care o avuseserăm de curând. Nimic din toate astea nu însemna un efort pentru mine şi nu pornea din vreun calcul: mi-era uşor să-mi aduc aminte fel de fel de lucruri despre ea pentru ca nici nu mă gândeam la altceva şi chiar credeam că e frumoasă şi n-aş fi putut să nu-i cumpăr mici cadouri şi nu trebuia să mă prefac că sunt devotat. Nu era vorba de nici un fel de efort. Aşa că am fost foarte emoţionat şi surprins atunci când

[2] La St. Martin's School of Art au debutat pe scenă, în 1975, Sex Pistols. Aici a studiat Malcolm McLaren, managerul trupei, figură legendară a fenomenului punk. Johnny Rotten (pe numele său adevărat John Joseph Lydon) a fost vocalistul trupei.

o prietenă de-a lui Charlie, o fată pe nume Kate, a spus, visătoare, că ar fi vrut să-şi găsească pe cineva ca mine. Emoţionat, pentru că era acolo şi Charlie, şi era ceva de bine, dar surprins, pentru că făcusem totul numai pentru binele meu. Şi era, totuşi, destul ca să fiu dorit. Ciudat.

Şi acum, că mă mutasem la Londra, era mai uşor să mă placă fetele. Acasă mă ştiau mulţi, sau îi ştiau pe ai mei - sau ştiau pe cineva care mă ştia sau îi ştia pe ai mei -, încă de când eram mic şi, de aceea, am avut mereu sentimentul neplăcut că toată lumea mă vedea ca pe un copil. Cum să mergi cu o fată să bei ceva într-un bar când eşti încă minor şi ştii că mai păstrezi acasă, în debara, uniforma de cercetaş? De ce-ar vrea o fată să te sărute când ştie (sau ştie pe cineva care ştie) că nu mai departe de acum câţiva ani ai ţinut morţiş să-ţi coşi pe hanorac etichete din vacanţele petrecute la Norfolk Broads şi Exmoor? Acasă erau peste tot poze de-ale mele cu urechile clăpăuge şi haine oribile, călare pe tractoraş, bătând din palme nebun de fericire la nişte trenuleţe de jucărie care intrau în nişte gări de jucărie; şi, deşi mai târziu, spre disperarea mea, prietenelor mele li se părea că pozele respective erau drăguţe, toate astea erau atunci prea aproape ca să mă pot simţi în largul meu. Îmi luase doar şase ani ca să mă transform dintr-un puşti de zece ani într-unui de şaisprezece ani; dar oare şase ani erau suficienţi pentru o schimbare de o asemenea magnitudine? La şaisprezece ani, hanoracul ăla cu etichete pe el mi-era doar cu două numere mai mic.

Charlie nu mă ştia cum eram la zece ani şi nici nu ştia pe cineva care să mă ştie. Mă ştia doar ca pe un adult tânăr. Eram deja destul de mare ca să merg la vot atunci când am cunoscut-o; eram destul de mare ca să-mi petrec noaptea cu ea - întreaga noapte, la ea în cămin -, ca să am opinii, ca să-i ofer de băut într-un bar, cu siguranţa pe care mi-o dădea permisul de conducere din buzunar, pe care vârsta mea era ştanţata în relief... şi eram destul de mare ca să am un trecut. Acasă nu aveam în spate nici un trecut, doar lucruri pe care ceilalţi le ştiau deja şi care nu meritau, deci, povestite din nou.

Dar mă simţeam tot ca un impostor. Eram ca toţi ăia care se rad la un moment dat în cap şi spun că au fost dintotdeauna punkişti, chiar dinainte să apară punk-ul: mă simţeam ca şi cum aş fi putut fi descoperit în orice moment, ca şi cum cineva ar fi

putut oricând să dea buzna în barul facultăţii fluturând o poză cu hanoracul şi ţipând „Rob a fost copil! A fost un puştiulică!", iar Charlie să o vadă şi să mă lase baltă. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că avea şi ea o grămadă de cărţi de poveşti şi nişte rochiţe penibile pentru serbări ascunse pe undeva la ai ei, la St. Albans. Eu, unul, îmi închipuiam că se născuse cu nişte cercei enormi la urechi, cu blugii burlan şi cu o admiraţie incredibil de sofisticată pentru opera unuia care mozolea totul cu nişte vopsea portocalie.

Am fost împreună doi ani, şi în fiecare clipă m-am simţit de parcă aş fi stat pe o muchie periculos de ascuţită. Nu m-am putut simţi niciodată în largul meu, dacă înţelegi ce vreau să spun; pur şi simplu n-aveam loc să mă întind şi să mă relaxez. Eram deprimat de hainele mele, care nu ieşeau cu nimic din comun. Mă îngrijorau performanţele mele de amant. Nu puteam să înţeleg ce găsise la tipul ăla cu tablourile portocalii, deşi îmi explicase de o mie de ori. Mă rodea gândul că nu eram niciodată în stare să-i spun ceva interesant sau haios, despre nimic. Mă intimidau ceilalţi bărbaţi de la cursul ei de design şi eram convins că o să se cupleze cu unul dintre ei. Şi s-a cuplat cu unul dintre ei.

Din momentul ăla intriga a luat-o razna, şi eu m-am trezit pe dinafară. La fel şi intriga secundară, scenariul, coloana sonoră, antractul, punga de floricele, genericul şi neonul verde de deasupra uşii. Am tot bântuit prin jurul căminului lui Charlie până m-au prins nişte prieteni de-ai ei şi m-au ameninţat că-mi sparg faţa. M-am hotărât să-l omor pe Marco (Marco!), tipul cu care se cuplase, şi am plănuit ore întregi, în crucea nopţii, cum o s-o fac, deşi, ori de câte ori se nimerea să dau peste el, mormăiam un salut şi treceam mai departe. Am furat de câteva ori din magazine, n-aş mai şti să spun acum de ce, am luat o supradoză de valium şi mi-am băgat degetele pe gât imediat după aia. I-am scris scrisori interminabile, iar pe unele i le-am şi trimis, şi am compus dialoguri interminabile, dar nu am purtat nici unul. Şi, când mi-am mai venit în fire, după vreo două luni de coşmar, mi-am dat seama, spre surprinderea mea, că renunţasem la cursuri şi lucram la Record and Tape Exchange, în Camden.

Totul s-a întâmplat atât de repede... Sperasem că anii tinereţii vor fi lungi, consistenţi şi instructivi, dar totul s-a adunat în

aceşti doi ani; câteodată mi se pare că tot ce mi s-a întâmplat şi toate femeile pe care le-am cunoscut de atunci încoace nu au fost decât nişte distracţii mărunte. Unii nu au trecut niciodată de anii '60, de război sau de seara în care trupa lor l-a acompaniat pe Dr Feelgood în cine ştie ce pub şi-şi petrec zilele care le-au mai rămas privind înapoi; eu, unul, nu am trecut niciodată de momentul Charlie. Atunci mi s-au întâmplat lucrurile importante, lucrurile care mă definesc.

Câteva dintre melodiile mele preferate: „Only Love Can Break Your Heart" de Neil Young, „Last Night I Dreamed That Somebody Loved Me" de The Smiths, „Caii Me" de Aretha Franklin, „I Don't Want To Talk About It" de nimeni. Şi mai sunt „Love Hurts", „When Love Breaks Down", „How Can You Mend ABroken Heart", „The Speed Of The Sound Of Loneliness", „She's Gone", „I Just Don't Know What To Do With MyselP... Am ascultat unele dintre melodiile astea în medie cam o dată pe săptămâna (de trei sute de ori în prima lună şi din când în când după aceea) de la vârsta de şaisprezece sau nouăsprezece sau douăzeci şi unu de ani. Cum să nu fi rămas cu nici o cicatrice? Cum să nu mă fi transformat în genul ăla de om de care se-alege praful când prima dragoste sfârșește rău? Ce este la început, dragostea sau nefericirea? Ascultam muzică pentru că eram nefericit? Sau eram nefericit pentru că ascultam muzică? Oare nu cumva toate discurile astea te transformă într-o fiinţă melancolică? Oamenii îşi fac griji că puştii se joacă cu arme de foc sau că adolescenţii se uită la filme violente; ne e teamă că va pune stăpânire pe ei o aşa-zisă cultură a violenţei. Nimeni nu-şi face griji că puştii ascultă mii - literalmente mii - de melodii despre inimi sfărâmate, respingere, durere, nefericire şi despărţiri. Cei mai nefericiţi oameni pe care îi cunosc, din punct de vedere sentimental, sunt cei cărora le place cel mai mult muzică pop; şi nu ştiu dacă muzică pop este cauza nefericirii, dar ştiu sigur că şi-au petrecut mai mult timp ascultând melodii triste decât trăindu-şi viaţa nefericită.

Mă rog. Uite cum să nu-ţi construieşti cariera: a) te desparţi de prietenă; b) o dai în bară cu facultatea; c) îţi găseşti o slujbă într-un magazin de muzică; d) rămâi în magazinele de muzică până la sfârşitul zilelor. Vezi imaginile alea cu oamenii din Pompei şi te gândeşti cât este de ciudat că faci un joc scurt de zaruri după masă şi gata, ai încremenit, aşa îşi aduc oamenii

aminte de tine mii de ani de atunci înainte. Să presupunem că era primul joc de zaruri din viaţa ta. Să presupunem că ai vrut doar să-i ţii de urât amicului Augustus. Să presupunem că taman atunci ai terminat de scris un poem extraordinar sau ceva de felul ăsta. Nu-i cam neplăcut să intri în istorie ca un jucător de zaruri? Mă uit uneori la magazinul meu (pentru că m-am mai mişcat şi eu în ultimii paisprezece ani! Acum vreo zece ani am împrumutat nişte bani şi mi-am deschis magazinul meu) şi la muşteriii fideli care-mi vin sâmbăta şi ştiu precis cum s-ar simţi locuitorii ăia din Pompei dac-ar putea simţi ceva (deşi tocmai asta-i ideea, că nu mai pot). Am încremenit în poza asta, poza patronului de magazin, pentru totdeauna, din cauza câtorva săptămâni din anul 1979, când mi-a căşunat pe moment. Bănuiesc că putea să fie şi mai rău; puteam să mă duc la un birou de recrutare şi să intru în armată sau să mă angajez la cel mai apropiat abator. Dar, chiar şi aşa, mă simt ca şi cum mi-ar fi rămas întipărită o grimasă pe faţă şi acum trebuie să umblu toată viaţa schimonosindu-mă în felul ăsta penibil.

Până la urmă am renunţat să mai pun scrisorile la poştă; după vreo câteva luni am renunţat şi să le mai scriu. Am mai avut fantasme criminale cu Marco, deşi moartea pe care i-o pregăteam a devenit mai rapidă (îl las o clipă, ca să-şi dea seama ce se-ntâmplă, şi apoi BUM!) - nu mai eram atât de pasionat de scenariile lente, sadice. Am început să mă culc din nou cu femei, deşi am privit toate aceste aventuri ca pe nişte accidente, nişte întâmplări, care nu-mi ridicau câtuşi de puţin moralul. (Şi, precum James Stewart în Vertigo, mi-am compus un „tip": blondă, tunsă scurt, artistă, ameţită, logoreică, ceea ce a dus la câteva greşeli dezastruoase.) Am renunţat să mai beau atâta, am renunţat să mai ascult versurile cântecelor cu aceeaşi fascinaţie morbidă. (Un timp, am avut impresia că mai toate cântecele în care cineva pierdea pe altcineva erau înspăimântător de relevante şi, cum asta înseamnă întreaga muzică pop, iar eu lucram într-un magazin de discuri, eram speriat aproape tot timpul.) Am renunţat să mai compun replici ucigătoare care să o facă pe Charlie să se zvârcolească pe jos, chinuită de regrete şi silă de ea însăşi.

Am avut, totuşi, grijă să nu mă implic prea mult în nimic, nici în muncă, nici în relaţii: m-am convins pe mine însumi că s-ar putea să primesc în orice moment un telefon de la Charlie, şi

atunci ar trebui să acţionez într-o clipită. N-am fost sigur nici măcar dacă e bine să-mi deschid magazin; dacă ar fi vrut să plec împreună cu ea din ţară şi eu n-aş fi putut să mă mişc destul de repede? Căsătoria, ipotecile şi copiii nici nu intrau în discuţie. Nu renunţam însă la realism: din când în când aduceam la zi viaţa lui Charlie, imaginându-mi o serie întreagă de evenimente catastrofale (Stă cu Marco! Şi-au cumpărat împreună o casă! S-a măritat cu el! E gravidă! Are o fetiţă!), numai şi numai ca să rămân în priză; evenimentele astea cereau o serie întreagă de reajustări şi transformări care să-mi alimenteze fantasmele. (Când o să se despartă n-o să aibă unde să se ducă! Chiar n-o să aibă unde să se ducă atunci când o să se despartă, şi o să trebuiască să o întreţin eu! Căsnicia o să-i deschidă ochii! O să-şi dea ea seama ce băiat bun sunt atunci când o să vadă că am grijă de copilul altuia!) Aş fi putut suporta orice veste. Orice ar fi făcut ea şi Marco, eu rămâneam convins că asta nu era decât o etapă prin care trecea relaţia noastră. Ei sunt tot împreună, din câte ştiu, iar eu sunt acum din nou singur.

5. Sarah Kendrew (1984-1986)

Din dezastrul cu Charlie am învăţat o lecţie: trebuie să ştii la ce categorie te baţi. Ea nu era de nasul meu: mult prea drăguţă, mult prea deşteaptă, mult prea sclipitoare, mult prea mult. Iar eu? Obişnuit. La categoria mijlocie. Nici cel mai strălucit flăcău de pe lumea asta, dar, fără doar şi poate, nici cel mai tâmpit: am citit cărţi cum ar fi Insuportabilă uşurătate a fiinţei şi Dragostea în vremea holerei şi le-am înţeles, cred eu (erau despre fete, nu-i aşa?), dar nu-mi plac cine ştie ce; într-un top five al cărţilor mele preferate ar fi Somnul de veci de Raymond Chandler, Dragonul roşu de Thomas Harris, Sweet Soul Music de Peter Guralnik, The Hitchhicker's Guide to the Galaxy de Douglas Adams şi, ştiu şi eu, ceva de William Gibson sau Kurt Vonnegut. Citesc The Guardian, The Observer, New Musical Express şi alte reviste de muzică; la urma urmei, mă mai duc prin Camden să văd filme străine (un top five al filmelor străine: Betty Blue, Subway, Leagă-mă strâns!, The Vanishing, Diva), deşi prefer de departe filmele americane. (Un top five al filmelor americane şi, deci, cele mai bune filme din toate timpurile: Naşul, Naşul II, Taxi Driver, Good-fellas şi Reservoir Dogs.)

Arăt OK; de fapt, dacă l-am pune pe Mei Gibson la un capăt al scalei frumuseţii şi la celălalt capăt pe, să zicem, Berky Edmonds, de la mine din şcoală, a cărui urâţenie grotescă era proverbială, eu cred că aş fi la fix în jumătatea dinspre Mei. O prietenă mi-a spus la un moment dat că semăn un pic cu Peter Gabriel, şi el nu arată prea rău, nu-i aşa? Sunt de înălţime mijlocie, nici slab, nici gras, nu-mi creşte barba până-n ochi, mă spăl, umblu în blugi, tricou şi geacă de piele cam tot timpul, mai puţin vara, când îmi las geaca acasă. Votez cu laburiştii. Am destul de multe casete cu comedii clasice - Python, Fawlty Towers, Cheers şi aşa mai departe. Înţeleg, în general, ce vor feministele, dar nu alea radicale.

Talentul meu, ca să zic aşa, este de a combina o grămadă de chestii obişnuite într-un cadru compact. Aş putea spune că există milioane de oameni de felul meu, dar de fapt nu-i aşa: o mulţime de inşi au gusturi muzicale impecabile, dar nu citesc, o mulţime de inşi citesc, dar sunt graşi, o mulţime de inşi simpatizează cu feministele, dar au bărbi penibile, o mulţime de inşi au un simţ al umorului în genul lui Woody Allen, dar arată ca Woody Allen. O mulţime de inşi beau prea mult, sunt nişte tâmpiţi la volan, se iau la bătaie, se dau mari cu banii lor sau se droghează. Eu nu fac nimic din toate astea, pe cuvântul meu; mă descurc cât de cât cu femeile nu pentru că aş avea cine ştie ce calităţi, ci pentru că n-am cine ştie ce defecte.

Chiar şi aşa, trebuie să ştii să nu te avânţi în larg. Eu am ajuns prea departe cu Charlie; după ea, m-am hotărât să nu mi-o mai iau niciodată în cap, aşa că timp de cinci ani, până s-o-ntîlnesc pe Sarah, m-am bălăcit pe la mal. Charlie şi cu mine nu ne potriveam. Marco şi Charlie se potriveau; eu şi Sarah ne potriveam. Sarah era potrivit de drăguţă (micuţă, subţire, cu ochi frumoşi, mari şi căprui, cu dinţi strâmbi, cu părul negru, până la umeri, care arăta tot timpul ca şi cum ar fi fost nearanjat, oricât de des ar fi mers la coafor) şi se îmbrăca la fel ca mine, în general. Topul muzicienilor şi trupelor: Madness, Eurythmics, BobDylan, Joni Mitchell, Bob Marley. Topul filmelor: National Velvet, Dwa (ei, da!), Gandhi, Missing, La răscruce de vlnturi.

Şi era tristă, în adevăratul sens al cuvântului. Cu câţiva ani în urmă, o părăsise un fel de echivalent masculin al lui Charlie, un tip pe nume Michael, care voia să ajungă nu ştiu ce la BBC. (N-a

reuşit până la urmă, labagiul, şi ne bucurăm în sinea noastră în fiecare ziulică în care nu-l vedeam la televizor sau nu-l auzeam la radio.) A fost momentul ei de glorie, aşa cum a fost Charlie pentru mine, şi, după ce s-au despărţit, Sarah s-a hotărât să se lase de bărbaţi pentru un timp, aşa cum şi eu mă hotărâsem să mă las de femei. Era normal să încercăm să ne lăsăm împreună, să devenim tovarăşi întru scârba faţă de sexul opus şi să avem totuşi cu cine să ne culcăm. Prietenii noştri erau cuplaţi cu toţii, carierele noastre păreau să fi intrat definitiv pe un anumit făgaş, aşa că ne era frică să nu rămânem singuri pentru tot restul vieţii. Doar oamenii care sunt într-o anumită dispoziţie se tem să nu rămână singuri pentru tot restul vieţii la douăzeci şi şase de ani; ei bine, noi eram în dispoziţia aia. Ni se părea că totul se întâmplă mult mai târziu decât se întâmpla în realitate şi, după vreo câteva luni, s-a mutat la mine.

Nu aveam cu ce să umplem o cameră. Adică nu că n-am fi avut destule lucruri: ea avea o mulţime de cărţi (era profesoară de engleză) şi eu aveam sute de discuri, iar apartamentul meu e, oricum, destul de strâmt - locuiesc aici de mai bine de zece ani şi de cele mai multe ori mă simt ca un câine de desene animate într-un coteţ. Vreau să spun că nici eu, nici ea nu eram destul de zgomotoşi sau de puternici, aşa că-mi dădeam seama, atunci când eram împreună, că nu reuşeam să ocupăm decât spaţiul pe care-l umpleau corpurile noastre. Nu reuşeam să iradiem, aşa, ca alte cupluri.

Uneori încercam, atunci când eram cu persoane chiar mai tăcute decât noi; nu am discutat niciodată de ce deveneam mai stridenţi şi mai zgomotoşi, dar sunt convins că ne dădeam amândoi seama de asta. Era un fel de a compensa faptul că viaţa se petrecea altundeva, că exista un loc în care Michael şi Charlie erau împreună, distrându-se mai bine decât noi, cu oameni mai interesanţi decât noi, şi zgomotul pe care-l făceam era un fel de sfidare, o ultimă luare de poziţie, futilă, dar necesară. (Poţi vedea asta la tot pasul: tineri burghezi pe care viaţa începe să-i dezamăgească şi care fac gălăgie în restaurante, în baruri şi în cârciumi. „Uită-te la mine! Nu sunt chiar atât de plictisitor pe cât crezi! Ştiu să mă distrez! " E tragic. Mă bucur că am învăţat să-mi văd de treabă şi să fiu ursuz.) Trăiam într-o căsnicie de faţadă la fel de cinică şi de reciproc avantajoasă ca oricare alta şi credeam sincer că aş

putea să-mi petrec viaţa alături de ea. Nu m-ar fi deranjat. Era o ţipă OK.

Am văzut odată o poantă într-un serial - cred că era Man About the House -, o poantă foarte urâtă, în care un tip iese într-o seară cu o ochelaristă obeză, o îmbată şi se dă la ea după ce o conduce acasă. Tipa începe să ţipe la el: „Eu nu sunt genul ăsta de fată!" El o priveşte şocat. „Dar... dar nu se poate să nu fii", zice ăla. Mă făcea să râd la şaişpe ani, dar nu m-am mai gândit la asta până-n momentul în care Sarah mi-a spus că-şi găsise pe altcineva. „Dar... dar n-aveai cum", am vrut să îngăim. Nu vreau să spun că Sarah nu putea fi plăcută de cineva; oricum, tipul ăla o plăcuse, probabil. Vreau să spun doar că a-ţi găsi pe altcineva era cu totul contrar spiritului înţelegerii noastre. Tot ce aveam cu adevărat în comun (admiraţia pentru Diva nu ne-ar fi ţinut împreună, la drept vorbind, mai mult de câteva luni) era faptul că fusesem părăsiţi de alţii şi că urâm chestia asta din răsputeri. Deci cum dumnezeu ajunsesem eu să fiu părăsit?

Sigur că nu eram realist. Întotdeauna rişti să pierzi o persoană cu care merită să fii, doar dacă nu eşti atât de paranoic încât să alegi pe cineva pe care să nu-l poţi pierde, pe cineva care nu poate trezi interesul nimănui. Dacă ai de gând să te bagi în povestea asta trebuie să iei în calcul şi ipoteza că nu o să meargă, că poate să apară unul pe care-l cheamă, să zicem, Marco sau, în cazul ăsta. Tom şi o să-ţi strice toată bucuria. Însă pe vremea aia nu vedeam lucrurile aşa. Nu vedeam decât că mai coborâsem ştacheta, dar lucrurile tot nu mergeau cum trebuie, iar asta mă făcea să-mi plâng de milă şi să fiu cât se poate de nefericit.

Şi după aia te-am găsit pe tine, Laura, şi am trăit împreună, iar acum tu ai plecat. Dar să ştii că nu-mi oferi nimic nou cu asta; dacă vrei cu adevărat să încapi pe listă o să trebuiască să te mai chinui un pic. Nu mai sunt la fel de vulnerabil ca atunci când m-au părăsit Alison sau Charlie, nu ai schimbat întreaga structură a vieţii mele zilnice, aşa cum a făcut-o Jackie, nu m-ai făcut să mă urăsc, ca Penny (şi nu ai cum să mă umileşti, aşa cum a reuşit Chris Thomson), iar acum sunt mai puternic decât atunci când m-a lăsat Sarah - cu toată depresia şi cu toate îndoielile care ies la suprafaţă atunci când eşti părăsit, ştiu că tu nu eşti ultima şi cea mai bună ocazie pe lângă care am trecut. Aşa că asta e. Mai încearcă. Ai fost pe-aproape, dar n-ai nimerit. Mai

vorbim noi.

Acum.

Unu

Laura pleacă luni dimineaţa la prima oră cu o valiză şi o geantă de voiaj. Zău că te trezeşti la realitate când vezi cu cât de puţine pleacă femeia asta care ţine la lucrurile ei, la ceainicele, la cărţile şi la afişele ei şi la statueta pe care şi-a adus-o din India; mă uit la geantă şi mă gândesc: dumnezeule, e clar că nu-şi doreşte să stea cu mine. Lângă uşă ne îmbrăţişăm, iar ea plânge un pic.

- Nici eu nu ştiu prea bine ce fac, spune.

- Mda, îmi dau seama, îi răspund - ceea ce e un fel de glumă şi nu prea. Nu trebuie să pleci acum. Poţi să stai cât vrei.

- Mersi. Dar ce era mai greu a trecut. Aş putea la fel de bine, mă rog...

- Bun, atunci mai stai măcar noaptea asta. Însă dă ochii peste cap şi vrea să pună mâna pe clanţă.

Ieşirea e stângace. Are amândouă mâinile ocupate, dar încearcă să deschidă uşa şi nu reuşeşte, aşa că o deschid eu, dar îi stau în cale, aşa că trebuie să ies pe coridor ca să poată trece, iar ea trebuie să proptească uşa pentru că nu am cheia şi eu trebuie să mă strecor pe lângă ea ca să prind uşa înainte să se închidă. Şi asta-i tot.

Îmi pare rău să o spun, dar acest sentiment minunat, în parte eliberare, în parte surescitare nervoasă, pătrunde în mine pe undeva prin degetele de la picioare şi mă traversează ca o undă de şoc. Nu e prima oară când îl simt şi ştiu că nu înseamnă mare lucru - de exemplu, în mod ciudat, nu înseamnă că o să fiu în culmea fericirii în următoarele câteva săptămâni. Dar ştiu prea bine că ar trebui să ţin de el, să mă bucur până nu trece.

Iată cum îmi serbez eu întoarcerea în împărăţia celor Singuri: stau în fotoliu, în cel care va rămâne aici, cu mine, şi-i scot bucăţele de burete din braţe; îmi aprind o ţigară, chiar dacă e încă devreme şi nu simt nevoia, pur şi simplu pentru că acum pot să fumez în casă când am chef fără să mai înceapă nici un scandal; mă întreb dacă o cunosc deja pe următoarea persoană cu care o să mă culc sau dacă o să fie cineva cu care nu m-am întâlnit încă; mă întreb cum arată şi dacă o să o facem aici sau la ea, şi cum arată la ea; mă hotărăsc să-mi pictez o siglă a casei Chess Records pe peretele sufrageriei. (într-un magazin

din Camden erau imprimate cu stanţa toate - Chess, Stax, Motown, Trojan -, pe peretele de cărămidă de lângă intrare, şi dădeau foarte bine. Poate o să-l găsesc pe tipul care le-a pictat şi o să-l pun să mi le facă aici, în variantă micşorată.) Mă simt OK. Mă simt bine. Mă duc la muncă.

Magazinul meu se cheamă Championship Vynil. Vând punk, blues, soul şi R&B, ceva ska, ceva muzică alternativă, ceva pop din anii '60, tot ce-şi poate dori un colecţionar de discuri serios, aşa cum spune inscripţia din vitrină, scrisă, ironic, cu litere demodate. Prăvălia e pe o străduţă liniştită din HoUoway, aşezată strategic, astfel încât să atragă cât mai puţini eventuali muşterii rătăciţi; n-ai de ce să vii pe-aici dacă nu eşti de prin zonă, iar oamenii de prin zonă nu par cine ştie ce interesaţi de discul meu cu Stiff Little Fingers în ediţie limitată (douăzeci şi cinci de lire pentru dumneavoastră; eu am dat pe el şaisprezece, în 1986) sau de exemplarul meu mono din Blonde on Blonde[3].

Reuşesc să supravieţuiesc datorită celor care fac un efort ca să vină aici la cumpărături în zilele de sâmbătă - tineri, întotdeauna tineri cu ochelari în genul lui John Lennon, geci de piele şi genţi pătrate - şi datorită comenzilor prin poştă: îmi fac reclamă în ultimele pagini ale revistelor de rock şi primesc scrisori de la tineri, întotdeauna tineri, din Manchester, Glasgow sau Ottawa, tineri care par să-şi piardă mult prea mult timp căutând single-uri rare de The Smiths şi albume de Frank Zappa marcate ca „ORIGINAL NOT RE-RELEASED". Nici nu merită să-ţi pui problema dacă sunt sau nu întregi la minte.

Am întârziat şi, când ajung, îl găsesc pe Dick sprijinit de uşă, citind dintr-o carte. Are treizeci şi unu de ani şi poartă plete negre şi nespălate; are un tricou cu Sonic Youth, o geacă neagră de piele care încearcă din răsputeri să arate că a văzut şi zile mai bune, deşi a cumpărat-o abia acum un an, şi un walkman cu o pereche de căşti penibil de mari, care-i ascund nu doar urechile, ci şi jumătate din faţă. Cartea este o biografie a lui Lou Reed în ediţie populară. Geanta de la picioarele lui - care chiar că a văzut zile mai bune - poartă sigla unei case independente de discuri din State, foarte la modă; s-a chinuit mult până să facă rost de ea şi devine nervos când vede că ne apropiem de preţioasa lui achiziţie. O foloseşte ca să-şi care casetele; a

[3] Album din 1966 al lui Bob Dylan

ascultat cam toată muzica din magazin şi preferă să-şi aducă chestii noi - casete de pe la prieteni, discuri pirat pe care le-a comandat prin poştă - decât să-şi piardă timpul ascultând ceva de două ori. (Eu sau Barry îl întrebăm de vreo două ori pe săptămâna dacă nu vrea să vină să mâncăm de prânz la cârciumă, dar el se uită cu tristeţe la teancul de casete şi suspină., „n-aş veni, dar trebuie să trec prin astea.")

- Bună dimineaţa, Richard.

Se grăbeşte să-şi dea căştile jos şi se-ncurcă-n ele; una i se agaţă de ureche, iar cealaltă îi cade pe ochi.

- A, noroc. Noroc, Rob.

- Scuze de întârziere.

- Nici o problemă, nici o problemă.

- Cum a fost în weekend? Descui magazinul în timp ce-şi strânge lucrurile ca un bezmetic.

- Păi, da, bine, a fost OK. Am găsit primul album Liquorice Comfits, în Camden. Testament of Youth. Nu a fost lansat niciodată la noi. Se importă din Japonia.

- Mişto.

Habar n-am ce dracu' vrea să spună.

- Ţi-l trag şi ţie.

- Mersi mult.

- Finc-ai zis că ţi-a plăcut al doilea album. Pop, Girls, Etc. Ăla cu Hattie Jacques[4] pe copertă. Da' stai, că tu nu văzusei coperta. Ţi-l trăsesem eu pe casetă.

Sunt convins că mi-a tras un album Liquorice Comfits şi că i-am spus că-mi place. Am o grămadă de casete pe care mi le-a tras Dick, dar pe majoritatea nu le-am ascultat.

- Dar tu? Cum a fost în weekend? Bine? Sau nu prea?

Nu-mi dau seama cum ar putea să sune conversaţia dacă m-aş apuca să-i povestesc despre weekend-ul meu. Probabil că ar fi complet distrus când i-aş spune că m-a părăsit Laura. Dick nu prea e tare la chestii de-astea; de fapt, dacă mi-ar trece prin cap să-i mărturisesc ceva cât de cât mai personal - că am un tată şi-o mamă, de exemplu, sau că am fost şi eu la şcoală când eram mic -, cred că ar roşi, s-ar bâlbâi şi m-ar întreba dacă am ascultat ultimul album Lemonheads.

- De, aşa şi-aşa. Şi de-alea bune, şi de-alea mai nasoale.

Dă din cap. E clar că ăsta-i cel mai bun răspuns.

---

[4] Josephine Edwina Jacques (1922-1980), actriţa britanică de comedie

Magazinul miroase a fum stătut, a umezeală şi a cămăşi de ţiplă, e strâmt, ponosit, murdar şi înghesuit, în parte fiindcă aşa am vrut eu - aşa trebuie să arate un magazin de discuri, numai fanii lui Phil Colins ar intra într-o prăvălie care să arate ca-n reviste - şi-n parte fiindcă tot nu reuşesc să fac curat şi să-l redecorez.

De-o parte şi de alta a uşii sunt stative rotative, încă vreo două în vitrină, iar pe pereţi sunt casete şi CD-uri în carcase transparente; cam asta-i tot, şi e destul loc, dacă ne gândim că nu avem clienţi, aşa că în general e destul loc. Depozitul din spate este mai mare decât magazinul, dar, de fapt, nu prea avem ce depozita, în afară de câteva vrafuri de discuri la mina a doua pe care nimeni nu se oboseşte să lipească etichete de preţ, aşa că folosim depozitul mai mult ca să pierdem timpul pe-acolo. Sincer să fiu, felul în care arată locul ăsta a început să mă scârbească. Mi-e teamă că-ntr-o zi or să mă apuce pandaliile, o să smulg posterul cu Elvis Costello care atârna din tavan, o să arunc în stradă stativul cu „Country Artists (Male) A-K", o să mă angajez la un Virgin Megastore şi n-o să mă mai întorc niciodată.

Dick pune un disc, o chestie psihedelică de pe Coasta de Vest, şi face nişte cafea, în timp ce eu mă uit pe corespondenţă; după aia ne bem cafeaua; după aia încearcă să îndese nişte discuri în stativele ticsite, care scârţâie, în timp ce eu scot deoparte vreo câteva comenzi; după aia arunc o privire la rebusul din Guardian, în timp ce el citeşte o revistă de rock adusă din State şi, fără să ne dăm seama, vine rândul meu să fac cafea.

Pe la vreo unsprezece şi jumătate se-mpleticeşte înăuntru un irlandez beţiv pe nume Johnny. Vine pe la noi cam de trei ori pe săptămână, şi vizitele lui au devenit nişte scenete cu o coregrafie şi un scenariu pe care nici unul dintre noi n-am vrea să le schimbăm. Într-o lume ostilă şi plină de neprevăzut, atunci când avem nevoie de ceva solid ştim că putem conta unul pe celălalt.

- Haide, Johnny, cară-te, îi spun eu.

- Da' ce, bă, banii mei nu e buni?

- Lasă, mă, că tu n-ai bani. Şi oricum nu ţinem ce vrei tu să cumperi.

Şi asta-i poanta la care bagă o interpretare entuziastă după „All Kinds of Everything", poantă la care eu trebuie să ies din spatele tejghelei şi să-l conduc înapoi la uşă, poantă la care el

se aruncă la unul din stativele rotative, poantă la care eu deschid uşa cu o mână, îi desfac strânsoarea de pe stativ cu cealaltă şi-l împing afară. Mişcările astea le-am născocit acum vreo câţiva ani buni, aşa că acum le ştim pe dinafară.

Johnny e singurul nostru client înainte de prânz. Ce să spun, asta nu prea-i o slujbă pentru un tip cu mari ambiţii.

Barry nu se arată până după prânz, ceea ce nu-i neobişnuit. Şi Dick, şi Barry au fost angajaţi cu jumătate de normă, câte trei zile fiecare, dar, destul de repede, au început să vină amândoi zilnic, inclusiv sâmbetele. Eu n-am ştiut ce să fac - mă-nţelegeţi, dacă nu aveau unde să se ducă şi ce să facă altceva, nu voiam să ridic problema; poate că era vorba de vreo criză spirituală sau ceva de felul ăsta -, aşa că le-am mărit un pic salariul şi am lăsat-o aşa. Barry a văzut mărirea ca pe un semn că-şi poate scurta la loc programul, prin urmare alta nici n-a mai pupat de-atunci. Au trecut patru ani, dar nu a ridicat niciodată problema.

Intră în magazin mormăind un riff din Clash. De fapt, „mormăind" nu e cuvântul cel mai potrivit. Face zgomotul ăla ca de chitară pe care-l fac toţi băieţii, „DU-DU!", cu buzele răsfrânte şi dinţii strânşi. Barry are treizeci şi trei de ani.

- Merge treaba, băieţi? Băi, Dick, ce-i cu muzica asta de cacao, frăţioare? Se strâmba şi se ţine de nas. Bleah!

Barry îl intimidează pe Pick, într-atât încât Dick nu scoate o vorbă atunci când Barry e în prăvălie. Eu nu mă bag decât în momentul în care Barry începe să-l jignească de-adevăratelea, aşa că stau şi mă uit cum Dick se duce la combină de deasupra tejghelei şi opreşte caseta.

- Ce pot să mai zic, meştere? Eşti ca un copil. Trebuie să te păzească cineva tot timpul. Da' nu-nţeleg de ce trebuie să am eu grijă de toate. Rob, tu n-ai văzut ce pusese ăsta? Ce era porcăria aia, frăţioare? Nu tace o clipă din gură şi bate câmpii mai tot timpul. Trăncăneşte la nesfârşit despre muzică, dar şi despre cărţi (Terry Pratchett şi orice altceva în care e vorba despre monştri, planete şi alte chestii de-astea), filme sau femei. Pop, fete şi aşa mai departe, cum zic băieţii de la Liquorice Comfits. Dar conversaţia lui nu e decât o înşiruire continuă: dacă a văzut un film bun, nu o să stea să povestească intriga sau să spună ce a simţit el, ci o să-l încadreze într-un top al anului, al tuturor timpurilor, al deceniului. Nu vorbeşte decât în top ten-uri şi top five-uri, aşa că Dick şi cu mine am ajuns să

vorbim la fel. Şi ne pune să scriem tot timpul fel de fel de liste. „Aşa, băieţi. Hai cu un top five al filmelor cu Dustin Hoffman." Sau al solo-urilor de chitară, sau al albumelor scrise de muzicieni orbi, sau al emisiunilor lui Gerry Anderson[5] („Nu pot să cred că l-ai pus pe Căpitanul Scarlet pe primul loc, Dick. Tipul era nemuritor! Care-i problema?"), sau al dulciurilor care se găsesc la borcan („Dacă vreunul din voi a pus rubarba sau crema de vanilie în primele cinci locuri, eu îmi dau demisia").

Barry bagă mâna într-un buzunar al gecii de piele, scoate o casetă, o pune în combină şi dă volumul la maximum. Magazinul începe să se zgâlţâie în ritmul başilor de pe „Walking on Sunshine", de Katrina and The Waves. E februarie. E frig. Umezeală. Laura m-a părăsit. Nu vreau să ascult „Walking on Sunshine". Nu ştiu cum să zic, dar nu prea am dispoziţia. - Opreşte-o odată, Barry. Trebuie să urlu, ca un căpitan pe o barcă de salvare în mijlocul furtunii.

- Nu merge mai tare.

- N-am zis s-o dai mai tare, boule, am zis „opreşte-o odată".

Râde şi se duce în depozit, zbierând pe refren: „Du DU! Du du du du-du du-du-du-du". Mă duc şi o opresc. Barry se întoarce în magazin.

- Ce faci? Nu vreau s-ascult „Walking on Sunshine"!

- E o casetă nouă. Caseta mea pentru luni dimineaţa. Am tras-o special azi-noapte.

- Află că-i luni după-amiaza, băga-mi-aş picioarele! Trebuia să te trezeşti mai devreme.

- Şi dacă era dimineaţă mă lăsai s-o pun, nu-i aşa?

- Nu. Da' măcar aşa am o scuză.

- De ce nu vrei s-asculţi ceva care să te-nveselească? Să-ţi mai încălzească un pic oasele alea de boşorog?

- De-aia.

- Şi-atunci ce-ai vrea s-asculţi când eşti şucărit? Nu ştiu. Da' nu „Walking on Sunshine".

- Bine. O să dau mai departe.

- Şi ce urmează?

- „Little Latin Lupe Lu". Scot un geamăt.

- Mitch Ryder and The Detroit Wheels? intreabă Dick.

- Nu. The Righteous Brothers.

Se vede cum Barry începe să bată în retragere. E clar că n-a

[5] . Realizator britanic de emisiuni TV de succes, cu subiecte SF

auzit niciodată de versiunea lui Mitch Ryder.

- Aha. Bine. Mă rog.

- Dick nu şi-ar permite niciodată să-i spună lui Barry că habar n-are, dar e destul de clar ce vrea să spună. Care-i problema? Se răţoieşte Barry?

- Nici o problemă.

- Nu, hai să te-aud! E vreo problemă cu Righteous Brothers? Nici o problemă. Numai că eu prefer cealaltă versiune, spune Dick împăciuitor.

- Rahat.

- Ce-i aşa de rahat dacă spui că preferi altceva? îl întreb.

- E de rahat dacă preferi o prostie. Dick ridică din umeri şi zâmbeşte.

- Poftim? Poftim? Ce-i cu zâmbetul ăsta de superioritate? Lasă-l în pace, Barry. N-are-a face. Oricum nu ascultăm căcănaria aia de „Little Latin Lupe Lu", aşa că mai scuteşte-ne.

- Deci de când a ajuns să fie-n magazinul ăsta ca la puşcărie? De când ai venit tu cu caseta asta idioată.

- Eu n-am vrut decât să vă-nveselesc un pic. Atâta tot. Mii de scuze. N-ai decât să pui muzică de-aia de jelanie de pe vremuri, nu mă interesează, faci ce vrei. Să ştii că n-am chef nici de muzică de-aia de jelanie de pe vremuri. Vreau ceva care să-mi treacă pe lângă ureche.

Tare de tot. Asta-i mişto când lucrezi într-un magazin de discuri, nu-i aşa? Să pui chestii pe care n-ai chef să le-asculţi. Eu am crezut că o să putem discuta pornind de la caseta asta. Mă rog. Aveam de gând să vă-ntreb de un top five al albumelor pe care să le pui într-o dimineaţă ploioasă de luni şi aşa mai departe, dar văd că n-am cu cine.

- O să facem chestia asta săptămâna viitoare.

De ce-am mai face-o? Şi aşa mai departe, la nesfârşit, până la pensie, probabil.

Aş vrea să fac un top five al albumelor care nu te fac să simţi absolut nimic; aşa, Dick şi Barry mi-ar face şi mie un pustiu de bine. Eu, unul, o să pun Beatles când ajung acasă. Abbey Road, probabil, deşi o să programez combina să sară peste „Something". Beatles înseamnă pentru mine lame de gumă de mestecat, Help la cinema, la matineul de sâmbătă, chitare de jucărie din plastic şi excursiile cu şcoala în care cântam cât mă ţinea gura „Yellow Submarine", pe bancheta din spate a

autocarului. Astea sunt doar ale mele, nu ale mele şi ale Laurei sau ale mele şi ale lui Charlie sau ale mele şi ale lui Alison Ashworth şi, chiar dacă o să mă facă să simt ceva, măcar n-o să mă facă să simt ceva neplăcut.

Doi

Mă gândeam cu grijă cum o să fie când o să mă întorc acasă, pe seară, dar e bine. Tot nu mi-a trecut sentimentul înşelător de confort pe care-l am încă de dimineaţă. Şi, în orice caz, nu o să fie mereu aşa, cu toate lucrurile ei pe-aici, la vedere. O să şi le strângă cât de curând, aşa că o să dispară şi aerul ăsta de naufragiu, cu romanul de Julian Barnes citit pe jumătate, zăcând pe noptieră, şi cu ciorapii din coşul de rufe murdare. (Ciorapii de damă au fost pentru mine o dezamăgire cumplită atunci când am renunţat la cariera de burlac. Am descoperit că femeile îşi ţin perechile cele mai bune pentru nopţile în care ştiu că o să se culce cu cineva; nu mi-amxexspit niciodată din şocul ăsta. Atunci când trăieşti cu o femeie, pe toate caloriferele apar dintr-o dată cârpele astea ieftine, ponosite şi boţite. Din visurile lascive de şcolar, în care îţi închipui maturitatea ca pe o vreme când vei fi înconjurat de tot felul de lenjerii exotice în veacul vecilor amin... din visurile astea se alege praful.) îndepărtez dovezile traumei de azi-noapte -plapuma de pe canapea, batistele de hârtie mototolite, ceştile de cafea pline de chiştoace care plutesc în zaţul scârbos - şi apoi îmi pun Beatles; şi, după ce am ascultat Abbey Road şi primele piese de pe Revolver, deschid sticla de vin alb pe care a adus-o Laura săptămâna trecută, mă aşez şi mă uit la un episod din Brookside, pe care mi l-am tras pe casetă.

Tot aşa cum, după o vreme, călugăriţelor care trăiesc în aceeaşi mănăstire ajunge să le vină ciclul în acelaşi timp, mama Laurei şi maică-mea au ajuns, pe cine ştie ce căi misterioase, să-şi sincronizeze telefoanele săptămânale. Maică-mea sună prima.

- Ce faci, puiule? Eu sunt.
- Bună.
- Eşti bine?
- Mda.
- Cum a fost săptămâna asta?
- Păi cum ştii.

- Şi la magazin?

Aşa şi-aşa. Nici prea-prea, nici foarte-foarte. Nici prea-prea, nici foarte-foarte ar fi bine. Nici prea-prea, nici foarte-foarte ar însemna că unele zile sunt mai bune, că există nişte clienţi. Sincer să fiu, nu prea a fost cazul.

- Taică-tău şi cu mine suntem cam îngrijoraţi de criza asta.

- Mda. Cum spui tu.

- Ai noroc cu Laura. Dacă n-ar fi ea, noi nici n-am putea să dormim noaptea.

A plecat, mamă. M-a lăsat de izbelişte. S-a cărat şi m-a părăsit, javra dracului... Nu. Nu pot să fac asta. Nu e momentul potrivit pentru asemenea veşti.

- Dumnezeu ştie că are destule pe cap, n-are nevoie să-şi mai facă griji din cauza unei prăvălii pline de porcării de-alea de discuri pop...

Cum s-ar putea descrie mai bine felul în care pronunţă cuvântul „pop" oamenii născuţi înainte de 1940? Mai bine de douăzeci de ani i-am ascultat pe ai mei rostind această silabă scurtă, cu o strâmbătură de dispreţ, cu capul împins înainte şi cu un aer idiot (pentru că fanii muzicii pop sunt nişte idioţi).

- ... Nu ştiu de ce nu te convinge să vinzi magazinul şi să-ţi iei o slujbă ca lumea. E o minune că a pierdut atâta timp cu tine. Eu, una, te-aş fi părăsit de mult şi mi-aş fi văzut de treabă.

Abţine-te, Rob. Nu-i da satisfacţie. Nu muşca momeala. Nu... băga-mi-aş.

- Ei bine, află că m-a părăsit ca să-şi vadă de treabă, aşa că poţi să fii fericită.

- Unde a plecat?

- De unde dracu' să ştiu? A plecat. S-a mutat. A dispărut.

O tăcere lungă, interminabilă. Ţine preţ de câteva scene din serial, timp în care în receptor nu se aude decât un oftat prelung şi dureros.

- Alo! Ce-i, ai amuţit?

Acum chiar se aude ceva: maică-mea plânge încetişor. Ce s-a-ntâmplat cu ea? Care-i problema? Atunci când devii adult ştii că, pe măsură ce trece vremea, vei petrece din ce în ce mai mult timp având grijă de fiinţa care a avut la început grijă de tine, ceea ce e de aşteptat; dar maică-mea şi cu mine am inversat rolurile încă de când aveam vreo nouă ani. Tot ce mi s-a întâmplat rău în ultimii douăzeci de ani - pedepsele de la şcoală,

notele proaste, caftelile, părăsirea colegiului, despărţirea de prietenele mele - s-a sfârşit aşa, cu mami vizibil - şi audibil - necăjită. Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă aş fi plecat în Australia când aveam cincisprezece ani şi aş fi sunat acasă o dată pe săptămână ca să povestesc o înşiruire măreaţă de succese fictive. Multor băieţi de cincisprezece ani li s-ar părea greu să trăiască la capătul lumii, fără bani, prieteni, familie, slujbă sau meserie; mie nu. Ar fi fost floare la ureche pe lingă chinul de-a asculta prostiile astea săptămâna de săptămână.

Deci... pur şi simplu nu-i corect. Nu-i corect şi n-a fost niciodată corect. De când am plecat de-acasă nu face altceva decât să se jelească, să se-ngrijoreze şi să-mi trimită tăieturi din ziarul local în care sunt descrise succesele mărunte ale colegilor mei de şcoală. Asta-nseamnă să fii o mamă bună? N-aş prea crede. Eu am nevoie de compasiune, de înţelegere, de sfaturi şi de bani, şi nu neapărat în ordinea asta, dar se pare că acolo unde stau ai mei, în Canning Close, astea sunt concepte de pe altă planetă.

- Eu sunt OK, dacă asta te frământa. Ştiu bine că nu asta o frământă.

- Ştii bine că nu asta mă frământă.

- Păi să ştii că ar fi cazul să te frământe! Mami, ţi-am spus că tocmai a plecat. Nu mă simt prea bine, înţelege.

Ei, nici prea rău - Beatles, o jumătate de sticlă de Chardonnay şi caseta cu Brookside m-au mai pus pe picioare -, dar ei nu-i spun asta. Eu abia îmi văd de mine, d-apoi să mai am şi grija ta.

- Ştiam eu c-aşa o să se-ntâmple.

- Păi, dacă ştiai, atunci de ce eşti acum atât de distrusă?

- Ce-o să te faci tu acum. Rob?

- O să mă uit la televizor şi o să termin sticla asta de vin. După aia mă culc. Şi după aia mă scol şi mă duc la muncă.

- Şi după aia?

- Găsesc o fată drăguţă şi facem copii. Ăsta-i răspunsul corect.

- Of, de-ar fi atât de simplu...

- Este. Uite, îţi dau cuvântul meu că până data viitoare când vorbim rezolv problema.

Aproape că am făcut-o să zâmbească. O aud. Încep să zăresc o luminiţă la capătul acestui lung şi întunecos tunel telefonic.

- Dar Laura ce-a zis? Tu ştii de ce-a plecat?

- Nu prea.

- Ei bine, eu ştiu.

Mă-ngrijorez pe moment, până înţeleg unde bate de fapt.

- N-are nimic de-a face cu căsătoria, mami, dacă asta vrei să spui.

- Aşa zici tu. Aş vrea s-aud şi ce are ea de zis. Calm, calm. N-o lăsa să... Nu muşca... ah, paştele...

- Mami, de câte ori să-ţi spun, fir-ar al dracului să fie? Laura nu vrea să se mărite. Nu e genul ăsta. Înţelege odată pentru totdeauna. Nu-i vorba de asta acum.

- Eu, una, nu ştiu despre ce-i vorba acum. Atâta că-ţi săseşti pe cineva, vă mutaţi împreună şi pleacă. Iţi găseşti pe cineva, vă mutaţi împreună şi pleacă. Corect, ce să mai zic.

- Haide, mami, las-o baltă.

După câteva minute sună doamna Lydon.

- Bună, Rob. Janet la telefon.

- Bună seara, doamnă L.

- Ce mai faci?

- Bine. Dumneavoastră?

- Bine, mulţumesc.

- Şi Ken?

Tatăl Laurei nu stă prea bine cu sănătatea - are angină şi din cauza asta a ieşit la pensie.

- Binişor. Aşa şi-aşa. Ştii şi tu cum e. Laura este pe-acolo?

Interesant. Deci nu a sunat acasă. Să fie oare vorba de o dovadă de vinovăţie?

- Nu e, din păcate. S-a dus până la Liz. Să-i spun să vă sune?

- Dacă nu se-ntoarce prea târziu.

- Sigur că da.

Şi asta a fost, probabil, ultima dată când ne-am vorbit. „Sigur că da": ultimele cuvinte pe care i le-am spus cuiva de care am fost destul de apropiat până în momentul în care vieţile noastre au apucat-o pe drumuri diferite. Destul de ciudat, nu? Iţi petreci Crăciunul acasă la nişte oameni, îţi faci griji atunci când se operează, îi îmbrăţişezi, îi săruţi, le dai flori, îi vezi îmbrăcaţi în halat de casă... şi, după aia, pac, asta-i tot. Pentru totdeauna. Şi, mai devreme sau mai târziu, o să apară o altă mamă, un alt Crăciun, alte varice. Toate astea sunt la fel. Se schimbă doar adresa şi culoarea halatului.

Trei

Sunt în magazin, în spate; încerc să fac un pic de ordine, când îmi ajunge la ureche o discuţie pe care Barry o are cu un client - un bărbat între două vârste, după voce, şi despre care nu s-ar putea spune în nici un caz că este în pas cu ce se poartă.

- Caut un disc pentru fiică-mea. Pentru ziua ei. „I Just Called to Say I Love You". Îl aveţi?

- Da, normal, spune Barry. Sigur că-l avem. Ştiu sigur că singurul single de Stevie Wonder pe care-l avem în momentul ăsta e „Don't Drive Drunk"; îl avem de pe vremea lui Pazvante şi până acum n-am reuşit să scăpăm de el, nici măcar la preţul de şaizeci de pence. Ce dumnezeu are de gând să facă? Mă duc în faţă să văd ce se-ntâmplă. Barry stă în picioare şi-i zâmbeşte; tipul are un aer cam confuz.

- Păi, atunci, mi-l puteţi da şi mie? Schiţează un zâmbet uşurat, ca un copil care şi-a adus aminte în ultimul moment că trebuie să spună „vă rog".

- Îmi pare rău, dar nu se poate.

Clientul, mai în vârstă decât crezusem la început, cu şapcă de fetru şi un pardesiu bej cam murdar, a încremenit locului; la început n-am vrut să intru în încăperea aia mizerabilă, întunecoasă şi zgomotoasă, aşa că acum mă aflu în încurcătură.

- De ce?

- Poftim? Barry ascultă Neil Young; în momentul ăsta, Neil tocmai îşi face solo-ul de chitară.

- De ce?

- De-aia, fiindcă e o porcărie siropoasă şi de prost gust. Vi se pare cumva că am fi genul de magazin care vinde rahaturi de genul „I Just Called to Say I Love You"? Hai, valea, că ne pierdem timpul.

Bătrânul se întoarce şi iese, iar Barry chicoteşte amuzat.

- Mersi mult, Barry.

- Care-i problema?

- Problema e că tocmai ai gonit un client.

- Tot nu aveam ce voia el. M-am distrat şi eu un pic, şi tu n-ai pierdut nici un ban.

- Nu asta-i poanta.

- Da' care?

- Poanta e că nu vreau să te mai aud niciodată vorbind aşa cu cineva care a intrat aici.

- De ce? Ai impresia că dobitocul ăla de moş putea să devină

un client fidel?

- Nu, da'... uite care-i treaba, Barry, magazinul nu merge prea bine. Ştiu că ne plăcea să ne batem joc de ăia care cereau chestii care nouă nu ne plac, dar aşa nu se mai poate.

- Rahat. Dacă aveam discul i-l vindeam şi tu te făceai de cincizeci de pence sau de-o liră şi după aia nu-l mai vedeai în viaţa ta. Mare căcat.

- Ce rău ţi-a făcut ţie tipul ăsta?

- Ştii foarte bine ce rău mi-a făcut. M-a jignit cu gusturile lui penibile.

Nici măcar nu erau gusturile lui. Erau ale fiică-sii.

- Te cam ramoleşti cu vârsta. Rob. Pe vremuri l-ai fi dat afară pe uşă c-un şut în fund.

Are dreptate; aşa e. Numai că vremurile alea îmi par acum foarte departe. Acum pur şi simplu nu mă mai simt în stare de o asemenea furie.

Marţi seară îmi rearanjez colecţia de discuri; e un lucru pe care-l fac de obicei în perioadele de stres emoţional. Poate că unora li se pare un mod prostesc de a-ţi petrece seara; mie nu. Asta e viaţa mea, şi este foarte plăcut că mă pot bălăci în ea, că-mi pot scufunda mâinile în ea, că o pot atinge.

Atunci când Laura era aici, discurile mele erau ordonate alfabetic; înainte, le aranjasem cronologic, începând cu Robert Johnson şi terminând, ştiu şi eu, cu Wham!, cu ceva muzică africană sau cu vreo altă chestie pe care o ascultam împreună. În seara asta, însă, vreau să încerc cu totul altceva, aşa că mă chinui să-mi amintesc în ce ordine am făcut rost de ele; în felul ăsta, sper să-mi scriu cumva autobiografia. Scot discurile de pe rafturi, le aşez în teancuri pe podeaua sufrageriei, caut Revolver şi pornesc de-aici; când termin, sunt copleşit de sentimentul conştiinţei de sine, fiindcă, la urma urmei, asta sunt eu de fapt. Îmi place să pot vedea cum am ajuns de la Deep Purple la Howling Woolf în douăzeci şi cinci de mişcări; nu mă mai întristează amintirea perioadei de singurătate cumplită când ascultam întruna „Sexual Healing", nu-mi mai e ruşine de vremurile în care voiam să înfiinţez la şcoală un club rock, ca să mă pot întâlni cu colegii dintr-a noua şi să vorbim despre Ziggy Stardust[6] şi Tommy[7].

Dar cel mai mult îmi place sentimentul de siguranţă pe care

[6] Personaj creat şi întruchipat de David Bowie

mi-l dă noul meu sistem de ordonare; am devenit, astfel, mai complicat decât sunt de fapt. Am vreo două mii de discuri, şi nimeni în afară de mine - sau, în cel mai rău caz, de un specialist în flemingologie - nu poate să se descurce printre ele. Dacă vreau să ascult, să zicem, Blue, de Joni Mitchel, trebuie să-mi aduc aminte că l-am cumpărat pentru o fată în toamna lui 1983 şi până la urmă nu i l-am mai dat, din motive despre care nu vreau să discut. Ei bine, voi nu ştiţi nimic din toate astea, aşa că sunteţi pierduţi, nu? Va trebui să mă rugaţi pe mine să vă scot la liman şi, dintr-un motiv sau altul, asta îmi dă un sentiment de siguranţă.

- Miercuri se întâmpla ceva ciudat. Johnny intră în magazin, cânta „AU Kinds of Everything" şi încearcă să înşface o mină de discuri. Ne începem dansul, ca de obicei, când deodată se smuceşte, se uită în sus la mine şi mă-ntreabă: Eşti însurat? Nu, Johnny, nu sunt. Dar tu?

Râde la subsuoara mea, un chicotit înfricoşător, maniacal, care miroase a băutură, tutun şi vomă şi sfârșește într-o tuse plină de flegme.

- Crezi c-aş mai fi acum în halul ăsta dac-aş avea nevastă? Nu spun nimic - sunt foarte concentrat să-l împing în pas de tangou către uşă -, dar această autoevaluare tăioasă şi tristă a lui Johnny i-a atras atenţia lui Barry - probabil că e încă botos pentru că l-am certat ieri -, care se apleacă peste tejghea.

- N-are-a face, Johnny. Rob are acasă o femeie ca lumea, şi ce folos? Arată groaznic. Tuns ca naiba. Cu coşuri. Cu bluză şi şosetele astea oribile. Singura diferenţă între tine şi el este că tu nu trebuie să plăteşti în fiecare săptămâna chirie pentru un magazin.

Tot timpul am parte de dintr-astea de la Barry. Însă azi nu mai pot să-nghit şi-i arunc o privire care să-l facă să tacă din gură, dar pe care el o interpretează ca pe o invitaţie şi continuă să mă chinuie.

- Rob, eu pentru binele tău îţi spun. E cea mai urâtă bluză pe care-am văzut^o vreodată pe cineva, dintre oamenii cu care stau eu de vorbă, vreau să zic. E-o ruşine pentru întreaga omenire. Nici măcar David Coleman n-ar purta aşa ceva laA Question of Sport. Păi l-ar aresta imediat John Noakes pentru crimă împotriva modei. Dac-ar vedea-o Val Doonican...

---

[7] Operă rock a trupei The Who

Il azvârl pe Johnny pe trotuar, trântesc uşa în urma lui, mă reped înapoi în magazin, îl înhaţ pe Barry de reverele gecii lui maro de piele întoarsă şi-i spun că-l omor cu mâna mea dacă-l mai aud o singură dată cu behăieli dintr-astea idioate, penibile şi fără nici un sens. Tremur de furie când îi dau drumul.

Dick apare din depozit şi se bâţâie încoace şi-ncolo.

- Hei, măi băieţi, îngaimă. Hei!

- Ce puii mei ai, te-ai tâmpit de tot? Mă-ntreabă Barry. Ai grijă, frăţie, că dacă-mi rupi geaca eşti bun de plată.

„Bun de plată." Aşa-mi zice. Dumnezeule! Şi iese din magazin călcând apăsat.

Mă duc în depozit şi mă aşez pe scară; Dick vine şi el după mine.

- Ce s-a-ntâmplat? Nu-i nimic. Scuze. M-au lăsat nervii. Dick, nu mai am acasă o femeie ca lumea. M-a părăsit. Actor britanic, cunoscut pentru rolul din serialul de acţiune Blue Peter.

Cântăreţ de origine irlandeză, prezentatorul varieteului de sâmbătă seara de la televiziunea BBC, în anii '70. Dacă-l mai vezi pe Barry, poţi să-i spui şi lui chestia asta.

- Sigur că da, Rob. Nici o problemă. Nu-i nici o problemă. O să-i spun când îl mai văd, zice Dick.

Nu zic nimic. Doar dau din cap.

- Eu... eu oricum am să-i mai spun o chestie, aşa că nu-i nici o problemă. Deci o să-i spun despre, mă rog, despre Laura când îi zic şi de chestia ailaltă.

- Bun.

- Îi spun întâi de treaba de la tine înainte să-i spun ce-am eu, normal. Eu n-am mare lucru să-i zic; doar de cineva care cânta mâine seară la Harry Lauder. Aşa că-i spun înainte. O veste bună şi-una proastă, cum ar veni, zice Dick.

Râde nervos.

- Sau, de fapt, o veste proastă şi-una bună, fiindcă-i place de persoana care-o să cânte la Harry Lauder. Pe faţă i se întipăreşte o expresie de groază. Adică îi plăcea şi de Laura, nu asta voiam să zic. Şi de tine îi place. Deci, numai că...

Îi spun că ştiu ce-a vrut să zică şi-l rog să-mi facă o cafea.

- Imediat. Acuma. Uite, Rob, dacă vrei... să stăm la o vorbă despre treaba asta, ştii tu...

Preţ de o clipă sunt gata să cedez ispitei: o discuţie la sentiment cu Dick ar fi o experienţă unică şi irepetabilă. Dar îi

zic că nu mai e nimic de spus şi pentru o fracţiune de secundă am impresia că o să mă strângă în braţe.

Patru

Mergem la Harry Lauder toţi trei. M-am împăcat cu Barry; Dick l-a pus la curent când s-a întors la magazin şi amândoi îşi dau toată silinţa să aibă grijă de mine. Barry mi-a tras pe o casetă o compilaţie adnotată cu acribie, iar Dick îşi reformulează acum întrebările de patru-cinci ori, nu de două sau trei, ca de obicei. Şi au insistat să merg şi eu cu ei la concert.

Lauder este un pub enorm, cu un tavan atât de înalt, încât fumul de ţigară ţi se adună deasupra capului ca un nor de desen animat. E destul de jegos, trage curentul, băncile sunt tăiate şi cu umplutură smulsă, chelnerii sunt nesimţiţi, clienţii fideli sunt fie înfricoşători, fie inconştienţi, în veceuri e ud pe jos şi pute, seara nu e nimic de mâncare, vinul e extraordinar de prost, iar bitterul face bule şi e mult prea rece; cu alte cuvinte, e o cârciumă cât se poate de ordinară din nordul Londrei. Nu venim aici foarte des, deşi e chiar la capătul străzii, pentru că trupele care se produc de obicei sunt genul ăla de grup punk de mâna a doua care cânta atât de dezastruos, că ţi-ai da jumate din salariu ca să nu trebuiască să le asculţi. Uneori, însă, de exemplu în seara asta, mai aduc şi câte un artist american folk-country destul de obscur şi care are o sectă de fani de-i numeri pe degetele de la o mină. Cârciuma e plină cam o treime, ceea ce-i destul de bine, şi când intrăm Barry mi-i arată cu degetul pe Andy Kershaw[8] şi pe unul care scrie în Time Out. Mai select de-atâta n-ai să vezi în Lauder.

Pe tipa pe care am venit s-o vedem o cheamă Marie LaSalle; a scos vreo două discuri individuale la o casă independentă şi după unul dintre cântecele ei a făcut la un moment dat un cover Nanei Griffith^ Dick zice că acuma stă la Londra. A citit el undeva că Anglia i se pare mai deschisă faţă de genul de muzică pe care îl face ea, ceea ce înseamnă, probabil, că la noi a avut de-a face mai degrabă cu o indiferenţă amicală decât cu o ostilitate făţişă. Sunt aici o grămadă de bărbaţi singuri, adică nu burlaci, ci fără prieteni. În acest cadru, noi trei - eu, morocănos şi monosilabic, Dick, încordat şi timid, iar Barry, plin de solicitudine şi atent la ce spune - alcătuim o gaşcă numeroasă şi

[8] Cunoscut DJ de la BBC Radio

dezlănţuită.

În deschidere nu cânta nimeni; e doar o staţie de rahat din care bubuie un country-rock destul de OK, şi oamenii stau în picioare, ţinându-se de halbe şi citind fluturaşii pe care i-au primit la intrare. La nouă. Marie LaSalle urcă pe scenă (un fel de-a spune; nu-i decât o mică platformă cu vreo două microfoane, la câţiva metri în faţa noastră), la nouă şi cinci, spre cumplita mea ruşine şi enervare, am ochii în lacrimi, iar amorţeala în care am trăit în ultimele zile s-a risipit cu totul.

De când m-a părăsit Laura am încercat să evit multe cântece, însă cântecul cu care începe Marie LaSalle, cântecul care mă face să plâng, nu se numără printre ele. Cântecul care mă face să plâng nu m-a mai făcut niciodată până acum să plâng; de fapt, cântecul care mă face să plâng mă făcea de obicei să vomit. Eram la facultate pe vremea când era un hit, iar Charlie şi cu mine ne dădeam ochii peste cap şi ne băgăm degetele pe gât atunci când se găsea cineva - întotdeauna vreun student la geografie sau vreo fată de la colegiul pedagogic (şi nu văd de ce-aş fi acuzat că sunt snob doar pentru că spun adevărul gol-goluţ) - care să-l pună la tonomat, în bar. Cântecul care mă face să plâng este „Baby, I Love Your Way", de Peter Frampton, în versiunea lui Marie LaSalle.

Incredibil: stau împreună cu Barry şi Dick, cu tricoul lui cu Lemonheads, ascult un cover după un cântec de Peter Frampton şi mă smiorcăi! Peter Frampton! „Show Me the Way"! Şlagărul ăla! Şi cu efectul ăla penibil care-i făcea chitara să sune ca răţoiul Donald! Frampton ComesAlive, în fruntea topurilor rock din America timp de două sute şaptezeci de mii de ani şi cumpărat, probabil, de toţi retarzii oligofreni cu creierul înecat în Cola din Los Angeles! Înţeleg foarte bine că aveam o nevoie disperată de simptome care să mă facă să-nţeleg că mă alesesem cu traume profunde de pe urma recentelor evenimente, dar oare chiar trebuia să se ajungă până aici? De ce nu s-a-ndurat Dumnezeu să pună la cale ceva care să nu fie chiar o culme a ororii - un vechi hit de-al Dianei Ross, să zicem, sau o melodie de Elton John?

Şi lucrurile nu se opresc aici. Ca urmare a acestui cover după „Baby, I Love Your Way" cântat de Marie LaSalle („Ştiu că nu ar trebui să-mi placă melodia asta, dar n-am ce-i face", spune ea cu un zâmbet obraznic după ce termină), mă găsesc acum în

două stări destul de contradictorii, după câte se pare: a) dintr-o dată, îmi este dor de Laura cu o intensitate care mi-a lipsit cu desăvârșire în ultimele patru zile şi b) mă îndrăgostesc de Marie LaSalle.

Se mai întâmpla şi lucruri de felul ăsta. Aşa li se-ntâmpla bărbaţilor, în orice caz. Sau acestui bărbat. Uneori. E greu să explici de ce sau cum ajungi să fii împins în două direcţii diferite în acelaşi timp şi, desigur, una dintre cerinţele prealabile ar fi o anumită doză de iraţionalitate visătoare. Dar există şi o logică în asta. Marie e drăguţă, în felul ăla americănesc, uşor zbanghiu - seamănă cu Susan Dey din perioada dintre Partridge Family şi LA Law, poate un pic mai plinuţă -, şi, dacă tot e să te-ndrăgosteşti la prima vedere şi fără nici un sens, poţi nimeri cu mult mai rău de-atât. (într-o sâmbătă dimineaţă m-am trezit, am dat drumul la televizor şi m-am amorezat brusc de Sarah Green, din Going Live, sentiment pe care am avut grijă să-l ascund cât mai bine la momentul respectiv.) Şi, din câte pot să-mi dau seama, este seducătoare şi deloc lipsită de talent: după ce termină, în sfârşit, cu Peter Frampton, îşi vede de cântecele compuse de ea, care sunt bune, sensibile, amuzante şi delicate. Toată viaţa mi-am dorit să mă culc - ba nu, de fapt să am o relaţie - cu o muziciană: aş vrea să compună melodii acasă, să mă-ntrebe ce părere am, eventual să includă în versuri una dintre glumele noastre, să-mi mulţumească în notele de pe copertă, poate chiar să bage o fotografie de-a mea pe coperta interioară, undeva în fundal, şi aş privi-o cântând live din spate, din culise (deşi aici, la Lauder, cred că aş arăta ca un bou, fiindcă nu există culise; aş sta de unul singur, în faţa tuturor).

Deci partea cu Marie e destul de uşor de înţeles. Cât despre Laura, explicaţia e ceva mai lungă, dar cred că lucrurile stau cam aşa: muzica sentimentală reuşeşte la fel de bine să te poarte în trecut şi să te ducă înainte, aşa că te simţi nostalgic şi, în acelaşi timp, plin de speranţă.

Marie este partea de speranţă, de mers înainte - poate nu neapărat ea, însă cineva ca ea, cineva care să mă poată împinge de la spate. (Şi chiar aşa şi e: întotdeauna mă gândesc că femeile o să mă salveze şi o să mă conducă spre o viaţă mai bună, că mă pot schimba şi-mi pot aduce mântuirea.) Iar Laura e partea din trecut, ultima persoană pe care am iubit-o, şi, când ascult acordurile astea domoale şi lipicioase de chitară acustică,

încep să reinventez momentele pe care le-am petrecut împreună; nici nu-mi dau seama când mă trezesc în maşină, alături de ea, încercând să cântăm armoniile din „Sloop John B" greşind şi râzând. În realitate, noi n-am făcut niciodată asta. N-am cântat niciodată în maşină şi sunt cât se poate de sigur că n-am râs niciodată când am greşit. De aia nu ar trebui să ascult acum muzică pop.

În seara asta poate să fie oricare dintre variante, nu contează. Marie ar putea să vină la mine atunci când mă pregătesc să plec şi să mă-ntrebe dacă nu vreau să mergem să mâncăm ceva; sau aş putea să mă duc acasă şi s-o găsesc acolo pe Laura sorbind dintr-un ceai şi aşteptând nerăbdătoare să fie iertată. Oricare din aceste două reverii sună la fel de frumos şi oricare din ele m-ar face foarte fericit.

Marie ia o pauză cam după vreo oră. Stă pe scenă şi bea câte o gură dintr-o sticlă de Budweiser; un tip apare cu o cutie de casete şi o lasă pe scenă, lângă ea. Costă 5,99 lire, dar nu au monede de un penny, aşa că, de fapt, costă şase lire. Ne cumpărăm toţi trei câte o casetă de la ea şi, spre groaza noastră, ne vorbeşte.

- Vă simţiţi bine? Dăm din cap că da.

- Bun, fiindcă şi eu mă simt bine.

- Bun, îi zic, şi am impresia că asta-i tot ce pot să dau din mine deocamdată.

Nu am decât o bancnotă de zece, aşa că stau acolo ca un fraier în timp ce tipul se caută de patru monede de o liră.

- Am înţeles că acuma stai la Londra, nu-i aşa? o întreb.

- Mda. Stau destul de aproape de-aici, de fapt.

- Şi-ţi place? o întreabă şi Barry. Bună poantă. La asta nu mă gândisem.

- E destul de OK. Auziţi, voi păreţi genul care să ştie chestia asta. Aţi auzit de vreun magazin de muzică bun prin zonă, sau trebuie să mă duc până în West End?

Şi de ce ne-am simţi jigniţi? Suntem genul de oameni care se pricep la magazinele de muzică. Chiar aşa arătăm şi chiar asta suntem.

Barry şi Dick aproape că se dau cap în cap, grăbindu-se să-i explice.

- Păi el are un magazin! Păi el are un magazin!

- În Holloway!

- Chiar aici, pe Seven Sisters Road!
- Championship Vinyl!
- Noi lucrăm acolo! Să ştii că ţi-ar plăcea!
- Treci pe la noi!

Începe să râdă în faţa unei asemenea şarje de entuziasm.

- Şi ce vindeţi?
- Cam tot ce-i bun. Blues, country, soul clasic, new wave...
- Sună mişto.

Vine altcineva care vrea să stea de vorbă cu ea, aşa că ne zâmbeşte frumos şi se întoarce. Ne ducem la locurile noastre.

- De ce i-aţi spus de magazin? îi întreb.
- Păi n-am ştiut că-i secret de stat, zice Barry. Eu ştiam că n-avem clienţi, dar credeam că asta-i ceva rău, nu m-am gândit că-i o strategie de afaceri.
- N-o să cumpere nimic.
- Nu, normal. De-aia a-ntrebat dacă ştim vreun magazin bun de muzică. Vrea doar să vină şi să ne facă să pierdem timpul.

Ştiu că sunt absurd, dar nu vreau să vină la mine în magazin; s-ar putea să-mi placă de ea de-adevăratelea şi după aia o s-o aştept tot timpul să vină, şi când o să vină o să fiu încordat şi stupid şi probabil că până la urmă o s-o invit în oraş cu cine ştie ce schemă împiedicată şi pe ocolite, iar ea fie n-o să se prindă, şi o să mă simt ca un tâmpit, fie o să mi-o tăie scurt, şi o să mă simt ca un tâmpit. Şi după concert, pe drumul spre casă, mă întreb deja dacă o să vină mâine şi dacă asta o să însemne ceva şi, dacă înseamnă ceva, atunci pentru care dintre noi înseamnă ceva de fapt, deşi Barry, probabil, nu intră în discuţie.

Băga-mi-aş. Sunt sătul de chestiile astea. Oare la ce vârsta o să-nceteze?

Când ajung acasă găsesc două mesaje pe robot, unul de la Liz, prietena Laurei, şi unul de la Laura. Sună cam aşa:

1) Bună, Rob, Liz la telefon. Te-am sunat doar ca să văd, mă rog, să văd dacă eşti bine. Mai dă şi tu un semn. Ăă... eu nu iau partea nimănui. Încă. Te-am pupat, pa.

2) Bună, eu sunt. Aş avea nevoie de nişte lucruri. Dă-mi şi mie un telefon la servici mâine dimineaţă, te rog. Mersi.

Un nebun ar putea găsi o grămadă de lucruri în fiecare din telefoanele astea; un om întreg la minte ar ajunge la concluzia că prima persoană este grijulie şi prietenoasă, iar pe a două o doare-n fund. Nebun nu sunt.

Cinci

O sun pe Laura la prima oră. Mă ia cu leşin atunci când formez numărul, iar când secretara îmi face legătura mă simt şi mai rău. De obicei mă recunoştea, dar acum nu găsesc nici un indiciu în vocea ei. Laura ar vrea să treacă sâmbătă după-amiază, când eu sunt la muncă, să-şi mai ia nişte lenjerie, şi eu n-am nimic de comentat; ar fi trebuit să punem punct aici, dar eu încerc să schimb discuţia, şi ei nu-i convine, fiindcă e la servici, dar eu insist şi ea începe să plângă şi-mi închide. Şi mă simt ca un rahat, dar nu sunt în stare să mă abţin. Niciodată nu sunt în stare.

Mă întreb ce-ar spune dacă ar şti că, în acelaşi timp, ard de nerăbdare s-o văd pe Marie intrând în magazin. Tocmai am vorbit la telefon şi eu i-am dat de înţeles că mi-a distrus viaţa; şi în momentul acela, chiar am crezut ce-am spus. Însă acum - fără să fiu câtuşi de puţin tulburat sau să-mi fac cel mai mic reproş - mă gândesc cu ce să mă îmbrac, dacă arăt mai bine neras sau proaspăt bărbierit şi ce muzică ar trebui să pun astăzi la magazin.

Am câteodată impresia că un bărbat nu-şi poate da seama cât este de drăguţ şi de treabă decât judecând după relaţiile lui cu femeile - sau, mai bine zis, cu actualele şi viitoarele partenere de sex. E destul de uşor să fii drăguţ cu amicii. Le faci cinste, le tragi o casetă, le dai un telefon ca să vezi ce mai fac... există o mulţime de metode rapide şi comode de a fi un Băiat de Treabă. Când vine însă vorba de prietene, e mult mai complicat să ieşi întotdeauna onorabil. Acum îţi faci de lucru prin casă, speli veceul, îţi exprimi sentimentele şi faci toate chestiile pe care se presupune că trebuie să le facă un tip modern, iar peste două secunde devii parşiv, ţâfnos şi mincinos. Nu-mi dau seama cum vine asta.

După prânz o sun pe Liz. E foarte drăguţă cu mine. Îmi spune cât îi pare de rău, că s-a gândit întotdeauna că suntem un cuplu foarte reuşit, că eu am fost un lucru bun pentru Laura, că i-am oferit un sprijin, am făcut-o să nu mai fie atât de închisă în ea, am transformat-o într-o persoană mai veselă, mai drăguţă, mai relaxată, mai calmă, că i-am dat şansa de a se preocupa şi de altceva în afară de slujbă. Liz nu foloseşte cuvintele astea, ca atare - eu le interpretez aici. Dar cred că la asta se gândeşte

atunci când spune că eram un cuplu reuşit. Mă întreabă ce mai fac şi dacă am grijă de mine; îmi spune că ei nu-i prea place de tipul ăla. Ian. Rămâne că o să ieşim să bem ceva într-o zi, săptămâna viitoare. Închid.

Care Ian, în morţii mă-sii?

Nu trece mult şi în magazin apare Marie. Suntem toţi trei. Pusesem caseta ei şi când o văd mă reped s-o opresc până să observe, dar nu mă mişc destul de repede, aşa că reuşesc s-o opresc taman când începe să spună ceva despre melodie, deci îi dau din nou drumul şi roşesc. Râde. Mă duc în depozit şi nu mai apar. Barry şi Dick îi vând casete de şaptezeci de lire.

Care Ian, în morţii mă-sii?

Barry dă buzna în depozit:

- Suntem pe lista de invitaţi la cântarea luiMărie de la White Lion; ce zici de asta? Toţi trei.

În ultima jumătate de oră m-am făcut de râs în faţa unei ţipe care mă interesează şi cred că am aflat că fosta mea iubită are o relaţie. Nu-mi pasă de lista de invitaţi de la White Lion.

- Foarte mişto, Barry, excelent. Lista de invitaţi de la White Lion! Trebuie doar să luăm taxiul până în Putney şi-napoi şi ne-am scos fiecare cu câte cinci lire. Aşa e când ai prieteni bazaţi.

- Putem să mergem cu maşina ta.

- Deci nu e maşina mea, da! E a Laurei, şi şi-a luat-o. Aşa că mergem două ore cu metroul sau luăm taxiul, care o să ne coste, surpriză, câte cinci lire de căciulă. Marfă.

Barry ridică exasperat din umeri şi pleacă. Mă simt prost, dar nu-i spun nimic.

Nu cunosc nici un Ian. Nici Laura nu cunoaşte nici un Ian. Am fost împreună trei ani şi n-am auzit-o niciodată să pomenească de vreun Ian. La birou la ea nu e nici un Ian. N-are nici un prieten pe care să-l cheme Ian şi nici o prietenă de-a ei n-are vreun prieten pe care să-l cheme Ian. N-aş putea să spun că nu a cunoscut în viaţa ei pe cineva pe care să-l cheme Ian - trebuie să fi fost vreunul la facultate, deşi, să nu uităm, a fost la o şcoală de fete -, dar sunt aproape sigur că din 1989 încoace a trăit într-un univers fără nici un Ian.

Şi această certitudine a inexistenţei lui Ian mă ţine până ajung acasă. Pe policioara de pe interiorul uşii de la holul imobilului, acolo unde se lasă corespondenţa, printre meniurile firmelor de livrare la domiciliu şi fluturaşii companiilor de taxi, găsesc trei

plicuri: o factură pentru mine, un extras de cont pentru Laura... şi o somaţie de prelungire a abonamentului TV pentru dl I. Raymond (Ray pentru prieteni şi, în speţă, pentru vecini), tipul care a stat în apartamentul de deasupra până acum vreo lună şi jumătate.

Când intru în casă tremur şi îmi vine să vomit. Ştiu că el e; am ştiut că e el de când am văzut plicul. Mi-aduc aminte că Laura a urcat de câteva ori să vorbească cu el; mi-aduc aminte că Laura... n-aş putea să spun că flirta, dar în mod clar îşi trecea mina prin păr mai des şi zâmbea fără motiv mai mult decât ar fi fost strict necesar atunci când a venit pe la noi de Crăciun, la un pahar. Ar putea să fie exact tipul ei, băieţaşul sensibil şi rătăcit, sigur că da, cu sufleţelul lui atât de melancolic, exact atât cât trebuie ca să pară interesant. Niciodată nu prea mi-a plăcut de el, iar acum îl urăsc de moarte.

De când? Cât de des? Ultima oară când am vorbit cu Ray - cu Ian -, cu o seară înainte să se mute... se-ntâmplase deja? Nu cumva se strecura în apartamentul de deasupra în serile când eu nu eram acasă? Oare John şi Melanie, cuplul de la parter, ştiu de toată povestea asta? îmi pierd o grămadă de timp căutând hârtia cu noua adresă pe care ne-a dat-o, dar a dispărut; asta înseamnă în mod sigur ceva, şi e de rău - doar dacă nu am aruncat-o eu, caz în care tăiem partea cu „înseamnă ceva de rău". (Şi ce-aş face dacă aş găsi-o? L-aş suna? M-aş duce peste el, să văd dacă e singur?) Acum încep să-mi amintesc fel de fel de lucruri: salopetele pe care le purta, muzica lui (africană, latino, bulgărească sau ce pastele ei de muzică etno mai era la modă în clipa aia), râsul lui isteric şi care te călca pe nervi, mirosurile infecte de mâncare cu care împuţea palierul, musafirii care stăteau până târziu, beau prea mult şi făceau prea multă gălăgie când plecau. Despre el nu pot să-mi aduc aminte nimic de bine.

Reuşesc să mă feresc de amintirea cea mai cumplită, cea mai dureroasă, cea mai neliniştitoare până când mă bag în pat şi o aud pe femeia care stă acum deasupra cum umblă prin casă şi trânteşte uşile de la dulap. Asta e lucrul cel mai rău, care l-ar umple pe oricine (pe orice bărbat?) de sudorile cele mai reci şi mai băloase: îl ascultam cum face sex. Se auzeau zgomotele pe care le făcea şi se auzeau şi zgomotele pe care le făcea ea (şi au fost două sau trei partenere diferite în perioada în care noi

trei - noi patru, de fapt, dacă punem la socoteală şi ţipă din patul lui Ray - eram despărţiţi doar de câţiva metri pătraţi de podea care scârţâia şi de o cojiţă de ipsos).

„Văd că-l ţine destul de mult", am spus într-o noapte, pe când stăteam amândoi treji, cu ochii în tavan. „Unde n-am şi eu norocul ăsta...", a spus Laura. Era o glumă. Am râs amândoi. Ha, ha. Ha, ha, ha. Acuma nu mai râd. În viaţa mea n-am auzit o glumă care să mă umple de o asemenea greaţă şi de paranoia, de atâta nesiguranţă, auto-compătimire, groază şi îndoială.

Atunci când o femeie îl părăseşte pe un bărbat şi bărbatul este nefericit (ei bine, da, cu toată amorţeala, cu tot optimismul meu idiot şi cu toate figurile astea jemanfişiste, sunt nefericit - deşi n-aş renunţa la ideea de a apărea undeva pe coperta următorului album al lui Marie)... despre asta e vorba de fapt? Uneori cred că da, alteori nu. Am trecut prin asta după chestia cu Charlie şi Marco, mi i-am închipuit împreună, făcând treaba aia; chipul lui Charlie era schimonosit de o pasiune pe care eu, unul, nu i-am putut-o provoca niciodată.

Trebuie să spun, chiar dacă nu prea am chef să vorbesc acum despre asta (vreau să mă umilesc, să-mi fie milă de mine, să-mi strig în gura mare defectele - ce să faci altceva în asemenea momente?), că în ceea ce priveşte Treaba Aia lucrurile erau OK. Aşa cred. Dar în închipuirile mele îngrozite Charlie era pe culmile extazului şi ţipa ca un personaj de film porno. Era jucăria lui Marco, la fiecare atingere a lui răspundea cu gemete de plăcere orgasmică. Nici o femeie de pe lumea asta nu a avut parte de partide de sex mai bune decât a căpătat Charlie de la Marco, în mintea mea.

Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Nimic nu a fost adevărat, câtuşi de puţin. Din câte ştiu eu. Marco şi Charlie nici măcar nu şi-au consumat vreodată relaţia, şi Charlie şi-a petrecut următorul deceniu încercând din răsputeri - şi dând greş lamentabil - să regăsească extazul normal şi paşnic al nopţilor petrecute împreună cu mine. Ştiu, totuşi, că. Ian este un amant sălbatic, şi ştie şi Laura. Şi eu, şi Laura auzeam absolut tot. De fapt, mă călca pe nervi, şi credeam că şi pe ea o calcă pe nervi. Acum nu mai sunt aşa de sigur. De-aia să fi plecat? Pentru că voia să aibă şi ea parte de lucrurile care se-ntîmplau în apartamentul de deasupra? De fapt, nu-mi dau seama de ce-ar conta lucrul ăsta atâta. Ian ar putea fi mai bun decât mine la

conversaţie, la gătit, la muncă, la treburile casnice, la pus bani deoparte, la făcut bani şi la cheltuit; ar putea să înţeleagă mai bine o carte sau un film; ar putea fi mai drăguţ decât mine, mai frumos, mai inteligent, mai curat, mai altruist, mai de treabă, ar putea fi un om mai bun în orice fel am lua-o... şi nu mi-ar păsa. Pe cuvânt. Accept şi înţeleg că nu poţi fi bun la toate şi ştiu că există lucruri foarte importante la care nu sunt bun deloc. Dar cu sexul e o altă treabă; e insuportabil să ştii că succesorul tău e mai bun la pat, şi nu pot să-mi dau seama de ce.

Ştiu şi eu destule cât să pot spune că asta e o idioţenie. Ştiu, de exemplu, că cele mai bune partide de sex de care am avut parte vreodată nu au nici o importanţă. Cele mai bune partide de sex de care-am avut parte au fost cu o fată pe care o chema Roşie; m-am culcat cu ea doar de patru ori. N-a fost destul (sexul, vreau să spun, nu cele patru partide, care au fost mai mult decât suficiente). Mă înnebunea, pur şi simplu, şi o înnebuneam şi eu pe ea, iar faptul că am reuşit să terminăm în acelaşi timp (şi am impresia că la asta se referă oamenii atunci când vorbesc de o partidă reuşită, indiferent ce-ar spune Dr. Ruth despre sentimentele împărtăşite, respect, conversaţia în pat, varietate, poziţii şi cătuşe) a fost esenţial.

Deci ce anume mă scoate din minţi în halul ăsta în toată chestia cu „Ian" şi Laura? Adică de ce m-ar interesa atât de tare cât timp poate s-o ţină el şi cât timp pot eu s-o ţin, ce zgomote făcea când era cu mine şi ce zgomote face acum cu el? Cred că până la urmă nu se leagă decât de un singur lucru: îl aud şi acum în urechi pe pitecantropul de Chris Thomson, marele Don Juan de clasa a opta, cum mă face damblagiu şi-mi spune că s-a cordit cu prietena mea. Şi vocea aia mă face şi acum să mă simt rău.

Noaptea am unul din visele acelea care de fapt nu sunt vise deloc, doar nişte amestecături în care Laura şi-o trage cu Ray şi Marco i-o trage lui Charlie, aşa că sunt bucuros să mă trezesc în crucea nopţii, pentru că asta înseamnă că se termină şi visul. Dar bucuria nu ţine decât câteva secunde, şi apoi totul se prăbuşeşte: undeva, acum, Laura se fute de-adevăratelea cu Ray (poate nu chiar acum, fiindcă e 3.56 AM, deşi, cu remarcabilă lui rezistenţă - sau cu neputinţa lui de a termina, ha ha ha -, n-ai de unde să ştii), pe când eu sunt aici, în apartamentul ăsta mic şi tâmpit, singur-singurel, şi am treizeci

şi cinci de ani, o firmuliţă care nu merge deloc bine, iar prietenii mei nu prea sunt, de fapt, prieteni, ci oameni cărora nu le-am pierdut numărul de telefon. Şi, dacă m-aş culca la loc, aş dormi vreo patruzeci de ani şi m-aş trezi într-un azil de bătrâni, fără nici un dinte în gură, în sunetele muzicii de la Melody Radio, n-ar fi cine ştie ce problemă, pentru că cea mai urâtă parte a vieţii, adică aia care mi-a mai rămas de trăit, se va fi terminat. Şi nici măcar n-ar mai trebui să mă sinucid.

Abia acum încep şi eu să-mi dau seama ce important este să ai ceva de făcut, la servici sau acasă; altfel, te agăţi de orice. Dacă aş trăi în Bosnia, faptul că nu am o prietenă nu mi s-ar mai părea cel mai important lucru din lume, dar aici, în Crouch End, aşa simt. Ai nevoie de foarte mult balast ca să nu te ia apa; ai nevoie să fii înconjurat de oameni, să ţi se întâmple fel de fel de lucruri, altfel, viaţa este ca atunci când faci un film şi ţi se termină fondurile, şi nu mai ai nici decoruri, nici locaţii de filmare, nici figuranţi; rămâi să te zgâieşti în cameră de unul singur, nu mai ai ce face şi nu mai ai nici cu cine să vorbeşti; cine poate să creadă într-un asemenea personaj? Trebuie să fac rost de lucruri, de recuzită, de detalii, pentru că, în momentul ăsta, sunt în pericol s-o dau în bară rău de tot.

„Aveţi ceva soul?[9]" mă întreabă o femeie a doua zi, după-amiază. Depinde, îmi vine să-i răspund; sunt zile când am şi zile când nu. Acum vreo câteva zile tocmai rămăsesem fără; acum am o grămadă, chiar prea mult, mai mult decât pot duce. Aş vrea să-l pot distribui cumva mai bine, să găsesc un echilibru mai bun, dar nu prea reuşesc să mă descurc. Însă îmi dau seama că pe ea nu o interesează ce probleme am eu cu controlul stocurilor interne, aşa că-i arăt unde ţin de obicei soul, chiar lângă ieşire, alături de blues!

Şase

Exact la o săptămână după ce-a plecat Laura, mă sună o femeie din Wood Green în legătură cu nişte single-uri care crede că m-ar putea interesa. De obicei nu mă ocup cu curăţenia la domiciliu, dai femeia asta pare să ştie ce spune: mormăie ceva despre ediţii limitate, coperte de colecţie şi tot felul de chestii care îmi dau de înţeles că nu ar fi vorba doar de două-trei

[9] Joc de cuvinte în original: *soul* - suflet, *blues* - melancolie, tristeţe, cele două cuvinte desemnând şi genurile muzicale respective

discuri zgâriate cu Electric Lights Orchestra pe care le-a lăsat fii-su când a plecat de-acasă.

Stă într-o casă imensă, genul acela de locuinţă care te face să te gândeşti că s-a strecurat în Wood Green dintr-o altă parte a Londrei, şi n-aş zice că e o frumuseţe. E trecută de patruzeci şi cinci de ani, bronzată la solar şi cu o piele suspect de întinsă pe faţă; deşi e îmbrăcată în blugi şi tricou, pe blugi e trecut numele unui italian acolo unde ar trebui să fie domnul Wrangler sau domnul Levi, iar pe tricou sunt prinse nişte strasuri, care formează semnul mişcării antiatomice.

Nici nu zâmbeşte, nici nu-mi oferă o cafea şi nici nu mă întreabă cum de am nimerit adresa, deşi afară e frig, plouă cu găleata şi nu poţi vedea nici la doi paşi. Mă conduce direct într-o cameră de lucru care dă în hol, aprinde lumina, îmi arată single-urile - sute de discuri, aranjate în cutii de lemn făcute pe comandă - de pe raftul de sus şi mă lasă să mă descurc singur.

Pe rafturile care îmbracă pereţii nu e nici o carte; doar albume, CD-uri, casete şi echipament hi-fi; casetele au etichete numerotate, ceea ce înseamnă că e vorba de o persoană serioasă. De perete sunt sprijinite două chitare, şi mai e şi un computer pe care se vede treaba că se poate mixa muzică dacă te pasionează.

Mă sui pe un scaun şi încep să dau jos cutiile cu single-uri. Sunt vreo şapte sau opt în total; deşi încerc să nu mă uit din prima ce-i în ele, îmi sare în ochi primul disc din ultima cutie: eu un single James Brown scos la King Records, vechi de treizeci de ani, şi încep să tremur de nerăbdare.

Când mă uit prin ele, îmi dau imediat seama că asta e prada la care am visat mereu, încă de când am început să fac colecţie de discuri. Sunt single-uri Beatles în ediţie exclusivă pentru fan cluburi, primele şase single-uri The Who, discuri originale ale lui Elvis de la începutul anilor '60, o mulţime de raritătţi blues şi soul şi... un exemplar din Sex Pistols, „God Save the Queen", scos la A&M! Nu l-am mai văzut niciodată până acum! Nu ştiu pe nimeni care să fi văzut vreunul! Şi nu, nu, nu, măiculiţă, „You Left the Water Running", de Otis Redding, scos la şapte ani de la moarte şi pe care văduva lui l-a retras imediat, fiindcă nu...

- Ce părere aveţi? Se sprijină în tocul uşii, cu braţele încrucişate, amuzată de faţa pe care o fac.

- E cea mai bună colecţie pe care-am văzut-o vreodată.

Nici nu ştiu cât să-i propun. Lotul ăsta face cel puţin şase-şapte mii, şi ea ştie. De unde să iau atâţia bani? - Daţi-mi cincizeci de lire, şi puteţi să le luaţi pe toate, azi.

Mă uit la ea. Am impresia că am păşit în ţara bancurilor, acolo unde băbuţele te umplu de bani ca să te convingă să le scapi de mobilele Chippendale. Numai că eu nu am de-a face cu o băbuţă, iar ea ştie foarte bine că discurile astea fac mult mai mult de cincizeci de lire. Care-i treaba? - Sunt de furat? începe să râdă.

- Şi care-ar fi afacerea? Să m-apuc să tăgârţez pe fereastră toate astea pentru cincizeci de lire? Nu, sunt ale lui bărbatu-meu.

- Şi acum v-aţi cam certat?

- E în Spania, cu una de douăştrei de ani. O prietenă de-a fiică-mii. Şi, 'tu-l în cur pe mă-sa, a avut tupeul să mă sune ca să mă roage să-i împrumut nişte bani. L-am refuzat, aşa că m-a rugat să-i vând colecţia de single-uri şi să-i trimit un cec pentru cât iau pe ea, minus un comision de zece la sută. Aşa, apropo, sper că ai să-mi dai şi o bancnotă de cinci lire. Vreau s-o pun în ramă şi s-o agăţ pe perete.

- Cred că i-a luat mult timp ca să le-adune.

- Ani de zile. Colecţia asta e cea mai mare realizare a vieţii lui, dacă se poate numi aşa.

- Lucrează? El spune că-i muzician, dar... Ridică din sprâncene neîncrezătoare. Tot ce ştie să facă e să mă tapeze de bani, să stea în cur pe scaun şi să se chiorască la etichete de discuri.

- Cum ar fi să te întorci acasă şi să-ţi găseşti single-urile de Elvis, de James Brown şi de Chuck Berry date pe de-a moaca, aşa, în duşmănie? Ce-ar trebui să faci? Ce-ai zice? Uitaţi cum spun eu: haideţi să vă plătesc ca lumea. Nu trebuie să-i spuneţi cât aţi luat pe ele. Puteţi să-i trimiteţi patruzeci şi cinci de lire şi să ţineţi restul. Sau să-l daţi pentru acte de binefacere. Sau orice altceva.

- Nu aşa m-am înţeles cu el. Vreau să fiu a dracului, dar corectă.

- Îmi pare rău, dar eu nu... pur şi simplu nu vreau să contribui la aşa ceva.

- Treaba dumneavoastră. Găsesc imediat pe altcineva.

- Mda, ştiu. De-aia aş vrea s-ajungem la un compromis. Ce ziceţi de o mie cinci sute? Probabil că fac de patru ori mai mult.

- Şaizeci.
- O mie trei sute.
- Şapteşcinci.
- O mie o sută. Asta e cea mai mică ofertă.
- Iar eu nu primesc nici un bănuţ peste nouă zeci.

Zâmbim amândoi. Nu cred că se poate închipui o altă înlănţuire de împrejurări care să ducă la o asemenea negociere.

- În cazul ăsta i-ar ajunge să se-ntoarcă acasă, şi exact asta nu vreau eu.
- Îmi pare foarte rău, dar în cazul ăsta cred că ar fi mai bine să vorbiţi cu altcineva.

Când o să mă întorc la magazin o să plâng ca un copil mic, dar pur şi simplu nu pot să-i fac aşa ceva omului ăstuia.

- Bine.

Mă ridic să plec, dar mă aşez din nou în genunchi. Vreau doar să mai arunc o ultimă privire, de adio.

- Puteţi să-mi vindeţi discul ăsta al lui Otis Redding?
- Sigur că da. Zece pence.

Haideţi, nu se poate! Lăsaţi-mă să vă dau zece lire pe el, şi cu restul faceţi ce vreţi, din partea mea.

- OK. Asta pentru că v-aţi deranjat să veniţi până aici. Şi pentru că sunteţi un om corect. Dar atât. Nu vi le vând la bucată.

Aşa că am fost până în Wood Green şi m-am întors cu „You Left the Water Running", în perfectă stare, cumpărat cu zece lire. N-aş spune că dimineaţa asta a mers prost. Barry şi Dick o să fie impresionaţi. Dar, dacă află vreodată de Elvis, James Brown, Jerry Lee Lewis, Sex Pistols, Beatles şi aşa mai departe, o să sufere un şoc traumatic instantaneu şi care poate lăsa sechele, aşa că o să trebuiască să le ofer consiliere, şi după aia...

Cum de-am ajuns de aceeaşi parte a baricadei cu personajul negativ, cu tipul care şi-a părăsit nevasta şi a plecat în Spania cu o nimfetă? De ce oare nu reuşesc să împărtăşesc sentimentele nevesti-sii? Poate că ar trebui să mă duc acasă şi să vând statueta Laurei cuiva care vrea s-o facă bucăţi şi s-o folosească la cine ştie ce; poate că aşa o să mă simt mai bine. Dar ştiu că n-o să fac asta. Mă obsedează mutra pe care o s-o facă omul când o să primească prin poştă cecul ăla de toată jena, şi mă copleşeşte o milă disperată, cumplită.

Ar fi bine să pot spune că viaţa mea e plină de asemenea

incidente exotice, dar aş minţi. Dick se ţine de cuvânt şi îmi trage primul album Liquorice Comfits; în Brookside lucrurile merg bine, deocamdată; mama Laurei nu mă mai sună; mă sună, în schimb, maică-mea. Se gândeşte că Laura ar putea fi mai interesată de mine dacă m-aş duce la nişte cursuri serale. Stabilim să schimbăm subiectul, pentru că, altfel, eu îi închid telefonul. Şi, împreună cu Dick şi Barry, iau un taxi şi ne ducem la White Lion ca s-o vedem pe Marie; suntem trecuţi pe lista de invitaţi. Cursa costă exact cincisprezece lire, fără bacşiş, iar halba de bere e două lire. White Lion e mai mic decât Lauder, aşa că e mai degrabă pe jumătate plin decât pe trei sferturi gol; e şi mult mai drăguţ şi e şi cineva care cântă în deschidere, un cantautor local, îngrozitor, pentru care lumea s-a sfârşit o dată cu „Tea for the Tillerman", de Cât Stevens, dar nu cu un Big Bang, ci cu un smiorcăit.

Veştile bune: 1) Nu mai plâng pe „Baby, I Love Your Way", deşi mă cam ia cu leşin. 2) Se pomeneşte numele nostru: „Ia te uită, mi se-pare că-i văd pe Barry, Dick şi Rob! Mă bucur că aţi venit, băieţi". Şi apoi, către public:, ^ţi fost la magazinul lor, Championship Vinyl, din nordul Londrei? Merită să vă duceţi". Iar oamenii se întorc şi se uită la noi, noi ne uităm jenaţi unul la celălalt, iar boul de Barry e gata să pufnească în râs de fericire. 3) Ţin în continuare să apar pe undeva pe coperta albumului, chiar dacă azi de dimineaţă, când am venit la lucru, mi-a fost foarte rău, pentru că am fumat toată noaptea ţigări făcute din chiştoace, am băut lichior de banane şi mi-a fost dor de Laura. (Asta intră la veştile bune? Poate că e o veste proastă, dovada ultimă şi de netăgăduit că am înnebunit de tot, dar e şi o veste bună, pentru că înseamnă că încă mai am o ambiţie, cât de mică ar fi, şi că Melody Radio nu e singurul fel în care-mi văd viitorul.)

Veştile proaste: 1) Marie mai aduce pe cineva, cu care cânta la bis. Un tip. Care împarte cu ea microfonul, cu un aer de intimitate care nu-mi place deloc, cânta armoniile de pe „Love Hurts" şi în timpul ăsta se uită la ea cu o privire care dă de înţeles că a prins un loc înaintea mea la coadă pentru poză de pe album. Maric seamănă în continuare cu Susan Dey, iar tipul ăsta - ea îl prezintă ca „T-Bone' Taylor, cel mai bine păstrat secret din Texas" - arată ca o versiune mai bună a lui Daryl Hali,

din Hali and Oates[10], dacă se poate închipui o asemenea fiinţă. Are nişte plete blonde, pomeţi proeminenţi, e înalt cât o prăjină, dar are şi ceva muşchi (poartă o geacă de blugi, fără cămaşă) şi are o voce pe lângă care cea a tipului din reclamele la Guiness pare de-a dreptul siropoasă, o voce profundă, ca zgomotul unei ghiulele care ar cădea cu un bubuit pe scenă şi s-ar rostogoli spre noi.

Ştiu că, pe plan sexual, mă simt cam nesigur în momentul ăsta şi mai ştiu şi că femeile nu sunt atrase neapărat de ţipi blonzi şi pletoşi, înalţi şi cu pomeţi proeminenţi; se poate întâmpla să se uite şi după ţipi bruneţi şi tunşi scurt, fără pomeţi şi mai plinuţi, dar chiar şi aşa! Uită-te la ei! Susan Dey şi Daryl Hali! Înlănţuindu-şi vocile pe versurile din „Love Hurts"! Aproape amestecându-şi saliva unul cu celălalt! Noroc că purtam cămaşa mea preferată atunci când a venit la magazin, zilele trecute, altfel nu cred c-aş avea nici cea mai mică şansă.

Cam astea ar fi veştile rele.

Când se termină concertul, îmi iau geacă de pe jos şi mă pregătesc să plec.

- E doar zece jumate, îmi spune Barry. Hai să mai luăm un rând.

- Luaţi voi. Eu plec.

N-am nici un chef să beau cu unul pe care-l cheamă T-Bone, dar am impresia că exact asta îşi doreşte Barry. Am impresia că asta ar fi cea mai mare realizare a vieţii lui, să bea cu unul pe care-l cheamă T-Bone.

- Nu vreau să vă stric seara. Pur şi simplu nu prea aş mai sta.

- Nici măcar jumate de oră?

- Nu prea.

- Atunci mai stai un minut. Mă duc să trag o pişare.

- Vin şi eu, zice Dick.

După ce pleacă, ies rapid şi opresc un taxi. Să fii deprimat este extraordinar, poţi să te porţi oricât de urât şi nu-ţi spune nimeni nimic.

Şi ce-i atât de rău în a vrea să fii acasă, singur cu colecţia de discuri? Pentru că a face colecţie de discuri nu e ca şi cum ai face colecţie de timbre, de cutii de bere sau de degetare vechi. Aici e o întreagă lume, o lume mai frumoasă, mai murdară, mai violentă, mai liniştită, mai colorată, mai alunecoasă, mai

[10] Duo pop de succes în anii '80

periculoasă, mai pătimaşă decât lumea în care trăiesc; aici e o adevărată istorie, o adevărată geografie, o adevărată poezie şi nenumărate alte lucruri pe care le-am studiat, probabil, la şcoală, inclusiv muzica.

Când ajung acasă (douăzeci de lire din Putney în Crouch End, fără să mai punem şi bacşişul) îmi fac un ceai, îmi pun căştile şi iau la rând toate melodiile supărate despre femei compuse de Bob Dylan şi Elvis Costello; când termin cu astea mă agăţ de un album live al lui Neil Young până începe să-mi ţiuie feedback-ul în cap, iar când termin şi cu Neil Young mă bag în pat şi mă zgâiesc în tavan, ceea ce nu mai e deloc activitatea visătoare şi neutră de odinioară. Toată treaba cu Marie a fost doar o glumă, nu-i aşa? N-am făcut altceva decât să mă păcălesc singur că este o chestie în care aş putea să mă bag, o tranziţie uşoară şi lină. Acum înţeleg. Înţeleg tot ce s-a întâmplat cândva - mă pricep foarte bine atunci când e vorba de lucruri din trecut. Ce nu pot eu să înţeleg e prezentul.

Ajung la slujbă târziu; Dick a primit deja un mesaj de la Liz. Trebuie să o sun la servici, urgent. Nu am de gând s-o sun la servici. Vrea să anuleze întâlnirea de diseară, ştiu şi de ce, şi n-am de gând s-o las. O să trebuiască să mi-o spună în faţă.

II pun pe Dick să-i dea telefon şi să-i spună că astăzi n-o să vin - trebuie să mă duc la un târg de discuri la Colchester şi mă întorc abia diseară, special pentru o întâlnire. Nu, Dick nu are nici un număr de telefon. Nu, Dick nu crede că o să sun la magazin. Nu răspund la telefon toată ziua, ca să nu dea de mine.

Aranjasem să ne vedem în Camden, într-un pub liniştit din Parkway. Ajung mai devreme, dar am la mine un Time Out, aşa că mă aşez într-un colţ cu o halbă şi nişte alune în faţă şi mă uit să văd la ce filme aş putea să mă duc dacă aş avea cu cine.

Întâlnirea cu Liz se termină repede. O văd venind val-vârtej spre masa mea - nu arată rău, dar e imensă, iar când e furioasă, aşa, ca acum, te cam bagă în sperieţi - şi încerc să zâmbesc, dar îmi dau seama că n-o să meargă; e prea nervoasă pentru că am târât-o până aici:

- Eşti un cretin cu spume. Rob, îmi spune, apoi face stânga-mprejur şi iese, iar oamenii de la masa de-alături se uită la mine. Roşesc, stau cu ochii în Time Out şi trag o duşcă zdravănă, sperând că halba o să-mi ascundă faţa stânjenită.

Are dreptate, sigur că da. Sunt un cretin cu spume.

Şapte

Pe la sfârşitul anilor '80 am fost, vreo doi ani, DJ la un club din Kentish Tovs; acolo am cunoscut-o pe Laura. Clubul nu era cine ştie ce; de fapt, doar o încăpere deasupra unui pub, însă, timp de vreo jumătate de an, a fost foarte frecventat, veneau aici o mulţime de oameni de un anumit fel - londonezi destul de în pas cu moda, trendy, cu Levis 501 negri şi helănci, care luau la rând toate cluburile din oraş. Cred că eram un DJ bun. În orice caz, oamenii păreau fericiţi; dansau, stăteau până târziu, mă întrebau de unde pot să facă rost de unele dintre discurile pe care le puneam şi se întorceau în fiecare săptămână. Îi spuneam Groucho Club, din cauza chestiei ăleia pe care a spus-o Groucho Marx, că nu vrea să se înscrie în nici un club care l-ar primi pe el; mai târziu, am aflat că mai exista un Groucho Club, undeva prin West End, dar se pare că lumea ştia foarte bine care-i unul şi care-i altul. (Ca o paranteză, un top five al melodiilor care umpleau ringul la Groucho: „It's a Good Feeling", de Smokey Robinson and The Miracles; „No Blow No Show", de Bobby Blând; „Mr Big Stuff, de Jean Knight; „The Love You Save", de Jackson Five; „The Ghetto", de Donny Hathaway.)

Şi chiar mi-a plăcut la nebunie să fac asta. Este un lucru înălţător să te uiţi în jos la o încăpere plină de capete care se bâţâie pe muzica aleasă de tine, iar acea jumătate de an în care clubul a mers bine a fost şi cea mai fericită perioadă a vieţii mele. Numai atunci pot să spun că am avut şi eu cu adevărat un sentiment al puterii, deşi mai târziu mi-am dat seama că era o putere falsă, pentru că nu-mi aparţinea câtuşi de puţin mie, ci muzicii: oricine le-ar fi pus melodiile lor preferate de dans, cu volumul la maximum, unor oameni care au plătit ca să le asculte ar fi simţit exact acelaşi lucru. La urma urmei, se presupune că muzica de dans trebuie să aibă forţă; pur şi simplu, mă luase valul.

Mă rog, deci am cunoscut-o pe Laura exact la mijlocul acelei perioade, în vara lui '87. Ea parcă-şi aduce aminte c-a mai fost în club de vreo trei sau patru ori înainte s-o observ eu, şi s-ar putea să aibă dreptate - este măruntă, subţire şi foarte drăguţă, machiată în genul Sheenei Easton de dinainte de Hollywood

(deşi arăta mai dură decât Sheena Easton, cu părul ei de avocată pentru organizaţii radicale, aranjat în şuviţe ţepene, încălţată în cizme şi cu ochii de un albastru deschis, care-ţi dădeau fiori), dar erau şi femei mai frumoase acolo, şi, când te uiţi aşa, la întâmplare, întotdeauna te uiţi la cele mai frumoase. Deci atunci, a treia sau a patra oară, a venit la pupitru şi a vorbit cu mine, iar mie rai-a plăcut de ea imediat: m-a rugat să pun un disc care îmi plăcea mult („Got to Get You Off My Mind", de Solomon Burke, în caz că interesează pe cineva), dar care gonise lumea de pe ring de fiecare dată când îl încercasem.

- Erai aici când l-am mai pus?

- Da.

- Deci ai văzut ce s-a-ntâmplat. Erau gata să plece acasă cu toţii.

E un single de trei minute, şi a trebuit să-l tai cam după vreun minut şi jumătate. Am pus „Holiday", de Madonna; foloseam chestii moderne din când în când, în momentele de criză, tot aşa cum oamenii care cred în homeopatie trebuie să folosească uneori medicina convenţională, chiar dacă o dezaprobă.

- De data asta n-or să mai plece.

- De unde ştii tu?

- Pentru că eu am adus jumătate din gaşca de-aici şi o să am grijă să danseze.

Aşa că l-am pus şi, normal, Laura şi prietenii ei au invadat ringul, dar şi de data asta au şters-o, unul câte unul, dând din cap şi râzând. E un cântec pe care nu-i uşor să dansezi: un R&B mid-tempo, iar intro-ul se opreşte şi porneşte de mai multe ori. Laura s-a ţinut de melodie şi, deşi eram curios să văd dacă era atât de încăpăţânată încât să se chinuie până la sfârşit, am intrat în panică atunci când lumea s-a oprit şi am trecut repede pe „The Love You Save".

Pe The Jackson Five nu a dansat; a venit la mine cu un zâmbet larg pe faţă şi mi-a spus că nu o să-mi ceară încă o dată cântecul. Voia doar să ştie de unde poate să facă rost de disc. I-am zic că, dacă vine şi săptămâna următoare, i-l trag pe o casetă, şi s-a bucurat.

Mi-a luat ore întregi să-i trag caseta. Pentru mine, atunci când fac o casetă e ca şi cum aş scrie o scrisoare - şterg, mă mai gândesc, o iau de la capăt, şi voiam să fie ceva ca lumea, pentru că... să fiu cinstit, pentru că nu mai întâlnisem nici o ţipă la fel

de promiţătoare ca Laura de când eram DJ, şi a întâlni o femeie promiţătoare trebuia să facă parte, din câte ştiam eu, din meseria de DJ. Să faci o compilaţie bună e ca o despărţire; nu-i deloc uşor. Trebuie să începi cu ceva care să te dea pe spate, să te prindă (am început cu „Got to Get You Off My Mind", dar apoi mi-am dat seama că s-ar putea să nu meargă mai departe de piesa unu de pe faţa întâi dacă îi dădeam din prima ce voia, aşa că am ascuns-o undeva pe la mijlocul feţei a două), apoi trebuie să pui ceva care să se lege, urcând sau coborând tonul, dar nu poţi să pui la un loc muzică de albi şi muzică de negri, decât dacă muzica de albi sună ca muzica de negri, şi nu poţi să pui două melodii de acelaşi autor una lingă alta, decât dacă ai mers peste tot pe perechi, şi... oho, există o mulţime de reguli.

Aşa, deci am tot lucrat la compilaţia aia, ca să nu mai zic că mai aveam pe undeva vreo două demo-uri, nişte prototipuri care nu-mi mai plăcuseră când le-am ascultat mai atent. Şi vineri, în seara de club, când a venit la mine, am scos caseta din buzunarul gecii. De aici am pornit. A fost un început bun.

Laura era - şi este - avocat, deşi atunci când am cunoscut-o era alt fel de avocat: pe vremea aia lucra pentru o firmă de asistenţă juridică (de unde, cred eu, şi mersul prin cluburi şi geaca neagră de motor). Acum lucrează pentru o firmă de avocatură din City (de unde, cred eu, restaurantele, costumele scumpe, dispariţia şuviţelor ţepene şi un anumit gust pentru sarcasmul plictisit, pe care înainte nu-l avea), nu pentru că şi-ar fi schimbat ideile politice, ci pentru că la un moment dat nu a mai fost nevoie de postul ei şi nu a mai găs.it de lucru în domeniul asistenţei juridice. A trebuit să-şi ia o slujbă de patruzeci şi cinci de mii pe an, pentru că nu şi-a găsit una cu sub douăzeci de mii; spunea că asta e esenţa thatcherismului, şi cred că avea perfectă dreptate. S-a schimbat şi ea o dată cu serviciul. Întotdeauna a fost foarte energică, dar înainte energia asta avea un debuşeu: putea să se ocupe de drepturile chiriaşilor, de proprietarii odioşi şi de copiii care nu aveau apă curentă. Acum are energie doar pentru muncă - cât are de tras, cât e de stresată, ce-a mai făcut, ce cred partenerii despre ea, chestii de-astea. Şi când nu pune energie în muncă se frământă foarte energic cum că n-ar trebui să pună atâta energie în muncă sau, în orice caz, în felul ăsta de muncă.

Câteodată - cam rar în ultimul timp - puteam să fac sau să

spun câte ceva care să o ajute să evadeze, şi acelea erau momentele în care ne înţelegeam cel mai bine; se plânge mereu de „veşnicele mele trivialităţi", dar adevărul e că o fac să se simtă bine.

Nu pot să spun că am avut vreodată o pasiune nebună pentru ea, şi asta mă cam îngrijora când mă gândeam la viitorul mai îndepărtat. Credeam eu pe vremea aia - şi, dat fiind felul în care am terminat-o, poate că încă mai cred - că orice relaţie are nevoie de impulsul acela violent pe care-l implică dragostea la prima vedere, fie şi numai ca să te pună în mers şi să te împingă peste hopuri. Şi, pe urmă, după ce s-a consumat energia impulsului şi ajungi la ceva ce începe să semene cu un punct mort, te uiţi în jurul tău ca să vezi cu ce te-ai ales. Poate fi ceva total diferit, poate fi cam acelaşi lucru, dar mai liniştit şi mai senin, sau poate să nu mai fie nimic.

În relaţia cu Laura, mult timp n-am mai fost sigur că aşa stau lucrurile. N-am avut parte de nopţi nedormite, de lipsă de poftă de mâncare sau de aşteptări chinuitoare lângă telefon, nici unul din noi. Dar mergeam înainte, oricum, şi, cum nu fusese vorba de nici un impuls care să se epuizeze, nici nu mai trebuia să ne oprim ca să vedem cu ce ne alesesem, fiindcă ce aveam nu era cu nimic diferit de ceea ce avusesem întotdeauna. Nu mă făcea să mă simt nefericit, neliniştit sau încordat şi nu pot să spun că în pat mă panicam şi mă pierdeam cu firea, dacă înţelegeţi ce vreau să zic, şi cred că înţelegeţi foarte bine.

Ieşeam în oraş mai tot timpul, ea venea la club în fiecare săptămână şi, când i-a expirat contractul pentru apartamentul pe care-l închiriase în Archway, s-a mutat la mine; totul a mers bine şi aşa au stat lucrurile ani de zile. Dacă aş fi un încuiat, aş spune că banii au schimbat totul: când şi-a schimbat serviciul a avut dintr-o dată o mulţime, iar eu, când mi-am pierdut slujba de la club şi când, din cauza recesiunii, magazinul a devenit, parcă, invizibil pentru trecători, n-am mai avut deloc. E clar că lucrurile de genul ăsta complică viaţa şi că apar tot felul de sacrificii care trebuie făcute, de lupte care trebuie duse şi de limite care trebuie stabilite. Dar n-a fost din cauza banilor, serios. A fost din cauza mea. După cum a spus şi Liz, sunt un cretin.

Cu o seară înainte ca eu şi Liz să mergem în Camden la un pahar de vorbă, Liz şi Laura s-au întâlnit undeva ca să mănânce

ceva împreună, iar Liz s-a luat de Laura pentru chestia cu Ian; Laura nu avea de gând să spună ceva ca să se apere, pentru că asta ar fi însemnat să dea în mine, iar ea are un simţ al loialităţii foarte puternic şi, uneori, cam prost înţeles. (Eu, unul, de exemplu, n-aş fi în stare să mă abţin.) Dar Liz a mers prea departe, şi Laurei i-a sărit ţandăra; toate lucrurile alea despre mine au ţâşnit ca un torent, apoi au plâns amândouă şi Liz şi-a cerut iertare de o sută de mii de ori că a vorbit aiurea. Aşa că a doua zi i-a sărit ţandăra lui Liz, a încercat să dea de mine la telefon, după care a venit la bar şi m-a făcut în toate felurile. Normal că nu ştiu sigur toate lucrurile astea. N-am mai avut nici un contact cu Laura, iar cu Liz, doar o întâlnire scurtă şi nefericită. Dar, chiar şi aşa, nu e nevoie de cine ştie ce cunoaştere profundă a personajelor ca să te gândeşti că aşa s-a întâmplat.

Nu ştiu exact ce-o fi spus Laura, dar probabil că a oferit cel puţin două dintre informaţiile următoare, dacă nu pe toate patru:

1) Că m-am culcat cu altcineva când ea era însărcinată.

2) Că aventura mea a avut o contribuţie directă la decizia ei de a întrerupe sarcina.

3) Că, după ce a avortat, am împrumutat de la ea o sumă mare de bani, din care nu i-am dat încă nimic înapoi.

4) Că i-am spus, cu puţin timp înainte să mă lase, că eram nefericit în relaţia noastră şi că se pare că se făcea că mă bătea gândul să mă gândesc să-mi caut pe altcineva.

Am făcut şi am spus eu lucrurile astea? Da. Există vreo circumstanţă atenuantă? Nu prea, doar dacă nu cumva toate circumstanţele (cu alte cuvinte, toate contextele) pot fi considerate atenuante. Şi, înainte să judecaţi, deşi probabil că aţi şi făcut-o, ia să puneţi pe hârtie patru dintre cele mai urâte lucruri pe care i le-aţi făcut partenerului, chiar dacă - sau mai ales dacă - el nu ştie de ele. Nu le cosmetizaţi şi nu încercaţi să le explicaţi; doar puneţi-le pe hârtie, într-o listă, cu cuvintele cele mai simple. Gata? Ei, acum cine mai e cretinul?

Opt

- Pe unde dracu' ai umblat? îl întreb pe Barry sâmbătă dimineaţa, când se întoarce la muncă. Nu l-am mai văzut de la

concertul lui Marie, la White Lion; nu tu telefon, scuze, nimic.

- Pe unde dracu' am umblat? Eu pe unde dracu' am umblat? Băi, ce jigodie mai eşti, îmi zice Barry pe post de explicaţie. Îmi pare foarte rău, Rob. Ştiu că nu-ţi merge prea bine, că ai probleme şi aşa mai departe, dar, cum să-ţi spun eu ţie... Te-am căutat ore în şir în seara aia, 'tu-i mama mă-sii.

- Ore în şir? Mai mult de-o oră? Două măcar? Eu am plecat la zece jumate, deci m-ai căutat până la douăşpe jumate, nu? Adică ai ajuns pe jos din Putney în Wapping.

- Eşti deştept cu spume, ce să zic.

Într-o zi, poate nu în următoarele săptămâni, dar cu siguranţă în viitorul previzibil, se va găsi cineva care să poată vorbi despre mine fără să folosească şi expresia „cu spume" pe undeva prin propoziţie.

- OK, scuze. Dar pun pariu că m-aţi căutat vreo zece minute şi după aia v-aţi aşezat la o bere cu Marie şi ăla, zi-i să-i zic. T-Bone.

Nu pot să suport să-i zic T-Bone. Mi se-ncurcă limba-n gură, ca atunci când trebuie să ceri un Big Heap Buffalo Billburger, şi tu vrei de fapt un hamburger mare, sau când ceri o „Ca la mama acasă" ca să-ţi dea o plăcintă cu mere.

- Nu asta-i ideea.

- V-aţi distrat bine?

- A fost foarte mişto. T-Bone a cântat pe două albume de-ale lui Guy Clark şi pe un album al lui Dale Gilmore.

- Excelent.

- Hai, băi, du-te dracu'.

Mă bucur că e sâmbătă, fiindcă avem destulă treabă, aşa că nu trebuie să mă mai chinuiesc să găsesc subiecte de discuţie cu Barry. Când mă duc să caut prin depozit un single vechi de-al lui Shirley Brown, Dick vine să pună de cafea şi-mi spune că T-Bone a cântat pe două albume de-ale lui Guy Clark şi pe un album al lui Jimmie Dale Gilmore.

- Şi vreau să-ţi spun o chestie: chiar e un tip de treabă, adaugă, uimit că un om care a ajuns pe aceste culmi ameţitoare poate să schimbe câteva cuvinte normale într-o cârciuma.

Dar cam la asta se rezumă interacţiunea cu personalul angajat. Sunt o grămadă de alte persoane cu care trebuie să vorbesc.

Deşi în magazin intră o mulţime de oameni, cei care mai şi

cumpără ceva sunt destul de puţini. Cei mai buni clienţi sunt cei care trebuie să cumpere un disc pentru că e sâmbătă, chiar dacă nu vor, de fapt, nimic. Vor doar să se întoarcă acasă târând după ei o geantă mare, plată, pătrată şi incomodă. Îi poţi recunoaşte pe dependenţii de discuri după faptul că răscolesc prin stative până se plictisesc, după care se duc într-o cu totul altă parte a magazinului, scot un disc la întâmplare şi se duc cu el la casă. Asta pentru că şi-au făcut în minte o listă de posibile achiziţii („Dacă nu găsesc nimic în următoarele cinci minute, atunci o să mă mulţumesc cu compilaţia de blues pe care am văzut-o acum o jumate de oră") şi dintr-o dată se scârbesc când îşi dau seama cât timp au putut să piardă căutând ceva ce nu voiau cu adevărat. Cunosc foarte bine sentimentul (aşa sunt şi eu; îi înţeleg perfect): e o senzaţie vâscoasa, enervantă, de panică, şi ieşi din magazin pe şapte cărări. După aceea mergi mult mai repede, încercând să recuperezi timpul pierdut; de multe ori, simţi nevoia să citeşti pagina de ştiri externe dintr-un ziar, să te duci la un film de Peter Greenaway sau să mănânci ceva solid şi consistent, ca să se aşeze peste vată de zahăr inutilă care îţi umple capul. Cealaltă categorie de oameni care îmi plac sunt cei care trebuie neapărat să găsească o melodie care îi tulbură, care îi chinuie, o melodie pe care o aud atunci când gâfâie, alergând după autobuz, sau în ritmul ştergătoarelor de parbriz, atunci când se întorc de la servici. Uneori, de vină pentru tulburarea asta e ceva banal şi foarte limpede, ceva ce au auzit la radio sau într-un club. Dar alteori le vine ca prin vrajă. Uneori le vine pentru că a ieşit soarele, au văzut pe cineva care le-a plăcut şi, dintr-o dată, s-au trezit fredonând un crâmpei dintr-o melodie pe care n-au mai auzit-o de cincisprezece sau douăzeci de ani; o dată, a venit un tip care visase un disc, cu tot tacâmul, melodia, titlul şi artistul. Şi când i l-am găsit (era un reggae de demult, „Happy Go Lucky Girl", de The Paragons) şi s-a dovedit că era mai mult sau mai puţin aşa cum îi apăruse în somn, privirea lui m-a făcut să mă simt ca şi cum aş fi fost nu proprietarul unui magazin de discuri, ci moaşă sau pictor, un om a cărui viaţă are tot timpul de-a face cu transcendentul.

Sâmbătă poţi să vezi cum sunt cu adevărat Dick şi Barry. Dick este răbdător, entuziast şi amabil că o învăţătoare: le vinde oamenilor discuri pe care ei nici nu ştiau că le vor, pentru că

intuieşte imediat ce-ar trebui să cumpere. Stă la discuţii, apoi pune ceva la pick-up şi, în curând, oamenii scot bancnotele de cinci lire cu un aer firesc, de parcă exact asta căutaseră de la bun început. Pe când Barry pur şi simplu îşi supune clienţii cu biciul. Îi ia la rost că încă nu şi-au luat primul album Jesus and Mary Chain, iar ei îl cumpără, râde de ei că nu au Blonde on Blonde, aşa că şi-l cumpără, şi nu poate să creadă că nu au auzit în viaţa lor de Ann Peebles, aşa că îşi cumpără şi un disc de-al ei. De cele mai multe ori, sâmbătă după-amiaza, cam pe la ora patru, mă încearcă aşa, ca un sentiment de satisfacţie, poate pentru că e vorba, la urma urmei, de munca mea, şi se vede că merge treaba, poate pentru că sunt mândru de echipa noastră, de modul în care, deşi competenţele noastre sunt puţine şi limitate, ni le folosim la capacitate maximă.

Când vine, deci, timpul să închid şi ne pregătim să mergem să bem ceva, aşa cum facem în fiecare sâmbătă, şi ne simţim din nou bine împreună, avem un capital de bunăvoinţă pe care-l vom cheltui în zilele următoare, când nu avem nimic de făcut, şi care se va epuiza complet vineri, pe la prânz. De fapt, ne simţim atât de bine, încât, în timp ce-i dăm afară pe ultimii clienţi şi ne pregătim de plecare, facem un top five al melodiilor lui Elvis Costello (eu pun „Alison", „Little Triggers", „Man Out of Time", „King Horse" şi o versiune din „Everyday I Write the Book" pe care o am pe undeva, pe o casetă pirat, obscuritatea celei din urmă fiind o contrapondere inteligentă la previzibilul celei dintâi, contracarând astfel, mă gândesc eu, mişţoul pe care l-ar putea face Barry) şi, după o săptămână plină de amărăciuni şi greutăţi de tot felul, este plăcut să te poţi gândi din nou la lucruri de felul ăsta.

Însă, când ieşim din magazin, Laura mă aşteaptă, sprijinită de zidul care ne desparte de magazinul de pantofi de alături, şi îmi aduc aminte că asta nu ar trebui să fie o perioadă prea plăcută a vieţii mele.

Nouă

Chestia cu banii e uşor de explicat: ea îi avea, eu nu, şi voia să mi-i dea. Asta se întâmpla la câtva timp după ce-şi schimbase slujba, iar salariul ei începea să se cam adune în bancă. Mi-a împrumutat cinci mii; dacă nu, aş fi dat faliment. Nu i i-am dat înapoi, pentru că n-am avut de unde, iar faptul că a plecat şi

acum e cu altcineva nu mă face în nici un caz mai bogat cu cinci mii de lire. Zilele trecute, când am vorbit cu ea la telefon, când m-am purtat urât şi i-am spus că mi-a nenorocit viaţa, a zis ceva de bani, că să încep să i-i dau înapoi în rate, şi atunci eu i-am răspuns că o să-i dau înapoi câte o liră pe săptămână în următorii o sută de ani. Şi atunci mi-a închis.

Deci asta-i chestia cu banii. Cât despre faptul că i-am zis că relaţia noastră nu mă mai face fericit şi că aş cam vrea să-mi găsesc pe altcineva, ei bine, ea m-a făcut s-o spun. M-a ademenit s-o spun. Ştiu că sună penibil, dar ăsta-i adevărul. Aveam o discuţie de bilanţ şi mi-a declarat, cât se poate de hotărâtă, că traversăm o perioadă destul de nefericită, iar eu am fost de acord; m-a întrebat dacă m-am gândit vreodată să-mi caut pe altcineva, iar eu am negat; a râs şi a spus că, dacă ajungi în situaţia noastră, întotdeauna te gândeşti să-ţi cauţi pe altcineva. Aşa că am întrebat-o dacă ea se gândise să-şi găsească pe altcineva; mi-a răspuns că sigur că da, aşa încât am recunoscut că-mi mai făceam şi eu fantasme dintr-astea din când în când. La momentul respectiv m-am gândit că nu e decât o conversaţie de genul „viaţa-i complexă, hai s-o privim cu maturitate", o analiză serioasă, la modul abstract; acum îmi dau seama că vorbeam, de fapt, despre ea şi Ian şi că m-a păcălit ca să o iert de păcate. A fost o şmecherie, o chichiţă avocăţească, şi am muşcat momeală, pentru că e mult mai deşteaptă decât mine. N-am ştiut că e însărcinată; de unde să ştiu? Nu mi-a spus, fiindcă ştia că mă întâlnesc cu altcineva. (Ştia că mă-ntâlnesc cu altcineva pentru că-i spusesem. Credeam că eram adulţi, dar eram, de fapt, de o naivitate ridicolă, eram nişte copii dacă am crezut că vreunul din noi ar fi putut să încalce legea şi să scape de pedeapsă atâta timp cât stăteam împreună.) Nu am aflat decât mult mai târziu: treceam printr-o perioadă bună şi am făcut o glumă despre cum ar fi să avem copii, iar ea a izbucnit în plâns. Deci am insistat să-mi spună despre ce era vorba şi până la urmă mi-a spus, după care am ţinut neapărat să punctez cu o scurtă gargară moralizatoare (chestiile standard: că era şi copilul meu, că nu avea nici un drept şi aşa şi pe dincolo), până mi-a închis gura cu neîncrederea şi dispreţul ei.

„Pe vremea aia nu mă gândeam c-ai fi o afacere bună pe termen lung, mi-a spus. Şi nici nu-mi prea plăcea de tine cine

ştie ce. Nu voiam un copil de la tine. Nici nu voiam să mă gândesc la o relaţie dintr-aia groaznică bazată pe dreptul la vizită şi care să dureze la nesfârşit. Şi nici nu voiam să cresc copilul singură. N-a fost deloc o decizie greu de luat. Aşa că n-avea nici un rost să-ţi cer părerea."

Toate lucrurile astea erau juste. De fapt, dacă eu aş fi rămas însărcinat cu mine la momentul respectiv, aş fi avortat din exact aceleaşi motive. N-am mai avut ce să spun.

Tot în seara aia, mai târziu, după ce m-am mai gândit la toată chestia asta cu sarcina ţinând seama de noile informaţii care-mi fuseseră aduse la cunoştinţă, am întrebat-o de ce se agăţase, totuşi, de mine.

A stat mult timp pe gânduri.

„Pentru că nu m-am mai agăţat niciodată de ceva, şi mi-am făcut o promisiune, atunci când am început să ne întâlnim, şi anume că o să trec măcar peste un hop, doar ca să văd ce se-ntâmplă. Şi aşa am şi făcut. Şi ai regretat atât de sincer aventura cu idioata aia de Roşie..." - Roşie, aia cu care am pus-o de patru ori, tipa cu orgasmul simultan, pacostea aia, tipa cu care mă întâlneam în timp ce Laura era însărcinată - „... încât te-ai purtat foarte frumos cu mine mult timp de-atunci încolo, iar mie nici nu-mi trebuia altceva. Am ajuns foarte apropiaţi. Rob, fie şi numai pentru că suntem împreună de destul de mult timp. Şi nu voiam să dau cu piciorul la toate astea şi s-o iau de la capăt decât dacă nu se mai putea altfel. Asta e."

De ce m-am agăţat eu de ea? Din raţiuni nu atât de nobile şi de mature. (Există oare ceva mai matur decât să te agăţi de o relaţie care se destramă în speranţa c-o s-o aşezi pe drumul cel bun? Eu n-am făcut niciodată aşa ceva.) M-am agăţat de ea pentru că, dintr-o dată, exact după ce-am terminat-o cu Roşie, m-am simţit din nou atras de Laura; a fost de parcă aş fi avut nevoie de Roşie ca să mai pun un pic de sare şi piper în relaţia cu Laura. Şi m-am temut c-am făcut-o de oaie (în momentul ăla nu ştiam că ea pur şi simplu făcea un experiment, cu stoicism). Îmi dădeam seama că-şi pierde interesul faţă de mine, aşa că m-am străduit din răsputeri să o cuceresc din nou şi, când am reuşit, mi-am pierdut din nou interesul faţă de ea. Din câte-mi dau eu seama, lucrurile de felul ăsta mi se-ntâmplă destul de des. Nu ştiu cum să ies din asemenea situaţii. Şi aşa ajungem, până la urmă, la oile noastre. În momentul în care toată

povestea se-mpotmoleşte într-o asemenea fundătură nenorocită, până şi fraierul cel mai stupid, până şi cel mai jalnic amant părăsit care încearcă din răsputeri să se amăgească şi-ar da seama că aici este vorba de cauză şi efect, că avortul, Roşie, Ian şi chestia cu banii merg mina în mină, în mod necesar.

Dick şi Barry ne întreabă dacă vrem să mergem cu ei la bar, la una mică, dar nu prea văd cum am putea să stăm cu toţii în jurul unei mese şi să râdem de clientul care l-a confundat pe Albert King cu Albert Collins („N-a avut nici o tresărire când s-a uitat la disc dacă nu e zgâriat şi a văzut eticheta Stax[11]", ne-a spus Barry, clătinând din cap în faţa unor asemenea abisuri nebănuite ale ignoranţei omeneşti), deci îi refuz politicos. Îmi închipui că mergem la apartament, aşa că pornesc spre staţia de autobuz, dar Laura mă trage de braţ şi se întoarce să se uite după un taxi.

- Plătesc eu. Cred că-i mai bine decât cu 29, nu?

Corect. Ar fi mai bine să discutăm singuri, fără să fim înconjuraţi de căţei, copii şi tot felul de grăsani cu sacoşe pline de cumpărături.

Suntem destul de tăcuţi în taxi. Facem doar zece minute de pe Seven Sisters Road până în Crouch End, dar ne simţim atât de stânjeniţi, de tensionaţi şi de nefericiţi, încât am sentimentul că n-o să uit călătoria asta cât oi trăi. Plouă, iar luminile de neon aruncă umbre care ne brăzdează feţele. Şoferul ne întreabă dacă am avut o zi bună; mormăim scurt, şi închide geamul care ne desparte de el. Laura se uită pe fereastră; îi arunc o privire cu coada ochiului, încercând să-mi dau seama dacă ultima săptămână i-a lăsat vreo urmă pe chip. S-a tuns, aşa cum face de obicei, foarte scurt, în genul anilor '60, ca Mia Farrow, numai că - şi aici nu sunt câtuşi de puţin libidinos - ei îi stă mult mai bine cu tunsoarea asta. Are un păr atât de închis la culoare, aproape negru, încât atunci când se tunde scurt ochii ei par imenşi. Nu este machiată deloc; bănuiesc că asta e din cauză că urma să se întâlnească cu mine. Este o modalitate foarte la îndemâna de a-mi arăta că e foarte preocupată şi distrasă, că e prea nefericită ca să mai aibă timp de frivolităţi. Ce simetrie interesantă: când i-am dat caseta aia cu Solomon Burke, cu atâţia ani în urmă, avea pe ea tone de fard, mult mai mult decât

[11] Studiou şi casă de discuri din Statele Unite în care au înregistrat artişti celebri

de obicei, mult mai mult decât cu o săptămână în urmă, şi ştiam - sau speram - că asta mi se datora şi mie. Deci la început pui o grămadă, ca să arăţi că situaţia e bună, pozitivă, incitantă, şi la sfârşit deloc, ca să arăţi că situaţia e disperată. Destul de limpede, nu?

(Însă mai târziu, chiar când cotim pe strada mea şi încep să intru în panică gândindu-mă la cât de dureroasă şi de dificilă va fi conversaţia iminentă, văd o femeie singură, gătită ca pentru sâmbătă seara, care a ieşit să se întâlnească cu cineva, cu prietenii sau cu iubitul. Şi eu, cât am fost cu Laura, am pierdut... ce anume? Poate că am pierdut o ţipă care mergea cu autobuzul, cu taxiul sau cu metroul, singură, ca să mă întâlnească pe mine, poate un pic gătită, poate machiată ceva mai mult decât de obicei, poate chiar puţin cam neliniştită; când eram mai tânăr, conştiinţa faptului că eu eram cauza unui lucru de genul ăsta, fie şi numai a drumului cu autobuzul, îmi dădea un sentiment jalnic de recunoştinţă profundă. Atunci când eşti cu cineva nu mai ai parte de asta: dacă Laura voia să mă vadă, nu trebuia decât să se întoarcă spre mine sau să vină din baie până în dormitor, şi pentru drumul ăsta nu se obosea niciodată să se gătească. Şi, când se întorcea acasă, asta nu se întâmpla decât pentru că stăteam împreună, nu pentru că aş fi fost iubitul ei, iar când ieşeam, uneori se gătea şi alteori nu, după cum mergeam într-un loc sau altul, dar, repet, asta nu avea nimic de-a face cu mine. În fine, ce voiam să spun e că femeia pe care am văzut-o din taxi m-a mai însufleţit şi m-a mai consolat pe moment: poate că nu sunt încă atât de bătrân, încât să nu mai pot fi cauza unui drum dintr-un capăt într-altul al Londrei; dacă o să mai am vreodată o prietenă şi o să stabilim să ne întâlnim în Islington, să zicem, iar ea va trebui să vină tocmai din Stoke Newington - un drum de vreo cinci-şase kilometri -, o să-i mulţumesc din adâncul sufletului meu amărât de om la treizeci şi cinci de ani.)

Laura plăteşte taxiul; descui uşa de la intrare, aprind lumina pe scară şi o conduc înăuntru. Se opreşte să se uite prin corespondenţa de pe policioară, doar prin forţa obişnuinţei, bănuiesc, dar, normal, e pusă imediat într-o situaţie jenantă: frunzărind plicurile, dă de somaţia pentru abonamentul TV al lui Ian; ezită o secundă, suficient cât să-mi risipească orice urmă de îndoială; simt cum mi se face rău.

- Poţi s-o iei dacă vrei, îi spun, însă nu pot să mă uit la ea, şi nici ea nu se uită la mine. Ca să nu mai trebuiască s-o retrimit eu.

Dar o pune la loc în teanc, apoi pune teancul la loc, printre meniuri şi fluturaşii companiilor de taxi, pe policioară, şi începe să urce scările.

Când ajungem în apartament, mi se pare straniu s-o văd acolo. Dar şi mai ciudat este modul în care încearcă să evite lucrurile pe care le făcea de obicei - e foarte clar că se controlează. Îşi dă jos haina; obişnuia să o arunce pe un scaun, dar acum nu vrea să facă asta. Stă în picioare şi o ţine pe braţ, până i-o iau eu şi o arunc pe un scaun. Se îndreaptă spre bucătărie ca să pună ceainicul pe foc sau să-şi ia un pahar de vin, aşa că o întreb, politicos, dacă vrea o ceaşcă de ceai, iar ea mă întreabă, politicoasă, dacă nu am ceva mai tare; când îi spun că am o jumătate de sticlă de vin în frigider, se abţine să spună că ea a cumpărat-o şi că era întreagă când a plecat. Oricum, nu mai e a ei, sau nu mai e aceeaşi sticlă, sau cam aşa ceva. Iar, când se așează, îşi alege fotoliul de lângă combină - fotoliul meu -, nu pe cel de lângă televizor - fotoliul ei.

- Ei, ai reuşit s-o faci, în sfârşit? Arată cu capul spre rafturile pline de discuri.

- Ce anume? Evident că ştiu despre ce e vorba.

- Marea Reorganizare. Aud limpede majusculele.

- A! Da. Aseară.

Nu vreau să-i spun că am făcut-o în seara zilei când a plecat, dar, oricum, aruncă un zâmbet enervant la modul că las' că ştim noi.

- Ce e? O întreb. Ce vrei să spui?

- Nimic. Numai că, ce să zic, nu ţi-a luat prea mult.

- Nu crezi că avem de discutat despre lucruri mai importante decât colecţia mea de discuri?

- Ba da. Rob. Întotdeauna am crezut asta. S-ar presupune că ar trebui să controlez înălţimile strategice din punct de vedere moral (la urma urmei, ea s-a culcat cu vecinii, nu?), dar nici măcar nu reuşesc să ies din cartierul general.

- Unde-ai stat săptămâna asta? Cred că ştii foarte bine, îmi răspunde liniştită.

- Dar a trebuit să aflu asta pe cont propriu, nu-i aşa?

Simt din nou cum mi se face rău, rău de-adevăratelea. Nu ştiu

dacă se vede pe faţa mea, dar, brusc, Laura lasă garda mai jos: arată obosită şi tristă şi îşi fixează privirea în gol ca să nu înceapă să plângă.

- Îmi pare rău. Am luat nişte hotărâri greşite. Nu am fost foarte corectă cu tine. De-aia am venit astă-seară la magazin, fiindcă m-am gândit că a venit momentul să fiu mai curajoasă.

- Ţi-e teamă acum?

- Sigur că mi-e teamă. Mă simt groaznic. Îmi este foarte greu, să ştii.

- Bun.

Tăcere. Nu mai ştiu ce să spun. Vreau s-o întreb o mulţime de lucruri, dar sunt numai întrebări al căror răspuns nu vreau de fapt să-l aflu: Când ai început să te întâlneşti cu Ian? Ai făcut-o pentru că, ştii tu, chestia aia cu zgomotul care se auzea de sus? E mai bine? (Ce anume? M-ar întreba. Totul, i-aş răspunde.) E chiar ceva definitiv, sau doar o fază? Şi - ca să vă daţi seama cât de slab am ajuns - ţi-a fost dor de mine câtuşi de puţin? Mă iubeşti? îl iubeşti? Vrei să trăieşti cu el până la sfârşitul zilelor? Vrei să faci copii cu el? Şi e mai bine? E mai bine? E MAI BINE?

- E din cauza slujbei mele? Asta de unde a mai ieşit? Sigur că nu e din cauza răhatei mele de slujbe. De ce naiba am întrebat aşa ceva?

- Of, Rob, sigur că nu e din cauza asta.

Ei, de-asta am întrebat aşa ceva. Pentru că mi-era milă de mine şi aveam nevoie de un fel de consolare ieftină. Voiam să aud „Sigur că nu e din cauza asta", spus pe un ton de negaţie tandră, în timp ce, dacă i-aş fi pus Marea întrebare, s-ar fi putut să-mi răspundă cu o negaţie jenată, sau o tăcere jenată, sau o mărturisire jenată, şi nu voiam nimic din toate astea.

- Aşa crezi tu? Că te-am părăsit pentru că nu eşti destul de distins pentru mine? Acordă-mi şi mie un strop de încredere, te rog frumos.

Dar şi asta o spune într-un fel drăguţ, cu un ton pe care mi-l aduc aminte din vremuri de mult trecute.

- Nu ştiu. Ăsta e unul dintre lucrurile la care m-am gândit.

- Şi care ar fi celelalte?

- Nimic deosebit; chestiile evidente.

- Care sunt chestiile evidente?

- Nu ştiu.

- Deci nu sunt chiar atât de evidente.

- Nu.

Încă o tăcere lungă.

- Şi merge treaba cu Ian?

- Haide, Rob, te rog frumos. Nu fi copil.

- Şi de ce ţi se pare c-aş fi copil? Trăieşti cu tipul ăla. Voiam doar să ştiu dacă merge treaba.

- Nu trăiesc cu el. Stau la el câteva zile, până mă hotărăsc ce-am de făcut. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar asta nu are nimic de-a face cu nimeni altcineva. Şi o ştii şi tu, nu-i aşa?

Întotdeauna spun aşa. Întotdeauna spun că nu are nimic de-a face cu nimeni altcineva. Pun pariu pe orice că, dacă Celia Johnson ar fugi în cele din urmă cu Trevor Howard, în Scurtă întâlnire, i-ar spune lui bărbatu-său că asta n-a avut nimic de-a face cu altcineva. Asta e prima lege a traumei amoroase. Scot un sforăit caraghios, destul de respingător şi de nelalocul lui, ca să-mi exprim neîncrederea, iar Laura aproape că izbucneşte în râs, dar până la urmă se mai gândeşte un pic.

- Am plecat pentru că nu mai mergea, nici măcar nu prea mai vorbeam cine ştie ce unul cu celălalt, iar eu am ajuns la o vârstă la care vreau să-mi pun ordine în viaţă, şi nu-mi dau seama cum aş fi putut face asta stând cu tine, mai ales pentru că am impresia că tu nu eşti în stare să-ţi pui ordine în viaţa ta. Şi s-a întâmplat să fiu oarecum interesată de altcineva, iar treaba asta a mers mai departe decât m-aş fi gândit, aşa că mi s-a părut un moment potrivit ca să plec. Dar nu am nici cea mai mică idee ce o să se-ntâmple cu Ian pe termen lung. Probabil că nimic. Poate că o să te mai maturizezi şi tu, şi atunci o să punem lucrurile la punct. Poate că nu o să vă mai văd pe nici unul din voi niciodată. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că nu-i cel mai potrivit moment să locuiesc aici.

Încă o tăcere. De ce oare sunt oamenii - sau, hai s-o spunem pe-a dreaptă, femeile - aşa? Nu rezolvi nimic dacă gândeşti aşa; în loc să vezi o imagine simplă, cu culori clare, cazi pradă îndoielii şi te încurci în tot felul de prostii cu contururi cenuşii şi mâzgălite. Sunt perfect de acord că trebuie să-ţi găseşti pe altcineva că să te dispensezi de cel de dinainte - ar trebui să fii foarte curajos şi matur ca să-i dai cuiva papucii numai pentru că treaba nu merge prea bine. Dar nu te poţi băga în aşa ceva cu inima îndoită, aşa cum o face Laura acum. Când am început să mă întâlnesc cu Roşie, femeia cu orgasmul simultan, exact aşa

gândeam; în ceea ce mă privea, era un lucru cât se poate de serios, era femeia care avea să mă scoată fără probleme dintr-o relaţie şi să mă bage în alta, iar faptul că nu s-a întâmplat aşa.

Că s-a dovedit un dezastru pe toată linia, a fost pur şi simplu un ghinion. Măcar am avut în minte un plan de bătaie foarte limpede; nu a existat nimic din toată chestia asta enervantă cu vai, Rob, dar am nevoie de timp.

- Deci nu te-ai hotărât definitiv să-mi dai papucii? înţeleg că mai există o şansă să ne împăcăm?

- Nu ştiu.

- Bun; dacă nu ştii, asta înseamnă că mai există o şansă.

- Nu ştiu dacă mai există o şansă. Dumnezeule.

- Asta vreau să spun. Că, din moment ce nu ştii dacă mai există o şansă, înseamnă de fapt că ar trebui să mai fie o şansă, nu-i aşa? E ca şi cum ai fi în spital, grav bolnav, şi doctorul zice că nu ştie dacă mai ai şanse de supravieţuire sau nu; deci asta nu înseamnă că e clar că o să mori, nu? înseamnă că s-ar putea să trăieşti. Chiar dacă probabilitatea e foarte mică.

- Probabil că da.

- Deci există o şansă să ne împăcăm.

- Of, Rob, mai taci din gură!

- Vreau doar să ştiu cum stau. Ce şanse am.

- Fir-ar al dracului să fie, nu ştiu ce dracu' de şanse mai ai. Eu încerc să-ţi spun că nu ştiu ce să mă fac, că nici nu mai ţin minte de când nu am mai fost fericită, că am ajuns amândoi într-o mare porcărie şi că mă văd cu altcineva. Astea sunt lucrurile care contează.

- Probabil. Dar ar fi foarte bine dacă mi-ai spune în faţă.

Bine, am înţeles. Există o şansă de nouă la sută să ne împăcăm. Ţi se pare că asta limpezeşte situaţia? Este sătulă până-n gât de toate astea şi gata să izbucnească în plâns; are ochii strâns închişi şi vorbeşte plină de furie, într-o şoaptă veninoasă.

- Acum eşti chiar proastă.

Ştiu de fapt, în sinea mea, că nu ea e proastă, înţeleg, dintr-un anumit punct de vedere, că nu ştie, că totul e în aer acum. Dar asta nu mă ajută cu nimic. Ştiţi care e lucrul cel mai rău atunci când eşti respins? Faptul că nu poţi controla nimic. Nu ar mai fi atât de rău dacă aş putea controla cât de cât momentul şi felul în care voi fi părăsit. Însă atunci nu ar mai fi vorba de

respingere, nu-i aşa? Ar fi cu acordul părţilor. Ca diferendele în materie de muzică. Ar însemna că părăseşti trupa ca să începi o carieră solo. Îmi dau seama cât de incredibil şi penibil de imatur este faptul că tot încerc în felul ăsta să obţin o probabilitate cât de mică, dar asta e tot ce mi-a mai rămas de făcut ca să recuperez de la ea un strop de control.

În momentul în care am văzut-o pe Laura lingă uşa magazinului am ştiut precis, fără umbră de îndoială, că o vreau din nou. Însă probabil că asta se întâmplă pentru că ea este cea care m-a părăsit. Mi-ar fi mai uşor dacă aş putea s-o fac să accepte că există o şansă să reînnodăm lucrurile; m-aş putea descurca fără ea dacă nu m-aş mai simţi rănit, neputincios şi nefericit. Cu alte cuvinte, sunt nefericit pentru că nu mă vrea; dacă m-aş putea convinge că mă mai vrea un pic, atunci aş fi din nou OK, fiindcă atunci n-aş mai vrea-o eu şi mi-aş putea căuta pe altcineva.

Laura a arborat o expresie pe care am ajuns s-o cunosc bine în ultimele luni, o figură care trădează, în acelaşi timp, o nesfârşită răbdare şi o frustrare deznădăjduită. Nu mă bucură să ştiu că a inventat figura ăsta special pentru mine. Înainte, nu avea nevoie de ea niciodată. Oftează, îşi sprijină capul în palmă şi se uită în gol.

- OK, este posibil să ne împăcăm. Există o şansă sa se întâmple şi asta. Aş spune că nu cine ştie ce, dar există o şansă.

- Perfect.

- Nu, Rob, nu e perfect. Nimic nu e perfect. Totul e de rahat.

- Dar n-o să mai fie, o să vezi. Clatină din cap; nu pare prea convinsă.

- Acum sunt prea obosită pentru aşa ceva. Ştiu că îţi cer prea mult, dar aş vrea să te întorci la bar şi să stai la un pahar cu băieţii cât timp îmi strâng nişte lucruri. Trebuie să fiu în stare să gândesc în timp ce fac asta, şi nu pot să gândesc cu tine aici.

- Nici o problemă. O singură întrebare aş mai vrea să-ţi pun.

- Bine. Una singură.

- E aiurea.

- Nu contează.

- N-o să-ţi placă.

- Te rog... spune odată.

- E mai bine?

- Ce să fie mai bine? Şi decât ce anume?

- Deci... când faci sex. Când faci sex cu el e mai bine?
- Dumnezeule, Doamne, Rob! Asta te frământă pe tine?
- Normal.
- Chiar crezi că ar avea vreo importanţă, în vreun fel sau altul?
- Habar n-am. Şi chiar nu am.
- Bun. Răspunsul e că nici eu nu ştiu. Încă n-am făcut asta.

Este!

- Niciodată?
- Nu. Nu am avut chef de aşa ceva.
- Şi nici înainte, când stătea sus?
- Aha, deci aşa crezi tu! Ei bine, nu. Pe vremea aia eram cu tine, dacă mai ţii minte.

Mă simt cam prost şi nu mai spun nimic.

- Am dormit în acelaşi pat, dar n-am făcut dragoste. Nu încă. Dar vreau să-ţi spun un lucru: atunci când dormim împreună e mult mai bine.

Este! Este! Astea sunt nişte ştiri extraordinare! Musiu şaizeci de minute nici măcar nu şi-a pornit cronometrul. O sărut pe obraz şi mă duc la bar după Dick şi Barry. Mă simt un alt om, mai puternic. Ca să spun drept, mă simt atât de bine, încât mă duc întins şi mă culc cu Marie.

Zece

STATISTICĂ: mai bine de trei milioane de bărbaţi din ţara asta s-au culcat cu zece femei sau mai mult. Şi oare arată cu toţii ca Richard Gere? Sunt cu toţii bogaţi precum Cresus, şarmanţi precum Clark Gabie, monstruos înzestraţi ca Errol Flynn sau spirituali precum Clive James[12]? Ei bine, nu. Toate astea nu au nici o importanţă. Să fie, poate, vreo câţiva din ăştia trei milioane care au una sau mai multe dintre calităţile de mai sus, dar tot rămân... ce să zic, trei milioane, cu sau fără cei câţiva. Şi nu sunt decât nişte ţipi oarecare. Nu suntem decât nişte ţipi oarecare, pentru că şi eu - până şi cu - sunt membru în exclusivistul club al celor trei milioane. Zece nici nu sunt aşa de multe dacă eşti necăsătorit şi trecut de treizeci de ani. Zece partenere în vreo douăzeci de ani de activitate sexuală e, de fapt, destul de slăbuţ, dacă stai să te gândeşti: o parteneră la doi ani; şi dacă vreuna dintre partenerele astea a fost o aventură de-o noapte, iar aventura de-o noapte a apărut în

[12] . Scriitor şi publicist britanic de origine australiană

mijlocul unei secete de doi ani, atunci nu neapărat că ai mari probleme, dar nici nu se poate spune că eşti Tăuraşul Number One de la tine din cartier. Zece nu înseamnă cine ştie ce pentru burlacul trecut de treizeci de ani. Dacă aplicăm acelaşi raţionament, nici douăzeci nu înseamnă prea mult. Am impresia că abia de pe la treizeci încolo ai dreptul să apari la televizor într-o emisiune despre promiscuitate.

Marie este cea de-a şaptesprezecea amantă a mea. Cred că vă întrebaţi cum de reuşesc. „Poartă pulovere urâte, îi face mizerii fostei prietene, e botos, e lefter, atârna cu doi cretini care nu discută decât despre muzică şi, totuşi, reuşeşte să se culce cu o artistă americană care are deja discuri înregistrate şi seamănă cu Susan Dey. Ce se-ntâmplă?"

În primul rând, hai să nu ne îmbătăm cu apă rece. Da, are discuri înregistrate, dar la o casă din Blackpool intitulată, în mod ironic, Hit Records, şi e genul ăla de contract prin care tu îţi vinzi propriile casete în timpul concertelor din prestigioasa bombă londoneză Sir Harry Lauder. Şi, dacă o cunosc eu bine pe Susan Dey, aşa cum se pare că este cazul, după o relaţie care a durat mai bine de douăzeci de ani, cred că ea ar fi prima care să fie de acord că a semăna cu Susan Dey din LALaw nu e totuna cu a semăna, să zicem, cu Vivien Leigh din Pe aripile vântului.

Dar, într-adevăr, chiar şi aşa, noaptea petrecută cu Marie este, pentru mine, o mare izbânda sexuală, un futaius mirabilis. Şi ştiţi cum fac să obţin ce vreau? Pun întrebări. Asta e. Ăsta-i secretul meu. Dacă vreţi să aflaţi cum puteţi s-o puneţi cu şaptesprezece femei - sau mai multe, dar în nici un caz nu mai puţine -, sfatul meu ăsta este: puneţi întrebări. Funcţionează tocmai pentru că nimeni nu s-ar aştepta la aşa ceva, dacă ar fi să ne luăm după înţelepciunea colectivă masculină. Există încă destui încrezuţi de modă veche, tari în clanţă şi care-o ţin pe-a lor toată ziua-bună ziua, aşa că un tip ca mine are toate şansele să apară ca o surpriză plăcută; Marie chiar îmi spune ceva de genul ăsta pe la jumătatea serii...

Habar n-aveam că o să-i găsesc pe Marie şi T-Bone în bar împreună cu Dick şi Barry, care le promiseseră o seară de distracţie englezească - pub, curry, autobuzul de noapte şi tot tacâmul. Dar mă bucur să-i văd; sunt foarte bine dispus după confruntarea victorioasă cu Laura; Marie s-o fi întrebând, probabil, ce s-a întâmplat, pentru că până acum nu m-a văzut

decât morocănos şi taciturn. Lasă să se-ntrebe. Nu am prea des ocazia să fiu enigmatic şi surprinzător.

Stau cu toţii la o masă şi beau bere la halbă. Marie se mută mai încolo ca să-mi facă loc lângă ea şi din momentul ăla sunt pierdut, o iau razna, încep să plutesc. Bănuiesc că sunt montat aşa din cauza femeii pe care am văzut-o din taxi şi care se ducea la o întâlnire. Privesc gestul lui Marie de a se deplasa de-a lungul banchetei ca pe o atenţie măruntă, dar romantică şi plină de înţeles: ia te uită, face chestia asta pentru mine! Ştiu că e jalnic, dar imediat încep să-mi fac griji dacă nu cumva Barry sau Dick - Barry, ca s-o spunem pe-a dreaptă - s-a apucat să-i înşire unde am fost şi ce-am făcut. Pentru că, dacă a aflat de Laura, de despărţire şi de cum m-a lăsat mofluz, atunci o să-şi piardă interesul şi, dacă în primă instanţă nu era interesată, asta înseamnă că interesul ei, în ceea ce mă priveşte, o să scadă până la valori negative. Adică la capitolul interes indicatorul o să arate roşu.

Barry şi Dick îl întreabă pe T-Bone despre Guy Clark; Marie ascultă, dar la un moment dat se întoarce spre mine şi mă întreabă, pe un ton secretos, dacă lucrurile au decurs OK. Fir-ar Barry al dracului să fie, cu gura lui cu tot!

Ridic din umeri.

- Voia doar să-şi ia nişte lucruri. N-a fost cine ştie ce.

- O, doamne, detest momentul ăsta. Când se ajunge la recuperatul lucrurilor. Am trecut prin aşa chiar înainte să vin aici. Ştii cântecul ăla al meu care se cheamă „Patsy Cline Times Two"? E despre mine şi fostul meu prieten, când ajungem să ne împărţim colecţia de discuri.

- E un cântec foarte frumos.

- Iţi mulţumesc.

- L-ai scris chiar înainte să vii? L-am scris pe drumul încoace. Versurile, cel puţin. Melodia o aveam dinainte, dar n-am ştiut ce să fac cu ea până nu mi-a venit titlul.

Încep să am, aşa, o bănuială că T-Bone nu e decât un guvid fraier, ca să zic aşa.

- De-aia te-ai hotărât să vii la Londra? Din cauza chestiei cu împărţitul colecţiei de discuri şi aşa mai departe? 1. Artist american country-folk. - Cam da.

Ridică din umeri, apoi se gândeşte puţin şi râde, pentru că răspunsul afirmativ a rezumat, de fapt, toate povestea, deci n-ar

mai fi nimic de spus, dar se hotărăşte să încerce, totuşi.

- Deci da. Mi-a zdrobit inima şi, în momentul ăla, am vrut să plec din Austin, aşa că l-am sunat pe T-Bone, mi-a aranjat vreo câteva concerte şi mi-a găsit un apartament, şi asta-i tot.

- Stai cu T-Bone?

Râde din nou, cu poftă, pufnind în halba de bere.

- Nici vorbă! T-Bone n-ar vrea să stea cu mine. L-aş deranja prea tare. Şi nici eu n-aş avea chef să ascult toate chestiile alea din camera cealaltă. Sunt mult prea independentă pentru aşa ceva.

Ea e singură. Eu sunt singur. Sunt un bărbat singur care vorbeşte cu o femeie singură şi atrăgătoare care poate că tocmai i-a mărturisit sau nu sentimentele de frustrare sexuală. Dumnezeule!

Mai demult, atunci când Dick, Barry şi cu mine am căzut de acord că ceea ce contează cu adevărat e ce-ţi place, nu cum eşti, Barry a venit cu ideea unui chestionar pentru posibilii parteneri, un test-grilă de două-trei pagini care acoperea întreaga problematică muzică-film-TV-cărţi. Obiectivele acestuia erau a) eliminarea conversaţiei stângace şi b) eliminarea posibilităţii că gagiul să se trezească în pat cu cineva care s-ar putea dovedi ulterior o colecţionară asiduă a discurilor lui Julio Iglesias. La momentul respectiv ideea ne-a distrat, deşi Barry, fiind Barry, a mers şi mai departe: a pus chestionarul pe hârtie şi i l-a prezentat unei nefericite de care era interesat, iar ea i-a dat cu foile în cap. Însă ideea conţinea un adevăr esenţial, şi anume acela că lucrurile astea contează şi că nu ajută la nimic dacă postulezi că o relaţie are vreun viitor atunci când respectivele colecţii de discuri se bat cap în cap sau atunci când filmele preferate nici măcar nu-şi vorbesc dacă se întâlnesc la o petrecere.

Dacă i-aş fi prezentat lui Marie un chestionar, ştiu sigur că nu mi-ar fi dat cu foile în cap. Ar fi înţeles validitatea exerciţiului. Purtăm una din conversaţiile alea în care totul se potriveşte la fix, se îmbină, îşi corespunde şi se lipeşte, în care până şi pauzele, până şi semnele de punctuaţie par să se înţeleagă dm priviri. Nanei Griffith şi Kurt Vonnegut, The Cowboy Junkies şi muzica hip-hop, My Life aş a Dog şi Un peştişor pe nume Wanda, Pee-Wee Hernian[13] şi Lumea lui Wayne, sportul şi mâncarea

[13] Spectacol TV pentru copii din anii '80

mexicană (da, da, da, nu, da, nu, nu, da, nu, da)... Vă mai aduceţi aminte jocul ăla de când eram mici, „Capcana de şoareci"? Trebuia să construieşti o maşinărie absurdă în care nişte bile argintii coborau prin jgheaburi, nişte omuleţi urcau în vârful unor scări, fel de fel de lucruri se ciocneau unele de altele şi declanşau alte chestii, până când, în cele din urmă, colivia cădea peste şoarece şi-l prindea în capcană. Seara se desfăşoară cu aceeaşi precizie extraordinară, ca într-o comedie; cum să spun eu, intuieşti perfect ce o să se întâmple, dar nu-ţi vine să crezi că o să se ajungă acolo, chiar dacă, după aceea, totul este cât se poate de evident.

Când încep să-mi dau seama că ne simţim bine, îi las portiţe de scăpare: dacă apare o tăcere, îl ascult pe T-Bone care-i povesteşte lui Barry cum este de fapt Guy Clark în viaţa de zi cu zi, dar Marie are grijă să revină de fiecare dată la oile noastre. Şi, când plecăm din club ca să mâncăm ceva la o cârciumă, merg mai încet şi rămân mai în spate, astfel încât să mă poată lăsa în urmă dacă vrea, însă încetineşte şi ea pasul o dată cu mine. Când ajungem, mă aşez primul, ca să-şi poată alege locul, iar ea alege să stea lângă mine. Abia la sfârşitul serii fac ceva ce ar putea fi interpretat ca o mişcare: îi spun că ar fi logic să luăm acelaşi taxi. Ceea ce este destul de adevărat, fiindcă T-Bone stă în Camden, iar Dick şi Barry stau în East End, aşa că nu arată ca şi cum aş trage spuza pe turta mea. Şi nici ca şi cum i-aş spune că am de gând să stau peste noapte la ea; dacă nu mai are chef de companie, nu trebuie decât să se dea jos din maşină, să încerce să-mi plaseze o bancnotă de cinci lire şi să-mi facă cu mâna. Dar, când ajungem la ea, mă întreabă dacă nu vreau să-i văd cuibuşorul de nebunii, iar eu nu o refuz. Deci.

Deci. Casa ei seamănă cu a mea, un apartament înghesuit la primul etaj al unui imobil de trei etaje din nordul Londrei. De fapt, seamănă atât de bine cu apartamentul meu, încât e de-a dreptul deprimant. Chiar aşa de uşor de imitat să fie viaţa mea? Un telefon scurt la un prieten şi asta-i tot? Mi-a luat mai bine de un deceniu ca să pun cap la cap încropeala asta, aşa tristă cum e ea. Acustica este, totuşi, foarte proastă; nu există nici rafturi de cărţi, nici pereţi acoperiţi de discuri, iar mobilele sunt puţine, doar o canapea şi un fotoliu. Nu are combină, doar un radiocasetofon mic şi nişte casete, printre care şi cele câteva pe care le-a cumpărat de la noi. Şi - surpriză - două chitare

sprijinite de perete.

Se duce în bucătărie, care e de fapt în living, dar separată prin faptul că acolo se termină covorul şi începe linoleumul; aduce nişte gheaţă şi două pahare (nu m-a întrebat dacă vreau gheaţă, dar este prima notă falsă în seara asta, aşa că nu mă plâng) şi se așează lângă mine, pe canapea. O întreb despre Austin, despre cluburile şi oamenii de-acolo; îi pun o mulţime de întrebări despre fostul ei prieten, şi vorbeşte frumos despre el. Îmi descrie relaţia şi despărţirea pe un ton înţelept şi onest, cu umor şi autoironie; îmi dau acum seama de ce sunt cântecele ei atât de bune. Eu nu-i vorbesc frumos despre Laura sau, cel puţin, nu atât de profund. Rotunjesc colţurile, îndrept muchiile, lărgesc marginile şi mă exprim cu majuscule, ca să-i dau impresia că toată chestia asta e ceva mai complicată decât în realitate, aşa că află câte ceva despre Ian (deşi nu o pun să asculte şi zgomotele pe care le auzeam eu) şi despre serviciul Laurei, dar nu-i spun nimic despre avort, despre bani sau despre idioata cu orgasmul simultan. Chiar şi eu am senzaţia că reuşesc să creez o atmosferă de intimitate: vorbesc încet, rar, preocupat, îmi exprim regretele, spun lucruri drăguţe despre Laura, mă afund un pic în oceanul fără fund al melancoliei, chiar sub coama valurilor. Însă toate astea nu sunt decât rahaturi, pe bune, caricatura penibilă a unui tip de treabă şi sensibil, care prinde numai şi numai pentru că am ocazia să-mi inventez propria realitate şi pentru că am impresia că a hotărât deja că-i place de mine.

Am uitat complet cum se face trecerea spre pasul următor, deşi nu sunt niciodată sigur că o să existe un pas următor. Îmi aduc aminte de chestiile alea din adolescenţă, când îţi întinzi braţul pe spătarul canapelei şi-l laşi să alunece pe umărul ei sau îţi lipeşti piciorul de piciorul ei; îmi amintesc şi de chestiile alea de adult care vrea să facă pe durul pe care le încercam pe la vreo douăzeci şi ceva de ani, când mă uitam în ochii tipei şi o întrebam dacă vrea să rămân peste noapte. Dar nici una din astea nu mi se mai pare potrivită. Ce faci atunci când ai ajuns la o vârstă la care ar trebui să te pricepi mai bine? Până la urmă - şi, dacă aţi fi pus un pariu, aţi fi avut şanse destul de mici s-o nimeriţi - e vorba de o ciocnire stângace în mijlocul camerei, în picioare. Mă ridic să mă duc la baie, ea zice că îmi arată unde e, ne lovim unul de altul, o apuc, ne sărutăm şi iată-mă din nou pe

tărâmul nevrozei sexuale.

De ce oare primul lucru la care mă gândesc într-o asemenea situaţie este eşecul? De ce nu pot să mă simt bine pur şi simplu? însă atunci când ajungi să te gândeşti ştii că eşti pierdut - conştiinţa de sine este cel mai mare duşman al bărbatului. Mă întreb deja dacă nu şi-a dat şi ea seama de erecţia mea şi, dacă da, ce sentiment îi trezeşte chestia asta; dar nici măcar la teama asta nu pot să rămân, pentru că o alungă o mulţime de alte temeri, iar următoarea etapă îmi pare dificilă şi mă intimidează, e nespus de terifiantă, absolut imposibilă.

Să ne gândim un pic la toate lucrurile care pot merge prost pentru un bărbat. Ar fi atunci când nu se întâmpla nimic, atunci când se întâmplă prea multe şi prea repede, atunci când se ofileşte după un început promiţător, atunci când mărimea nu contează decât în cazul meu, atunci când tot nu reuşeşte să o facă să termine... iar femeile de ce-ar avea să se teamă? De nişte celulită? Nici o problemă, oameni suntem. De locul pe care îl ocupă în clasament? Idem.

Mă bucur că sunt bărbat - sau cel puţin aşa cred -, dar uneori nu mă bucur deloc că sunt un bărbat care trăieşte la sfârşit de secol douăzeci. Uneori aş vrea să fiu taică-meu. El nu a trebuit niciodată să se teamă că nu o face să termine, fiindcă nici nu ştia că există aşa ceva; nu a trebuit să se întrebe cam pe unde s-ar clasa în topul o sută al aventurilor maică-mii, pentru că era primul şi ultimul de pe listă. Ce bine-ar fi să poţi discuta despre treburile astea cu tatăl tău!

Poate că o să încerc într-o zi. „Taţi, pe tine te-a preocupat vreodată problema orgasmului feminin, atât în forma sa clitoridiană, cât şi în cea vaginală (care s-ar putea să nu fie decât un mit)? Auzi, dar, de fapt, tu ştii ce este orgasmul feminin? Dar punctul G? Ce însemna în 1955 «bun la pat», asta în cazul în care exista conceptul? Când a fost importat sexul oral în Anglia? Aş vrea să te întreb dacă mă invidiezi pentru viaţa mea sexuală, sau dacă nu cumva toate astea ţi se par o chinuială groaznică. Te-ai frământat vreodată să ştii cât timp poţi să te ţii, sau pe vremea aia nu se punea problema? Nu te bucuri că nu a trebuit niciodată să cumperi cărţi de bucate vegetariene ca un prim pas timid pentru a ajunge sub fusta unei femei? Nu te bucuri că nu ai purtat niciodată conversaţii de genul «Văd că pari un tip destupat, dar ia spune-mi dacă ştii să

speli veceul.»? Nu te simţi uşurat că nu a trebuit să treci prin primejdiile care se ivesc atunci când apare un copil şi pe care trebuie să le înfrunte un bărbat modern? " (Şi ce mi-ar răspunde el dacă nu ar avea gura cusută şi şi-ar depăşi prejudecăţile sociale şi sexuale sau timiditatea? Probabil ceva la modul: „Fiule, ia nu te mai văicări atâta! Pe vremea mea nici măcar nu se născocise futaiul ca lumea. Oricâte veceuri ar trebui să speli şi oricâte reţete vegetariene ar trebui să citeşti, tot te distrezi de o mie de ori mai bine decât aveam noi voie". Şi ar avea şi el dreptatea lui.)

Genul ăsta de educaţie nu am primit-o niciodată - în legătură cu punctul G şi aşa mai departe. Nimeni nu mi-a vorbit vreodată despre lucrurile cu adevărat importante, despre cum să-ţi dai jos pantalonii cu demnitate, ce să-i spui fetei când nu ai erecţie sau ce însemna „bun la pat" în 1975 sau în 1985, necum în 1955. Închipuiți-vă că nu mi-a vorbit nimeni, niciodată, despre lichidul seminal, ci numai despre spermă, şi este o diferenţă crucială. Din câte mi-am putut da eu seama, mormolocii ăştia microscopici ţâşneau pe nevăzute în vârful socotelii şi, deci, cu prilejul primei mele... în fine, nu contează. Dar această ignoranţă dezastruoasă în ceea ce priveşte organele sexuale masculine a fost pentru mine un motiv de angoasă, stânjeneală şi ruşine mult timp, până când, într-o după-amiază, un coleg de şcoală cu care mersesem la fast-food a remarcat, ne-tam-nesam, că salivă pe care o lăsase în paharul de Cola „arată ca slobozul", o observaţie misterioasă pe care m-am chinuit un întreg weekend s-o descifrez, deşi în momentul ăla, evident, m-am hlizit ca un cunoscător. Nu-i uşor să te zgâieşti la o substanţă ciudată care pluteşte într-un pahar de Cola şi să ajungi să descoperi din acest crâmpei de informaţie însuşi miracolul vieţii, dar eu n-am avut încotro şi am reuşit şi asta.

În fine. Stăm în picioare şi ne sărutăm, apoi ne aşezăm şi ne sărutăm; o parte din mine îmi spune să nu-mi fac griji, cealaltă parte e mulţumită de mine, şi aceste două părţi alcătuiesc un întreg care nu lasă nici un loc pentru acum şi aici, pentru vreun strop de plăcere sau satisfacţie, aşa că încep să mă întreb dacă mi-a plăcut vreodată cu adevărat chestia asta - adică mai degrabă senzaţia fizică decât faptul în sine -, sau dacă nu cumva e doar ceva ce simt că ar trebui să fac, iar când această reverie ia sfârşit îmi dau seama că am trecut de la sărutări la

îmbrăţişări şi că mă uit fix la spătarul canapelei. Marie mă împinge uşor, ca să mă poată privi şi, ca să nu mă vadă holbându-mă în gol, strâng pleoapele, ceea ce mă scoate din situaţia de moment, însă pe termen lung poate fi o greşeală, pentru că lasă impresia că am aşteptat cu ardoare acest moment toată viaţa mea, ceea ce fie o va speria şi o va crispa, fie o va îndrepta spre presupuneri greşite.

- Te simţi bine? mă întreabă. Dau din cap.

- Tu?

- Deocamdată. Dar nu şi dacă aş şti că seara asta se termină aici.

Când aveam şaptesprezece ani, stăteam treaz nopţile şi mă gândeam cum ar fi să-mi spună o femeie aşa ceva; acum, asta nu face decât să mă panicheze din nou.

- Eu sper că nu.

Bun. În cazul ăsta, mai aduc ceva de băut. Vrei tot whisky, sau îţi fac o cafea? Vreau tot whisky, aşa că o să am o scuză dacă nu se întâmpla nimic, sau dacă se întâmplă prea repede, sau dacă bla bla bla.

- Ştii, aveam impresia că mă urăşti, îmi spune. Până în seara asta, nu cred că mi-ai spus mai mult de două vorbe, şi alea în răspăr.

- De-aia erai interesată de mine? Mda, oarecum.

- Nu ăsta e răspunsul corect.

- Nu, dar... dacă un tip se poartă ciudat cu mine, nu ştiu cum să-ţi spun, vreau să aflu care-i problema.

- Şi ai aflat?

- Nu prea.

- Tu ai aflat?

- Cam da. Nu prea.

Izbucnim în râs; poate că o să reuşesc să amân momentul dacă o ţin tot într-un râs. Îmi spune că i se pare că sunt drăguţ, un cuvânt pe care nu l-a mai folosit nimeni până acum în legătură cu mine, şi profund, ceea ce am impresia că vrea să însemne că sunt tăcut şi arăt mereu cam sictirit. Eu îi spun că mi se pare foarte frumoasă, ceea ce nu e departe de adevăr, şi talentată, ceea ce e cât se poate de adevărat. Şi discutăm în felul ăsta un timp, felicitându-ne pe noi înşine pentru norocul pe care l-am avut şi pe celălalt pentru gustul desăvârşit; din experienţa mea, cam aşa decurg toate conversaţiile astea de

după sărut şi dinaintea partidei de sex. Sunt recunoscător pentru fiecare cuvinţel stupid, pentru că mai câştig ceva timp.

Nu-mi amintesc să mai fi trecut vreodată printr-o asemenea stare de nervozitate sexuală. Şi înainte eram neliniştit, normal, dar nu aveam nici o îndoială că vreau să duc treaba la bun sfârşit; de data asta, îmi e de ajuns că pot să o fac dacă vreau şi, dacă aş avea vreo ocazie să trişez sau să ocolesc episodul care urmează - s-o pun pe Marie să semneze un fel de adeverinţă cum că ne-am petrecut noaptea împreună, de exemplu -, n-aş ezita nici o clipă. Pare de necrezut ca satisfacţia de a o face să fie, de fapt, mai mare decât satisfacţia de a ajunge în situaţia de a o face, dar am impresia că pentru mine, în ceea ce priveşte sexul, lucrurile au stat întotdeauna aşa. Cred că nu mi-a plăcut niciodată partea efectivă a partidei de sex, ci doar partea cu cina, cafeaua şi conversaţia de genul „ei, na?! Şi eu cred că ăsta e cel mai bun film al lui Hitchcock!", atâta timp cât face parte din preludiul sexual şi nu e doar trăncăneală în gol, iar...

Dar de ce să ne îmbătăm cu apă rece? Nu fac, de fapt, decât să caut o consolare tristă. Pe vremuri îmi plăcea sexul, în întregime, cu părţile efective şi cu cele mai ocolite; în zilele bune, cu vânt din pupa, când nu beam prea mult, când nu eram foarte obosit şi mă aflam într-un stadiu propice al relaţiei (nici prea devreme, ca să am emoţiile primei nopţi, nici prea târziu, când apărea melancolia rutinei), mă simţeam bine. (Ce anume însemna asta, mai precis? Habar n-am. Însemna, probabil, că nu existau reclamaţii; dar aşa ceva nici nu prea există între doi oameni civilizaţi, nu?) Problema e că nu m-am mai simţit aşa de ani de zile. Dacă o apucă râsul? Dacă mă încurc în pulover când mi-l trag peste cap? N-ar fi prima oară când păţesc aşa ceva cu puloverul ăsta. Am impresia că gulerul a cam intrat la apă - asta dacă nu m-am îngrăşat eu; dacă aş fi ştiut azi de dimineaţă... în fine.

- Ar cam trebui să plec, îi spun.

Nu aveam intenţia să spun asta, dar, când mă aud vorbind, mi se pare că am spus ceva foarte înţelept. Sigur că da! Ce idee excelentă! Să plec acasă! De ce să faci sex dacă nu ai chef? Cita maturitate!

Marie se uită la mine.

- Când am zis că sper că seara nu se termină aici, mă

refeream... cum să spun... la micul dejun şi aşa mai departe, nu la încă un whisky plus zece minute de bârfa. Aş vrea să stai peste noapte.

- A, da? răspund, pe un ton vlăguit.

- Cum să nu!

- Doamne, dumnezeule, cita delicateţe! Data viitoare, când o să-i mai spun cuiva să stea peste noapte, o să-i zic pe americăneşte. Credeam că voi, englezii, sunteţi maeştrii subînţelesurilor, apropourilor şi aşa mai departe.

- Păi suntem, dar nu le prea înţelegem când le folosesc alţii.

- Acum mă înţelegi? Ar fi cazul să mă opresc aici, ca să nu o spun şi mai pe faţă.

- Nu, nu-i nici o problemă. Mă gândeam doar că ar fi bine, cum să spun eu, să lămurim lucrurile.

- Şi acum sunt lămurite?

- Da, da.

- Şi rămâi?

- Da.

- Bun.

E nevoie de geniu ca să faci ce-am făcut eu. Am avut posibilitatea să plec şi am dat-o-n bară, ocazie cu care m-am dovedit incapabil să flirtez cu vreun strop de subtilitate. Ea foloseşte o replică foarte drăguţă şi sexy ca să-mi propună să rămân peste noapte, iar eu o fac să creadă că mi-a intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe alta, dovedindu-i astfel că sunt exact genul de om cu care nici nu i-ar trece prin cap să se culce. Superb.

Dar, în mod surprinzător, alte hopuri nu mai sunt. Bifăm şi conversaţia despre prezervative, adică îi spun că nu am nici unul la mine; râde şi îmi spune că ar fi de-a dreptul oripilată dacă aş avea şi că, în orice caz, are ea în geantă. Ştim amândoi despre ce vorbim şi de ce, dar nu mergem mai departe cu discuţia. (Nici nu e nevoie, nu-i aşa? Dacă întrebi de prezervativ, nu trebuie să mai comentezi şi despre ce-o să faci cu el.) Apoi îşi ia paharul, mă apucă de mină şi mă conduce în dormitor.

Din păcate, există un intermezzo pentru mersul la toaletă. Urăsc momentele astea, „Poţi folosi periuţa verde şi prosopul roz" şi aşa mai departe. Să nu mă înţelegeţi greşit: igiena personală este extrem de importantă, şi oamenii care nu se spală pe dinţi sunt înapoiaţi şi inconştienţi; pe copilul meu nu l-

aş lăsa să etc, etc. Dar, nu ştiu cum să spun, chiar n-am putea trece peste chestia asta din când în când? Se presupune că în cazul ăsta suntem pradă unei patimi pe care nu o putem stăpâni; atunci cum se face că mai găseşte timp să se gândească la laptele demachiant, crema hidratantă, crema de noapte şi aşa mai departe? în general, prefer femeile care sunt gata să iasă din rutina de-o viaţă în onoarea mea şi, în orice caz, intermezzo-urile pentru toaletă nu sunt deloc indicate pentru avântul sau pentru entuziasmul unui bărbat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Sunt cât se poate de dezamăgit să aflu că Marie are obiceiul ăsta; credeam că duce o viaţă mai boemă, pentru că e artistă şi aşa mai departe. Credeam că partida de sex va fi mai puţin sterilă, la propriu şi la figurat. Dispare de cum intrăm în dormitor, iar eu rămân ca un fraier, încercând să mă hotărăsc dacă trebuie să mă dezbrac sau nu.

Pentru că, dacă mă dezbrac, iar ea îmi oferă apoi periuţa verde, sunt terminat: asta înseamnă interminabilul drum în pielea goală până la baie, de care nu mă simt în stare în acest moment; dacă nu, înseamnă să merg îmbrăcat, iar apoi să mă încurc în pulover când mi-l trag peste cap. (Nu se pune problema să refuz periuţa verde, din raţiuni evidente.) Pentru ea nu e nici o problemă, desigur; poate evita foarte bine toate astea. Se poate întoarce într-un tricou larg cu Sting, pe care să şi-l scoată după ce ies din cameră; nu pierde nimic, în timp ce eu sunt umilit pe toate planurile. Dar îmi aduc aminte că port nişte boxeri destul de drăguţi (primiţi de la Laura) şi un maiou alb destul de curăţel, deci pot merge pe varianta de a mă sui în pat în lenjeria de corp; un compromis rezonabil. Când se întoarce Marie, mă găseşte răsfoind un roman de John Irving, cu un aer cât pot eu de relaxat.

Apoi mă duc la baie şi mă spăl pe dinţi; mă întorc, facem dragoste, mai vorbim un pic, stingem lumina şi asta-i tot. Nu o să intru în celelalte detalii, despre cine ce a făcut exact. Aţi ascultat „Behind Closed Doors", de Charlie Rich? E unul dintre cântecele mele preferate.

Bănuiesc că aveţi dreptul să ştiţi unele lucruri. Aveţi dreptul să ştiţi că nu am dat-o-n bară, că nu m-am confruntat cu nici una dintre potenţialele probleme majore, că nu am făcut-o să termine, dar a spus că s-a simţit bine, totuşi, şi am crezut-o; şi aveţi dreptul să ştiţi că şi eu m-am simţit bine, iar la un moment

dat mi-am amintit ce anume îmi place atunci când fac sex: faptul că mă pot cufunda în asta pe de-a-ntregul. De fapt, sexul este cea mai captivantă activitate pe care am descoperit-o la maturitate. Când eram mic, sentimentul ăsta mi-l provocau multe lucruri - jocurile de construit. Cartea junglei, benzile desenate cu Biggles, serialele de genul The Man from U.N.C.L.E., matineurile de la cinema...; puteam să uit de mine şi de ceilalţi de dimineaţa până seara. Până la urmă, sexul este singurul lucru de felul ăsta peste care am dat când am devenit adult; despre cărţi nu se mai poate spune aşa ceva, o dată ce ai ieşit din adolescenţă, iar despre serviciul meu, nici atât. Toată starea aia oribilă de conştiinţă de sine dispare ca prin minune şi uit de tot şi de toate... şi, da, uit chiar şi cu cine sunt. Sexul este cam singurul lucru matur pe care ştiu să-l fac; cu atât mai ciudat e faptul că mă face să mă simt din nou ca la zece ani.

Mă trezesc spre dimineaţă, cu acelaşi sentiment pe care l-am avut în noaptea în care m-am prins cum stă treaba cu Laura şi Ray: sentimentul că nu am greutate, nu am nimic care să mă ţină şi că, dacă nu o să mă agăţ bine, o să mă ia vântul. Îmi place mult de Marie, e haioasă, deşteaptă, frumoasă şi talentată, dar cine naiba e, de fapt? Nu-mi pun întrebarea asta la modul filozofic; ce vreau să spun e că nu o cunosc mai deloc, şi, atunci, ce caut eu în patul ei? Chiar nu există vreun loc mai bun, mai sigur, mai călduţ pentru mine? însă ştiu bine că nu, cel puţin deocamdată, iar gândul ăsta mă înspăimântă.

Mă scol, îmi iau boxerii şi maioul, mă duc în sufragerie, scotocesc prin buzunarul gecii după ţigări şi mă aşez să fumez în întuneric. Nu trece mult şi se scoală şi Marie; se așează lângă mine.

- Stai şi te gândeşti ce cauţi aici?
- Nu, cum să-ţi spun eu...
- Pentru că eu asta fac acum, dacă te ajută cu ceva să ştii.
- Credeam că te-am trezit eu.
- Nici măcar nu am adormit.
- Deci te-ai gândit la asta mai mult decât mine. Ai ajuns la vreo concluzie?
- Cât de cât. Am ajuns la concluzia că sunt foarte singură şi că m-am aruncat în pat cu primul bărbat dispus. Şi am mai ajuns la concluzia că am avut noroc că te-am găsit pe tine, şi nu pe vreunul plictisitor, nebun sau nemernic.

- Nemernic nu sunt, în orice caz. Şi nu te-ai fi culcat cu cineva de felul ăsta.
- Nu sunt aşa de sigură.
- Am avut o săptămână proastă.
- Ce s-a întâmplat?
- Nimic. Nu m-am simţit în apele mele, atâta tot.

Înainte să facem dragoste, ne puteam măcar amăgi că era vorba de ceva ce ne doream amândoi, că era începutul solid şi firesc al unei relaţii noi şi plăcute. Acum pare să fi dispărut orice umbră de amăgire şi trebuie să acceptăm faptul că stăm aici pentru că nu cunoaştem pe nimeni altcineva alături de care să stăm.

- Nu mă deranjează că eşti deprimat, îmi spune Marie. Nu-i nici o problemă. Şi m-am prins că nu eşti chiar atât de relaxat în legătură cu... cum o cheamă? Laura.

Aşa, Laura. Dar avem voie să ne simţim în acelaşi timp aţâţaţi şi deprimaţi. Nu trebuie să te simţi prost din punctul ăsta de vedere. Eu, una, nu mă simt. De ce să fim privaţi de drepturile fundamentale ale omului numai pentru că am dat-o-n bară într-o relaţie? încep să mă simt mai jenat de conversaţia asta decât de toate celelalte lucruri pe care le-am făcut împreună până acum. Aţâţată? Ăştia chiar folosesc un asemenea cuvânt? Doamne, dumnezeule! Toată viaţa mi-am dorit să mă culc cu o americancă, iar acum, că am reuşit, îmi dau seama de ce oamenii cam evită asta. În afară de americani, fireşte, care se culcă mereu cu americancele.

Tu zici că sexul e un drept fundamental? Normal. De ce să nu mi-o trag eu din cauza unui rahat? încerc să nu mă gândesc la diagrama anatomică pe care a sugerat-o. Şi mă hotărăsc să nu insist asupra faptului că, admiţând că sexul e un drept fundamental, nu-i prea uşor să militezi pentru respectarea lui dacă te tot iei de oamenii cu care vrei să te culci.

- Cine e rahatul?

Scapă printre dinţi numele unui cântăreţ şi cantautor american foarte cunoscut, de care poate că aţi auzit.

- Cu el a trebuit să-ţi împărţi colecţia de discuri cu Patsy Cline? Dă din cap, iar eu nu-mi pot stăpâni entuziasmul.
- Extraordinar!
- Ce anume, că te-ai culcat cu cineva care s-a culcat cu... (şi aici repetă numele cunoscutului cântăreţ american, pe care îl

voi numi în cele ce urmează Steve).

Are dreptate! Chiar aşa! Chiar aşa! M-am culcat cu cineva care s-a culcat cu... Steve! (Fraza sună stupid aşa, fără numele real. E ca şi cum aş spune că am dansat cu un tip care a dansat cu o ţipă care a dansat cu... Bob. Dar închipuiţi-vă aici numele cuiva nu foarte celebru, însă destul de celebru - Lyle Lovett, să zicem, deşi, din raţiuni legale, subliniez că nu e vorba despre el - şi o să înţelegeţi ce vreau să zic.)

- Nu fi stupidă. Marie. Nu sunt atât de bou. Voiam doar să zic că e extraordinar că cineva care a compus... (şi aici numesc cel mai mare hit al lui Steve, o baladă insipidă şi revoltător de siropoasă) poate fi atât de nemernic.

O explicaţie foarte satisfăcătoare, care mă uimeşte şi pe mine. Nu numai că mă scoate din încurcătură, dar se dovedeşte, în acelaşi timp, subtilă şi relevantă.

- Cântecul ăla e despre fosta lui prietenă, aia de dinainte de mine. Pot să-ţi spun că mă simţeam foarte bine ascultându-l cum îl cânta seară de seară.

E minunat. Chiar aşa mi-am imaginat că trebuie să se întâmple atunci când eşti cu cineva care are un contract cu casă de discuri.

- Şi apoi am scris „Patsy Cline Times Two", iar el probabil compune ceva despre cum compun eu un cântec despre toate astea, iar ea compune probabil un cântec despre cum este să compună cineva un cântec despre ca, şi...

- Asta-i treaba. Aşa facem cu toţii.

- Compuneţi cu toţii cântece despre celălalt?

- Nu, dar...

Mi-ar lua prea mult să-i explic despre Marco şi Charlie şi despre cum au compus ei despre Sarah, într-un fel, pentru că, dacă n-ar fi existat Marco şi Charlie, n-ar mai fi existat nici Sarah; sau despre cum au compus despre mine Sarah şi fostul ei prieten, ăla care voia să ajungă la BBC, sau cum am compus despre Ian eu şi cu Roşie, dobitoaca cu orgasmul simultan. Singura diferenţă este că nici unul dintre noi nu are inteligenţa sau talentul de a transforma toate astea în cântece. Le-am transformat în viaţă, ceva mult mai amestecat, mai confuz şi care îţi iroseşte mai mult timp, iar la sfârşit nu rămâi cu nici un refren pe care să-l fredonezi.

Marie se ridică.

- O să fac ceva îngrozitor; te rog să mă ierţi. Se duce la casetofon, scoate o casetă, cotrobăie prin jur, pune o alt, apoi stăm amândoi pe întuneric şi ascultăm cântecele lui Marie LaSalle. Cred că înţeleg de ce; probabil aş face şi eu la fel dacă aş fi departe de casă, rătăcit şi neştiind încotro mă îndrept. În asemenea momente, e mare lucru să ştii că ai creat ceva bun. Dar eu ce să fac? Să mă duc să deschid magazinul şi apoi să mă învârt prin el?

- Nu-i aşa că e extraordinar de scârbos? în treabă, după un timp. Nu ştiu cum să zic, chestia asta, să mă ascult pe mine însămi de plăcere, e cam ca şi cum m-aş masturba. Ce părere ai de asta, Rob? N-au trecut nici trei ore de când am făcut dragoste cu tine şi am şi început să mă frec.

Ne ducem să ne culcăm, în cele din urmă, şi ne trezim târziu; eu arăt - şi probabil că şi miros - ceva mai nasol decât şi-ar dori, într-o lume ideală; ea e prietenoasă, dar distantă; am sentimentul că e foarte probabil ca noaptea trecută să nu se mai repete. Ieşim să luăm micul dejun într-o cafenea plină de perechi tinere care şi-au petrecut noaptea împreună şi, deşi nu arătam nelalocul nostru, eu ştiu că aşa suntem: toţi ceilalţi arată veseli, mulţumiţi şi la casa lor, nu încordaţi, neaşezaţi şi trişti, iar noi doi citim ziarul cu un zel menit să descurajeze o mai mare intimitate. Însă abia după aceea ne despărţim cu adevărat de ceilalţi: o sărutare rapidă şi tristă pe obraz şi, vreau, nu vreau, am toată duminica înaintea mea.

Ce anume a mers prost? Nimic şi totul. Nimic: am petrecut o seară plăcută, am avut o partidă de sex care nu ne-a umilit pe nici unul din noi, am avut chiar şi o conversaţie înainte să se crape de ziuă pe care eu - poate că şi ea - nu o voi uita tot restul vieţii. Totul: tevatura aia stupidă, când nu mă puteam hotărî dacă să plec sau să rămân, ocazie cu care i-am lăsat impresia că sunt cam sărac cu duhul, extraordinara continuare, după care nu am mai avut nimic să ne spunem, felul în care ne-am despărţit, faptul că acum nu e câtuşi de puţin mai probabil să fiu menţionat pe coperta albumului decât era înainte să o întâlnesc. Aici nu e vorba de a vedea jumătatea plină sau jumătatea goală; mai degrabă se poate spune că am turnat o jumătate de halbă într-o halbă goală. Eram curios să măsor exact, iar acum m-am lămurit.

Unsprezece

De când mă ştiu, am urât zilele de duminică, din raţiunile evidente pe care le are orice englez (cântecele bisericeşti, magazinele închise, mâncarea congelată, de care n-ai vrea să te atingi nici în ruptul capului, dar n-ai ce-i face) şi, de fapt, orice om de pe lumea asta, însă duminica asta e culmea culmilor. Aş putea face o mulţime de lucruri; am de înregistrat casete, de văzut filme la video, de dat telefoane. Dar nu am chef să fac nimic din toate astea. Mă întorc la apartament pe la unu; pe la două, situaţia e atât de gravă, încât mă hotărăsc să merg acasă - acasă acasă, acasă la mama şi la tata, la mâncarea congelată şi cântecele bisericeşti. Asta pentru că m-am trezit în toiul nopţii şi am stat să mă gândesc de ce anume sunt eu legat; nu sunt legat de casă şi nici nu vreau să fiu, dar măcar e un loc pe care îl ştiu bine.

Acasă acasă este pe lângă Watford; se ajunge cu autobuzul de la staţia de tren metropolitan. Probabil că era un loc groaznic în care să-ţi petreci copilăria, dar mie nu-mi prea păsa. Până pe la treisprezece ani, pentru mine a fost doar un loc prin care puteam merge cu bicicletă, iar între treisprezece şi şaptesprezece ani, un loc pe unde puteam întâlni fete. M-am mutat la optsprezece ani, prin urmare l-am văzut aşa cum era de fapt - o suburbie nenorocită - şi nu l-am detestat decât timp de un an. Ai mei s-au mutat acum vreo zece ani, când maică-mea a înţeles, în sfârşit, că am plecat de acasă şi că nu o să mă mai întorc, dar s-au mutat doar peste drum, într-o locuinţă decomandată cu două dormitoare, şi au rămas cu acelaşi număr de telefon, cu aceiaşi prieteni şi cu aceeaşi viaţă.

În cântecele lui Bruce Springsteen sunt două posibilităţi: poţi să rămâi şi să putrezeşti sau să evadezi şi să explodezi. Nu-i nici o problemă, este artist, la urma urmei, şi are nevoie de opţiuni simple de genul ăsta atunci când compune un cântec. Dar nu scrie nimeni un cântec despre cum e să evadezi şi să putrezeşti, despre evadările pe jumătate, când pleci din suburbie la oraş şi ajungi să duci aceeaşi viaţă plată şi provincială. Mie asta mi s-a întâmplat, şi asta se întâmpla în majoritatea cazurilor.

Şi nu e nici o problemă atunci când îţi place asta, ceea ce nu e cazul meu. Taică-meu e cam tăntălău, dar genul care le ştie pe toate; o combinaţie fatală. Poţi să-ţi dai seama după barba lui stupidă şi foarte îngrijită că e tipul de om care vorbeşte în dodii

şi nu ascultă nici un argument. Maică-mea e pur şi simplu o mamă; să spui asta ar fi de neiertat în orice altă situaţie. Îşi face griji, mă bate tot timpul la cap cu magazinul meu şi mă pisează să fac un. Copil. Aş vrea să-mi doresc să-i văd mai des, dar nu pot şi, când nu mai găsesc ceva de care mă simt vinovat, îmi fac reproşuri pentru asta. O să se bucure că am trecut pe la ei în după-amiaza asta, deşi mi se taie picioarele când văd că la televizor o să fie oroarea aia, Genevieve[14]. (Un top five al filmelor care-i plac lui taică-meu: Genevieve, The Cruel Sea, Zulu, Oh! Mr Porter, care i se pare foarte comic, şi Tunurile din Navarone. Topul maică-mii: Genevieve, Pe aripile vântului, The Way We Were, Funny Girl şi Şapte neveste pentru şapte fraţi. În fine, aţi prins ideea, şi o să o prindeţi şi mai bine când o să vă spun că mersul la cinema înseamnă bani aruncaţi pe fereastră, după părerea lor, pentru că, mai devreme sau mai târziu, filmul o să se dea oricum la televizor.)

Când ajung, culmea culmilor: nu sunt acasă. Am venit un miliard de staţii cu trenul metropolitan duminică după-amiază, am aşteptat o mie de ani la autobuz, la televizor e porcăria aia de Genevieve, mama mă-sii, şi ei nu sunt acasă. Nici măcar nu m-au sunat să-mi spună că o să plece, nu că eu i-aş fi sunat să le spun că vin. Dacă aş fi genul de om care să-şi plângă de milă - şi aşa sunt -, aş fi distrus de cumplita ironie a sorţii: când, în sfârşit, am nevoie de ai mei, nu-i găsesc acasă.

Dar, chiar în momentul în care pornesc înapoi spre staţia de autobuz, maică-mea deschide fereastra casei de vizavi şi ţipă la mine:

- Rob! Robert! Hai înăuntru!

Eu nu-i cunosc pe vecinii de vizavi, dar îmi dau seama imediat că sunt singurul: casa e plină de lume.

- Cu ce ocazie?
- Degustare de vin.
- Sper că nu vinul de casă pe care-l face tata!
- Nu, un vin ca lumea. De data asta e un vin australian.

Gustăm cu toţii puţin, apoi cineva vine să ne dea explicaţiile.

- Nu ştiam că vă interesează vinurile.
- Ba da. Lui taică-tău îi place la nebunie chestia asta.

Păi da. Cred că taică-meu se luptă din greu cu mahmureala de după o degustare dintr-asta, nu că i-ar duhni răsuflarea a

[14] Comedie britanică din 1953

băutură trezită, că ar avea ochii injectaţi sau că ar fi prost dispus, ci din cauza tuturor informaţiilor pe care le-a înghiţit în ajun. Probabil că îşi petrece jumate de zi împuindu-le celorlalţi capul cu lucruri care nu-i interesează, îl văd în capătul celălalt al camerei, discutând cu un bărbat în costum - expertul, probabil -, în ochii căruia se citeşte disperarea. Mă vede şi mimează surpriza, dar nu renunţă la conversaţie.

Camera e plină de oameni pe care nu-i recunosc. Am pierdut partea în care tipul vorbeşte şi prezintă mostre; am ajuns la partea în care degustarea s-a transformat în băută şi, deşi mai văd din când în când pe câte cineva plimbând vinul prin gură şi aberînd, majoritatea îl dau pur şi simplu pe gât cât pot de repede. Nu mă aşteptam la asta. Venisem pentru o după-amiază de nefericire tăcută, nu de petrecere dezlănţuită; unul dintre lucrurile pe care sperasem să le obţin era dovada irefutabilă a faptului că, oricât de sumbră şi pustie o fi fiind viaţa, nu e nici pe departe ca în Watford. M-am înşelat încă o dată. Eşec pe linie, după cum spunea Catweazle. O fi viaţa din Watford sumbră, dar măcar este sumbră şi plină de evenimente. Cu ce drept se duc părinţii la petreceri, duminică după-amiază, fără nici un motiv?

- Se dă Genevieve la televizor, mamă.
- Ştiu. Ni-l tragem pe casetă.
- Când v-aţi luat video?
- Acum câteva luni.
- Nu mi-aţi spus.
- Păi dacă nu ne-ai întrebat...

Păi ce, trebuie să vă întreb în fiecare săptămână dacă nu cumva v-aţi mai cumpărat vreun bun de folosinţă îndelungată? O cucoană imensă, îmbrăcată în ceva care seamănă cu un fel de caftan galben, se insinuează spre noi.

- Tu trebuie să fii Robert.
- Mda, Rob. Bună ziua.
- Eu sunt Yvonne. Gazda. Matroană.

Râde ca o apucată, nu-mi dau seama de ce. Aş da orice să mă uit la Kenneth More[15].

- Lucrezi în industria muzicală, nu?

Mă uit la maică-mea, care îşi fereşte privirea.

---

[15] Actor britanic (1914-1982), cunoscut mai ales pentru rolurile de revistă şi comedie. Interpretează unul dintre rolurile principale din *Genevieve*

- Nu, nu chiar. Am un magazin de discuri.

- Aha. Ei, cam acelaşi lucru. Râde din nou şi, deşi m-ar consola să ştiu că e beată, am impresia că, din păcate, nu este cazul.

- Cam aşa ceva. Şi omul care vă developează filmele lucrează în industria filmului.

- Nu vrei să-ţi dau cheile. Rob? Te poţi duce acasă, să pui ceainicul pe foc.

- Ba da. Ferească dumnezeu, nu cumva să rămân şi eu aici să mă distrez.

Yvonne mormăie ceva şi pleacă de lângă noi. Maică-mea e prea bucuroasă că mă vede ca să înceapă să mă cicăle, dar, chiar şi aşa, începe să-mi fie ruşine de mine însumi.

- Cred că, oricum, nu mi-ar strica o ceaşcă de ceai, îmi spune.

Se duce să-i mulţumească lui Yvonne, care se uită spre mine, înclină capul ca o găină şi face o faţă întristată; e clar că maică-mea îi povesteşte despre Laura, ca să-mi scuze mârlănia. Nu mă interesează. Poate că o să mă invite şi pe mine la următoarea sesiune.

Ne întoarcem acasă şi ne uităm la Genevieve, cât a mai rămas.

Taică-meu se întoarce după vreo oră. E beat.

- Mergem la film cu toţii.

E deja prea de tot.

- Parcă nu-ţi plăcea să mergi la film, tată.

- Nu-mi place să merg la porcăriile la care te duci tu. Mie îmi plac filmele ca lumea, bune. Filmele britanice.

- La ce anume? îl întreabă maică-mea.

- Howard's End. E continuarea de la Camera cu vedere.

- A, ce frumos! De vizavi merge cineva?

- Doar Yvonne şi Brian. Hai, grăbiţi-vă! Începe într-o jumătate de oră.

- Eu m-aş duce acasă.

- Abia dacă am schimbat două vorbe cu ei toată după-amiaza. Nu te duci nicăieri, spune taică-meu. Vii cu noi. Fac cinste.

- Nu-i vorba de bani, tată.

Este vorba de boii ăia de Merchant şi Ivory.

- E deja târziu. Mâine mă duc la muncă.

- Hai, bătrâne, nu fi aşa nevolnic! Oricum ajungi în pat până în unşpe. Nu-ţi strică deloc. Iţi mai vii şi tu în fire, îţi mai fuge gândul de la ale tale.

Asta e prima aluzie la faptul că există lucruri de la care trebuie

să-mi mai fugă gândul.

Şi, oricum, se înşeală. Nu-mi ia mult până să descopăr că nu-ţi fuge deloc gândul de la ale tale când te duci la film cu părinţii şi cu prietenii lor dementi, la vârsta de treizeci şi cinci de ani. Ba chiar dimpotrivă. În timp ce aşteptăm după Yvonne şi Brian, care şi-au pus în minte să cumpere tot standul de floricele şi alune, trec printr-o experienţă cumplită, care-mi face părul măciucă şi pielea de găină: cel mai penibil om din lume mă recunoaşte şi-mi zâmbeşte. Cel Mai Penibil Om Din Lume poartă ochelari cât sifoanele şi are dinţi de cal; e îmbrăcat într-o geacă murdară de piele întoarsă şi în nişte pantaloni maro de pânză, cu genunchii ieşiţi şi lucioşi; şi pe el l-au scos ai lui să vadă Howard's End, deşi are aproape treizeci de ani. Şi-mi aruncă zâmbetul ăla îngrozitor, fiindcă a găsit pe cineva ca el. Sunt atât de tulburat, încât nu pot să fiu atent la Emma Thompson, Vanessa şi toţi ceilalţi; când reuşesc, în sfârşit, să mă concentrez e prea târziu, intriga a ajuns prea departe ca s-o mai pot urmări. În final un dulap cu cărţi cade-n capul nu ştiu cui.

Aş merge până acolo încât să afirm că zâmbetul penibilului a intrat într-un top five al bilelor mele negre; pe celelalte patru nu mi le aduc aminte acum. Ştiu că nu sunt la fel de penibil precum cel mai penibil om din lume (Şi-a petrecut el cumva noaptea trecută cu o cântăreaţă din America? Mă cam îndoiesc); ideea e că diferenţa dintre noi nu îi sare în ochi, şi înţeleg de ce. Ăsta este, de fapt, momentul adevărului, indiferent dacă suntem tineri sau bătrâni, bărbaţi sau femei; ăsta este motivul principal pentru care suntem atraşi de sexul opus: avem nevoie de cineva care să ne salveze de zâmbetele compătimitoare cu care ne putem întâlni la coadă la cinema, într-o seară de duminică, de cineva care să nu ne lase să cădem în abisul în care trăiesc, împreună cu mama şi cu tata, cei condamnaţi la burlăcie. Eu acolo nu mă mai întorc; mai bine nu mai ies din casă câte zile oi avea decât să atrag atenţia în felul ăsta.

Doisprezece în zilele următoare mă gândesc la Marie, la Cel Mai Penibil Om Din Lume, precum şi - urmând îndemnul lui Barry - la un top five al episoadelor mele preferate din Cheers: 1) Cel în care Cliff găsise un cartof care semăna cu Richard Nixon. 2) Cel în care John Cleese le-a oferit lui Sam şi Diane şedinţe de consiliere. 3) Cel în care au crezut că şeful Statului Major al armatei Statelor Unite -interpretat de persoană reală - îi furase

cerceii Rebeccăi. 4) Cel în care Sam este angajat comentator sportiv la televiziune. 5) Cel în care Woody cânta cântecelul ăla stupid despre Kelly. (Barry mi-a spus că m-am înşelat în legătură cu patru din cele cinci, că nu am simţul umorului şi că are de gând să vorbească la Channel 4 să-mi bruieze recepţia în fiecare vineri între nouă şi jumătate şi zece seara, pentru că sunt un telespectator care nu ştie să aprecieze şi nu merită nimic.) Dar nu mă gândesc la nimic din ce mi-a spus Laura sâmbătă seara până miercuri, când mă întorc acasă şi găsesc un mesaj de la ea. Nu e mare lucru, îmi cere copia unei facturi din dosarul nostru de întreţinere, dar, din tonul vocii ei, îmi dau seama că unele dintre lucrurile despre care am discutat ar fi trebuit să mă pună pe gânduri, însă, dintr-un motiv sau altul, nu s-a întâmplat aşa.

În primul rând - de fapt, în primul şi în ultimul rând -, afirmaţia că nu s-a culcat cu Ian. Cum pot fi sigur că nu minte? De unde să ştiu că nu se culcă cu el de săptămâni întregi sau chiar de luni de zile? Şi, în orice caz, nu mi-a spus decât că încă nu s-a culcat cu el, şi mi-a spus-o sâmbăta, acum cinci zile. Cinci zile! E posibil ca, de atunci, să se fi culcat cu el de cinci ori! (E posibil să se fi culcat cu el de douăzeci de ori, dar, în fine, înţelegeţi ce vreau să zic.) Şi, chiar dacă nu s-a culcat cu el, e clar că mă ameninţa că o s-o facă. La urma urmei, ce altceva înseamnă „încă"? „încă nu am văzut Reservoir Dogs." Ce înseamnă asta? Că ai de gând să-l vezi, nu? - Auzi, Barry, dacă îţi spun că încă nu am văzut Reservoir Dogs, tu ce înţelegi?

Barry se uită la mine.

Hai, mă... Ce înţelegi tu din propoziţia asta: „încă nu am văzut Reservoir Dogs"? Păi înţeleg că eşti un mincinos. Sau că ai căpiat. L-ai văzut de două ori. O dată cu Laura, o dată cu mine şi cu Dick. Nu mai ştii că am discutat despre cine l-a omorât pe domnul Pink, sau cum dracu' îl chema?!

- Da, da, ştiu. Dar să zicem că nu l-am văzut şi că ţi-aş spune „încă nu am văzut Reservoir Dogs". Ce-ai înţelege?

- Aş înţelege că eşti nebun. Şi mi-ar părea rău pentru tine.

- Bine, dar tu nu ai înţelege din propoziţia asta că am de gând să-l văd? Păi cel puţin aşa aş spera, fiindcă altfel ar trebui să-ţi spun că nu eşti prieten cu mine.

- Nu, dar...

- Îmi cer scuze. Rob, dar nu pricep ce vrei. Nu înţeleg unde vrei

să ajungi cu discuţia asta. Mă întrebi ce-aş înţelege dacă mi-ai spune că nu ai văzut un film pe care l-ai văzut. Ce-ai vrea să-ţi spun?

- Stai un pic şi ascultă-mă. Dacă eu ţi-aş spune...

- „încă nu am văzut Reservoir Dogs", da, da, te urmăresc.

- Nu ai... nu ai rămâne cu impresia că vreau să-l văd?

- Păi... disperat nu ai fi, că altfel te-ai fi dus deja să-l vezi.

- Exact. Noi ne-am dus din prima zi, nu?

- Dar cuvântul „încă"... mda, aş rămâne cu impresia că vrei să-l vezi. Altfel, ai spune că nu te omori să te duci.

- Dar tu ce crezi, e sigur că m-aş duce? De unde să ştiu eu aşa ceva? Poate să te calce o maşină, să orbeşti, orice se poate întâmpla. Poţi să renunţi la ideea asta. Se poate întâmpla să fii lefter. Sau să te saturi să-ţi tot spună unii şi alţii că trebuie să-l vezi.

- Nu-mi place cum sună asta. Dar ce treabă au ei? Fiindcă e un film extraordinar. E amuzant, violent, e cu Harvey Keitel şi Tim Roth şi aşa mai departe. Şi are o coloană sonoră meseriaşă.

Poate că, de fapt, nu începe vreo comparaţie între posibilitatea ca Ian să se culce cu Laura şi Reservoir Dogs. Ian nu e cu Harvey Keitel şi Tim Roth. Şi nici nu e amuzant sau violent. Şi are o coloană sonoră de rahat, dacă ar fi să ne luăm după ce se auzea prin tavan. Am mers cam departe cu asta.

Dar acel „încă" tot nu-mi iese din cap.

O sun pe Laura la serviciu.

- A, bună, Rob, îmi spune, ca şi cum aş fi un prieten pe care se bucură să-l audă (1. Nu sunt un prieten. 2. Nu se bucură să mă audă. Lăsând la o parte astea...) Ce mai faci?

Nu o las să meargă mai departe cu chestiile de genul „ne-am despărţit, dar rămânem prieteni".

- Rău, mulţumesc. Oftează.

- Putem să ne întâlnim? Aş vrea să lămurim nişte lucruri pe care mi le-ai spus data trecută.

- Nu vreau... Nu sunt încă pregătită să vorbim iarăşi despre lucrurile astea.

Şi eu ce-ar trebui să fac între timp? îmi dau seama ce impresie îi las - că mă jelesc, că bocesc, că sunt acru -, dar nu mă pot abţine.

- Păi... vezi-ţi de viaţa ta. Nu poţi să stai şi să aştepţi să-ţi explic de ce nu vreau să mai fiu cu tine.

- Şi cum a rămas cu treaba aia că e posibil să ne împăcăm? Nu ştiu.

- Pentru că data trecută asta mi-ai spus.

Nu ajung nicăieri aşa şi-mi dau seama că nu e într-o dispoziţie în care să-mi facă vreo concesie, dar plusez.

- N-am spus nimic de genul ăsta.

- Ba ai spus! Ba ai spus! Ai spus că mai există o şansă. Asta înseamnă că e posibil!

Dumnezeule-doamne! Asta e chiar de toată jena.

- Rob, acum sunt la serviciu. O să vorbim când.

- Dacă nu vrei să te sun la serviciu, poate ar fi cazul să-mi dai numărul tău de acasă. Îmi cer scuze, Laura, dar nu închid până nu eşti de acord să ne întâlnim la un pahar. Nu înţeleg de ce trebuie să fie mereu după cum vrei tu.

Râde, scurt şi acru.

- OK, OK, OK, OK, OK, OK. Mâine seară? Vino să mă iei de la birou.

Pare învinsă definitiv.

- Mâine seară? E vineri. Nu eşti ocupată? Bine. Perfect. Mă bucur că o să te văd.

Dar nu sunt sigur că a auzit replica pozitivă, conciliantă, sinceră din final. Închisese între timp.

Treisprezece

La muncă ne ţinem toţi trei de prostii, pregătindu-ne să plecăm acasă şi certându-ne pe un top five al tuturor timpurilor de piese de pe prima faţă a unui album (topul meu: The Clash, „Janie Jones", de pe The Clash; Bruce Springs-teen, „Thunder Road", de pe Born to Bun; Nirvana, „Smells like Teen Spirit", de pe Nevermind; Marvin Gaye, „Let's Get It On", de peLet's Get It On; Gram Parsons, „Return of the Grievous Angel", de p6 Grievous Angel. Barry: „Mă, l-ai făcut numai cu chestii de care ştie toată lumea. De ce n-ai băgat şi Beatles? Sau Rolling Stones? Cum de l-ai uitat pe... Beethoven, 'tu-i mama mă-sii? Prima piesă de prima faţă a Simfoniei V. N-ar trebui să-ţi dea voie să ţii un magazin de discuri." Apoi îl fac „obscurantist snob" - păi chiar sunt The Fire Engines[16] de pe lista lui, mai buni decât Marvin Gaye, pe care nu l-a pus? -, iar el îmi spune că sunt „un

[16] Trupă scoţiană de punk rock

nene plicticos şi băşinos".) Apoi, pentru prima dată în cariera lui la Championship Vinyl, în afară, poate, de cazurile în care a mai fost plecat la concertul cine ştie cărei trupe penibile, îl auzim pe Dick:

- Băieţi, diseară nu pot să vin la bere. Tăcere prelungă; ne prefacem şocaţi.

- Ia vezi-ţi de treabă, Dick, spune Barry în cele din urmă.

Dick schiţează un zâmbet jenat.

- Nu, pe cuvânt. Nu pot să vin.

- Să nu zici că nu ţi-am spus, zice Barry. Sper că ai o explicaţie serioasă, nu se poate să fii atât de căcăcios.

Dick nu spune nimic.

- Hai, mă, spune cu cine te întâlneşti. Tace în continuare.

- Dick, ai zis la mişto? Tăcere.

- Nu pot să cred, zice Barry. Unde-i dreptatea pe lumea asta? Unde e? Dreptate, unde eşti? Dick are întâlnire. Rob şi-o trage cu Marie LaSalle, şi cel mai frumos şi mai inteligent din gaşcă n-are parte de nimic.

Nu a aruncat-o la derută. Nici măcar nu se uită la mine ca să vadă dacă a nimerit-o, nu ezită ca să vadă dacă protestez; ştie sigur, iar eu mă simt ruşinat şi, în acelaşi timp, mândru de mine.

- De unde ştii chestia asta?

- Haide, Rob, las-o baltă. Ne iei de proşti? Pe mine mă interesează de întâlnirea lui Dick. Cum se poate aşa ceva, Dick? Care ar fi explicaţia raţională. Ia să vedem. Duminică seara ai stat acasă, pentru că mi-ai tras compilaţia aia. Luni şi ieri-seară am fost împreună, şi atunci rămâne... marţi!

Dick nu spune nimic.

- Unde ai fost marţi?

- La un concert, cu nişte prieteni.

Oare să fi fost chiar atât de evident? Poate că s-a văzut puţin. Sâmbătă seara, dar Barry nu avea de unde să ştie dacă chiar s-a întâmplat ceva.

- Şi ce concert e ăla la care, de cum te-ai dus, ţi-ai şi găsit pe cineva?

- Nu e că am găsit-o de cum m-am dus. Era cu nişte prieteni de-ai mei cu care m-am întâlnit acolo.

- Şi vă întâlniţi din nou diseară?

- Da.

- Cum o cheamă?

- Anna.

- Păi are doar o jumate de nume? Ha? Anna şi mai cum? Anna Neagle[17]? Anna Green Gables[18]? Anna Conda? Ia zi!

- Anna Moss[19].

L-am mai văzut făcând lucrul ăsta când era vorba despre femei şi, nu ştiu de ce, nu-mi place deloc. Am vorbit o dată cu Laura despre asta, pentru că încercase şi cu ea aceeaşi chestie: nişte calambururi stupide pornind de la numele ei de familie. Nu-mi mai aduc aminte acum exact ce anume. Ceva vulgar, oricum[20]. M-a enervat foarte tare. Voiam să rămână Laura, să aibă un nume drăguţ şi simpatic, de fată, la care să mă pot gândi atunci când sunt într-o dispoziţie visătoare. Nu voiam să o transforme într-un băiat. Laura a rămas, desigur, cu impresia că sunt cam rigid, că vreau ca fetele să rămână vaporoase, naive şi feminine; mi-a spus că nu vreau să le privesc aşa cum îi privesc pe prietenii mei. Avea, desigur, dreptate. Dar aici e vorba despre altceva. Barry nu face asta de dragul egalităţii, ci pentru că e veninos, pentru că vrea distrugă sentimentul de confort romantic pe care l-au trezit în noi Laura, Anna sau mai ştiu eu cine. E şmecher Barry. Şmecher şi afurisit. Şi-a dat seama ce putere au numele fetelor, şi nu-i convine deloc.

- Şi, ia zi, e verde şi blănoasă?

A pornit ca o glumă - Barry că drăcuşor malefic, de partea acuzării, iar Dick ca pârât -, dar acum rolurile astea au început să devină serioase. Dick are un aer foarte vinovat, şi nu a făcut altceva decât să-şi găsească o fată.

- Termină, Barry, îi spun.

- Păi da, sigur, îţi convine! Să vă luaţi de mină acum! Club Sportiv „Ciocănarii", nu? încerc să-l iau cu binişorul.

- Vii la bere, sau nu?

- Nu. Mama mă-sii.

---

[17] Femeia cu muşchi. Femeia mlaştinilor. Actriţă britanică (1904-1986).

[18] Anne of Green Gables - personajul principal al unei serii de cărţi pentru copii scrise de autoarea canadiană Lucy Maud Montgomery (1874-1942)

[19] *Moss* (engl. brit.) - muşchi (bot.); mlaştină

[20] Joc de cuvinte intraductibil în original: *Jie-down, lied-on",* expresii care trimit la actul sexual

- Treaba ta.

Barry pleacă; Dick se simte vinovat acum, nu pentru că şi-a găsit pe cineva, ci pentru că eu n-am cu cine să ies la bere.

- Cred că pot să vin un pic.

- Stai liniştit, Dick. Nu-i vina ta că Barry e ofticos. Distracţie plăcută.

Se uită la mine cu o recunoştinţă profundă, care-ţi rupe sufletul.

Mă simt ca şi cum aş fi obişnuit cu conversaţiile de felul ăsta de când mă ştiu. Nici unul dintre noi nu mai e tânăr, dar faza asta ar fi putut să se întâmple şi când aveam şaisprezece, douăzeci sau douăzeci şi cinci de ani. Ajungem în adolescenţă şi ne oprim acolo; cartografiem terenul şi lăsăm graniţele neatinse. Şi de ce-l frământă atâta pe Barry că Dick se întâlneşte cu cineva? Fiindcă nu vrea să-i zâmbească la coadă la film un tip cu dinţi de cal şi geacă de piele întoarsă; se gândeşte că viaţa merge înainte, şi el e tot singur, iar cei mai acri oameni sunt oamenii singuri.

Paisprezece

De când am magazinul, tot încercăm să măritäm un disc scos de o trupă pe care o cheamă The Sid James Experience. De obicei ne scăpăm de chestiile care nu se vând - scădem preţul la 10 pence sau le aruncăm pur şi simplu -, dar lui Barry îi place albumul ăsta (îl are în două exemplare, în caz că-l împrumută cuiva şi nu-l mai recuperează); spune că e raritate şi că, la un moment dat, o să facă pe cineva foarte fericit. A devenit un fel de ciucă a bancurilor. Clienţii fideli întreabă ce mai face şi-l mângâie cu afecţiune când dau peste el în timp ce caută prin rafturi, sau îl aduc la casă, ca şi cum ar avea de gând să-l cumpere, apoi spun „Glumeam" şi-l pun la loc de unde l-au luat.

Mă rog, deci vineri dimineaţa un tip pe care nu-l ştiu începe să scotocească prin raftul „Pop britanic, S-Z", scoate un icnet de uimire şi fuge cu el la casă, strângând coperta la piept de parcă i-ar fi teamă că i-l ia cineva. Apoi scoate portofelul şi plăteşte, şapte lire, scurt, fără să încerce să se târguiască, cu gesturi automate. Il las pe Barry să-l servească - ăsta e momentul lui -, iar eu şi Dick îi urmărim fiecare mişcare, ţinându-ne răsuflarea; e ca şi cum ar fi intrat cineva care şi-a turnat benzină pe haine şi a scos o cutie de chibrituri din buzunar. Nu suflăm până nu

scapără chibritul şi nu-şi dă foc, iar când iese izbucnim în râs şi nu ne mai oprim. Simţim că prindem puteri; dacă e posibil să intre cineva în magazin, pur şi simplu, şi să cumpere albumul Sid James Expe-rience, atunci se poate întâmpla oricând o minune.

Laura s-a schimbat de când am văzut-o ultima oară. E şi din cauza machiajului, pentru că vine de la serviciu; o face să arate mai puţin stresată, mai odihnită, mai sigură pe ea. Dar nu e numai asta. S-a mai întâmplat ceva, fie ceva real, fie în mintea ei. Orice-ar fi, este limpede că trăieşte cu convingerea că a păşit într-o nouă etapă a vieţii. Ceea ce nu-i adevărat. N-o s-o las.

Mergem într-un bar pe lângă biroul ei - nu o cârciumă, un bar; pe pereţi sunt fotografii cu jucători de baseball, iar meniul e scris cu creta pe o tăbliţă; berea la halbă lipseşte în mod ostentativ - oamenii poartă costum şi beau bere americană direct din sticlă. Nu e aglomerat; ne aşezăm, singuri, într-un separeu din fund.

Iar ea intră direct în problemă cu un „Şi ce mai faci tu?", de parcă aş fi un oarecare. Mormăi ceva şi ştiu că n-o să fiu în stare să mă controlez, că o să mă scap prea devreme: acuma, zbang:

- Te-ai culcat deja cu el? Şi asta e.
- De-asta voiai să mă vezi?
- Cred că da.
- Of, Rob...

Îmi vine s-o întreb din nou, direct; vreau un răspuns, nu „Of, Rob" şi privirea aia plină de milă.

- Ce-ai vrea să-ţi spun? Aş vrea să-mi spui că nu e aşa, şi să nu fie o minciună.
- Nu pot.

Nu se uită la mine când mi-o spune.

Începe să zică altceva, dar nu o aud; am ieşit deja în stradă, croindu-mi drum printre toate costumele şi pardesiele alea, furios şi îngreţoşat, şi mă îndrept spre casă, unde mă aşteaptă nişte discuri şi mai zgomotoase, şi mai pline de furie, care să mă facă să mă simt mai bine.

A doua zi dimineaţă, tipul care a cumpărat albumul Sid James Experience se întoarce să-l schimbe. Spune că nu e ce credea el.

- Dar ce credeaţi că e? îl întreb.
- Nu ştiu, îmi răspunde. Altceva.

Ridică din umeri şi se uită la noi trei, pe rând. Noi îl privim fix, zdrobiţi şi oripilaţi; are un aer jenat.

- L-aţi ascultat pe tot? îl întreabă Barry.

Până pe la mijlocul feţei a doua. Nu mi-a plăcut. - Mergeţi acasă şi mai încercaţi o dată, îi zice Barry, disperat. N-o să vă mai puteţi dezlipi de el. E genul ăsta de album.

Omul dă din cap resemnat. S-a hotărât deja. Alege un CD la mina a doua cu Madness, iar eu pun discul la loc în raft.

După-amiază mă sună Laura.

- Trebuia să-ţi dai seama că o să se întâmple, îmi spune. Nu se poate să te fi luat pe nepregătite. Ştii că stăteam cu el. Era clar că urma să se ajungă aici la un moment dat.

Îi scapă un râs nervos şi, după părerea mea, cât j se poate de nepotrivit.

- Şi, în orice caz, ceea ce tot încerc să-ţi spun j e că, de fapt, nu asta e problema. Problema e că noi doi am ajuns într-o situaţie fără ieşire.

Aş vrea să-i închid, dar nu închidem telefonul decât ca să fim sunaţi înapoi, şi, la urma urmei, de ce m-ar mai suna Laura? N-ar avea nici un motiv

- Mai eşti acolo? La ce te gândeşti?

Mă gândesc că am făcut baie împreună cu această persoană (doar o dată, acum câţiva ani, dar, mă rog) şi a început deja să-mi fie greu să-mi aduc aminte cum arată. Mă gândesc că aş vrea ca ş această etapă să se încheie şi să trecem la următoarea, în care te uiţi în ziar, vezi că se dă la televizor Parfum, de femeie şi îţi spui că ia te uită, filmul ăsta l-am văzut împreună cu Laura. Mă gândesc dacă ar trebui să mă lupt şi, dacă da, cu ce mijloace şi cu cine anume.

- La nimic.

- Putem să ne mai întâlnim o dată, dacă vrei ca să-ţi explic mai bine. Iţi sunt datoare măcar cu atâta.

- Măcar cu atâta.. .Şi cam cât ar însemna prea mult?

- Poftim?

- Nimic. Auzi, trebuie să închid. Să ştii că şi eu muncesc.

- Mă mai suni?

- Nu-ţi ştiu numărul.

- Ştii bine că poţi să mă suni la serviciu. Şi stabilim să ne vedem şi să discutăm ca lumea.

- OK.

- Îmi promiţi?
- Mda.
- Fiindcă nu vreau ca asta să fie ultima noastră discuţie. Te ştiu eu cum eşti.

Dar nu ştie deloc cum sunt: o sun tot timpul. O sun în aceeaşi după-amiază, mai târziu, când Barry a ieşit să ia ceva de mâncare, iar Dick sortează nişte comenzi prin poştă, în spate. O sun după şase, când Barry şi Dick au plecat. Când ajung acasă, sun la Informaţii, fac rost de noul număr al lui Ian, sun de vreo şapte ori şi închid de fiecare dată când răspunde el; până la urmă, Laura bănuieşte ce se întâmpla şi răspunde ea. O sun a doua zi dimineaţă, de două ori după-amiaza şi de la cârciumă, seara. Şi, când ies de la cârciumă, trec pe unde stă Ian, doar ca să văd cum arată de afară. (E tot o clădire de trei etaje din nordul Londrei, deşi habar n-am la ce etaj stă el şi, oricum, toate luminile sunt stinse.) Altceva n-am ce face. Pe scurt, am pierdut din nou trenul, la fel cum s-a întâmplat şi cu Charlie, acum atâţia ani.

Există bărbaţi care sună şi bărbaţi care nu; aş prefera de departe să fac parte din a doua categorie. Aceştia sunt bărbaţii cum. Trebuie, genul de bărbaţi după care suspină femeile. Este un stereotip bine înrădăcinat şi absurd: bărbatul căruia pare să nu-i pese, care e părăsit şi, eventual, stă de unul singur la bar timp de vreo două seri, după care-şi vede mai departe de viaţă; deşi dată următoare va avea şi mai puţină încredere decât înainte, nici nu se face de râs, nici nu sperie pe nimeni, în timp ce eu am reuşit săptămâna asta şi una, şi alta. Astăzi Laura se simte vinovată şi plină de regrete, mâine e speriată şi furioasă, şi numai eu sunt de vină şi pentru una, şi pentru alta, şi nici nu am nimic de câştigat. M-aş opri dacă aş putea, dar am impresia că nu ţine de mine; tot timpul mă gândesc numai la asta. „Te ştiu eu cum eşti", mi-a spus Laura, şi, într-un fel, are dreptate; ştie că sunt un om comod, că am prieteni pe care nu i-am văzut de ani de zile şi că nu mai vorbesc cu nici una dintre femeile cu care m-am culcat cândva. Dar nu ştie cât de greu e să ajungi aşa.

Acum, aş vrea să le văd: Alison Ashworth, care mi-a dat cu piciorul după trei seri nenorocite petrecute în parc. Penny, care nu m-ar fi lăsat s-o ating nici în ruptul capului, dar s-a culcat din primă cu nemernicul ăla de Chris Thomson. Jackie, care m-a

interesat doar cât a fost împreună cu unul dintre prietenii mei cei mai buni. Sarah, alături de care am întemeiat o coaliţie împotriva tuturor celor care-şi părăsesc partenerul şi care, cu toate astea, m-a părăsit. Şi Charlie. Mai ales pe Charlie, căreia trebuie să-i mulţumesc pentru tot: slujba mea extraordinară, încrederea în capacităţile mele sexuale, tot tacâmul. Îmi doresd să fiu o fiinţă umană perfect echilibrată, să scap de balastul ăsta apăsător de furie, vinovăţie şi scârba de sine. Ce anume vreau să fac când o să mă întâlnesc cu ele? Habar n-am. O să stăm de vorbă, o să le întreb ce mai fac şi dacă m-au iertat că m-am purtat cu ele cum m-am purtat, şi o să le spun că eu le-am iertat că s-au purtat cu mine cum s-au purtat. Ce bine ar fi! M-aş simţi eliberat, calm şi gata să pornesc din nou la drum dacă m-aş întâlni cu toate, pe rând, şi aş vedea că nu mai avem resentimente, ci doar sentimente frumoase, delicate - ca şi cum ai gusta o felie de şvaiţer, în loc să te lupţi cu o bucată veche şi tare de parmezan, în cântecele lui, Bruce Springsteen procedează întotdeauna în felul ăsta. Poate că nu întotdeauna, dar la un moment dat a făcut asta. Aţi ascultat „Bobby Jean", de pe Born in the USA? în fine, deci o sună pe fata asta, dar ea a plecat din oraş cu ani în urmă, iar el e supărat că nu a ştiut, fiindcă voia să-şi ia rămas-bun, să-i spună că i-a fost dor de ea şi să-i ureze toate cele bune. Iar apoi intră unul din solo-urile alea de saxofon şi ţi se face pielea de găină, dacă îţi plac solo-urile de saxofon. Şi Bruce Springsteen. Ei bine, mi-aş dori ca viaţa mea să fie ca un cântec de-al lui Bruce Springsteen. Măcar o dată. Ştiu că nu sunt un hoinar rebel, ştiu că Seven Sister Road nu se compară în nici un caz cu Thunder Road, dar sentimentele sunt aceleaşi pentru toată lumea, nu-i aşa? Aş vrea să le sun, să le urez toate cele bune şi să-mi iau la revedere, iar apoi ele să se simtă bine şi la fel să mă simt şi eu. Ar fi foarte bine. Excelent chiar.

Cincisprezece îi sunt prezentat Annei. Dick vine cu ea la cârciuma într-o seară când Barry lipseşte. E mărunţică, liniştită, politicoasă, timidă şi zâmbeşte crispat; se vede de la o poştă că Dick e topit după ea. Şi-ar dori să-i aprob alegerea, şi nu pot decât să fiu de acord cu el, din toată inima. De ce să nu-i vreau binele lui Dick? îi doresc toată fericirea din lume. Aş vrea să ne demonstreze tuturor că se poate foarte bine să ţii o relaţie şi o colecţie de discuri în acelaşi timp.

- Nu are o prietenă şi pentru mine? îl întreb pe Dick.

Desigur că în mod normal nu aş vorbi despre Anna la persoana a treia cu ea de faţă, dar am o scuză: întrebarea mea este atât un semn de aprobare, cât şi o aluzie; Dick a înţeles şi zâmbeşte fericit.

- Richard Thompson, îi explică Annei. E dintr-un cântec de pe un album al lui Richard Thompson, „I Want to See the Bright Lights Tonight", nu, Rob?

- Richard Thompson, repetă Anna, pe un ton care sugerează că în ultimele zile a trebuit să acumuleze rapid foarte multă informaţie. Ăsta cine mai era? Dick a încercat să mă mai educe.

- Încă nu am ajuns la el, spune Dick. În orice caz, cânta folk/rock şi e cel mai bun chitarist englez. Am dreptate, Rob?

Pune întrebarea cu o voce nesigură. Dacă Barry ar fi aici, s-ar bucura să-i dea peste nas în momentul ăsta.

- Aşa e, Dick, îl liniştesc eu. Dick dă din cap cu uşurare şi satisfacţie.

- Anna e fan Simple Minds, mărturiseşte el, încurajat de succesul cu Richard Thompson.

- Aha.

Nici nu ştiu ce să spun. În lumea noastră, asta e ceva cumplit. Nu putem să-i suferim pe Simple Minds. Au ieşit pe primul loc într-un top five al trupelor sau artiştilor care trebuie împuşcaţi atunci când o să vină Revoluţia Muzicală (După ei i-am înghesuit pe Michael Bolton, U2, Bryan Adams şi - surpriză, surpriză - Genesis. Barry voia să-i împuşte şi pe Beatles, dar i-am atras atenţia că cineva a făcut-o deja.) îmi este tot atât de greu să pricep cum de a nimerit peste un fan Simple Minds pe cât mi-ar fi de imposibil să concep că s-ar cupla cu cineva din familia regală sau cu un membru al cabinetului din umbră; marea întrebare nu e cum de se plac, ci cum dumnezeu s-au găsit.

- Dar cred că începe să înţeleagă de ce nu ar trebui să fie. Nu?

- Cred că da. Un pic.

Îşi zâmbesc. Ţi se cam ridică părul pe ceafă, dacă stai să te gândeşti mai bine.

Până la urmă, Liz este cea care mă face să nu o mai sun pe Laura toată ziua. Mă scoate la The Ship şi-mi trage o predică.

- Să ştii că chiar o amărăşti, îmi spune. Şi pe el.

- Nu mai pot eu de grija lui.

- Păi ar trebui să te mai gândeşti.

- De ce?
- Fiindcă... fiindcă nu reuşeşti decât să-i coalizezi împotriva ta. Înainte să începi tu chestia asta nu exista nici o coaliţie. Era vorba doar de trei oameni care au probleme. În timp ce acum au ceva în comun, şi bănuiesc că nu vrei să strici lucrurile şi mai tare.
- Şi pe tine de ce te frământa atâta? Parcă ziceai că sunt un cretin.
- Da, păi şi el tot aşa. El e încă şi mai cretin, şi încă nu a făcut nimic rău. De ce e cretin? Ştii tu.
- Dar tu de unde ştii că ştiu de ce e cretin? Pentru că mi-a spus Laura.
- Aţi discutat despre ce nu-mi place mie la noul ei prieten? Cum dumnezeu aţi ajuns la aşa ceva?
- Am luat-o pe ocolite.
- Mie poţi să-mi spui direct.
- N-o să-ţi placă.
- Haide, Liz!
- OK. Mi-a zis că îţi băteai joc mereu de Ian când stăteaţi împreună... şi atunci s-a hotărât ea să te lase.
- Normal că-ţi baţi joc de unul ca ăsta, cu freza lui afro, de lăieţ, cu salopeta aia, cu râsul ăla de prost, cu politica lui de rahat, cu...

Liz râde.

- Deci Laura nu exagera. Văd că nu-ţi prea place de el.
- Nu pot să-l suport, dă-l în paştele mă-sii.
- Da, nici eu. Din aceleaşi motive.
- Şi deci ea ce zicea? Spunea că pandaliile tale cu Ian au făcut-o să-şi dea seama cât de... acru, aşa a zis... cât de acru ai devenit. Mi-a zis că te-a iubit pentru entuziasmul şi căldura ta, pe care ţi le-ai pierdut. Nu mai poţi să o faci să râdă; în schimb, o deprimi groaznic. Şi acum, pe deasupra, ai început s-o sperii. Să ştii că, dacă vrea, poate să cheme poliţia.

Poliţia. Dumnezeule! Azi dansezi prin bucătărie pe Bob Wills and the Texas Playboys[21] (ia te uită! O făceam să râdă - şi a fost doar acum câteva luni!), iar mâine vrea să te bage în puşcărie. Se lasă o tăcere prelungă. Nu pot spune nimic care să nu sune acru. „Şi de unde să-mi mai vină căldura?" îmi stă pe limbă s-o întreb. „De unde atâta entuziasm? Cum poţi să faci să râdă pe

[21] Trupă de muzică country

cineva care vrea să pună poliţia pe tine?"

- Dar de ce-o tot suni? De ce ţii atâta să se întoarcă? Tu de ce crezi?

- Nu ştiu. Şi nici Laura nu ştie.

- Păi, dacă nu ştie, ce rost mai are? întotdeauna mai are rost. Fie şi rostul de a evita problemele de genul ăsta data viitoare; întotdeauna există un rost.

- Data viitoare. Chiar crezi că o să mai existe o dată viitoare?

- Haide, Rob. Nu fi ridicol. Şi uite cum mi-ai pus trei întrebări ca să eviţi să-mi răspunzi la una singură.

- La care? Ha, ha! Am văzut bărbaţi de genul tău în filmele cu Doris Day, dar nu mi-am imaginat că există de-adevăratelea. Îşi trage o voce stupidă, groasă, de americancă: Bărbaţi care nu pot să-şi ia nici un angajament, care nu pot să spună „Te iubesc" nici măcar atunci când vor, care încep să tuşească şi să-şi dreagă vocea, ca să schimbe subiectul. Şi uită-te la tine! Un specimen în carne şi oase. Incredibil.

Ştiu la ce filme se referă; nişte tâmpenii. Nu există asemenea bărbaţi. E foarte uşor să spui „Te iubesc", e o nimica toată, şi toţi bărbaţii pe care-i cunosc eu fac chestia asta tot timpul, mai mult sau mai puţin. M-am purtat de câteva ori ca şi cum n-aş fi putut s-o spun, deşi nu prea îmi dau seama de ce. Poate pentru că voiam să confer momentului genul ăla de romantism din filmele cu Doris Day, să-l fac mai memorabil. Ştiţi cum e: eşti cu o fată, începi să spui ceva, apoi te opreşi, iar ea te întreabă „Ce e? ", şi tu - „Nimic", şi ea - „Te rog, spune-mi", şi tu - „Nu, o să sune penibil", şi până la urmă ţi-o scoate cu cleştele din gură, deşi aveai oricum de gând s-o spui, iar ea crede că e cu atât mai preţios ce i-ai spus cu cât a fost mai greu obţinut. Poate că a ştiut tot timpul că te prosteai, dar nu-i pasă. E o scenă dintr-un film; mai actori de-atât n-o să fim niciodată; aceste câteva zile în care te hotărăşti că-ţi place suficient de mult de o fată ca să-i spui că o iubeşti, dar nu vrei să strici totul împuţind-o cu sinceritatea ta solemnă.

Însă n-am de gând s-o pun la punct pe Liz. N-am de gând să-i spun că toată chestia asta e o încercare de a-mi redobândi controlul, că nu ştiu dacă o iubesc sau nu pe Laura, dar nu vreau să aflu în timp ce ea trăieşte cu altul; prefer s-o las pe Liz să creadă că sunt un personaj dintr-ala constipat, tăcut şi devotat care prinde în cele din urmă viaţă. Cred că nu am nimic de

pierdut pe termen lung.

Şaisprezece

Încep cu începutul, cu Alison. O rog pe mama să se uite după părinţii ei în cartea de telefon şi iau numărul de acolo.

- Doamna Ashworth?

- Da.

Eu şi doamna Ashworth nu ne-am cunoscut niciodată. În decursul relaţiei noastre de şase ore, nu am ajuns până la etapa în care faci cunoştinţă cu părinţii.

- Sunt un prieten vechi al lui Alison şi aş vrea să iau legătura cu ea.

- Vreţi să vă dau adresa din Australia?

- Păi... dacă acolo stă, da.

O să-mi ia ceva timp până o să-i pot acorda lui Alison iertarea mea. Săptămâni întregi, dacă stăm să ne gândim: până îi scriu, cu chiu, cu vai, o scrisoare, până îmi răspunde ea...

Îmi dă adresa fiică-sii, şi o întreb ce face Alison acolo; s-a măritat cu unul care are o firmă de construcţii, e asistentă medicală, au doi copii, două fetiţe şi bla bla bla. Reuşesc să mă abţin; nu o întreb dacă mai pomeneşte de mine. Nu poţi merge până într-acolo cu narcisismul. Apoi întreb de David, care e la Londra, la o firmă de contabilitate, e însurat şi are şi el tot două fetiţe, şi de ce oare nimeni din familie nu poate să facă şi un băiat? Că şi vărului lui Alison tocmai i s-a născut tot o fată! Îmi exprim stupoarea în mod adecvat.

- Cum ai cunoscut-o pe Alison?

- Am fost primul ei prieten.

Urmează o tăcere şi, pe moment, mă tem să nu fi fost ţinut responsabil în familia Ashworth, timp de douăzeci de ani, de cine ştie ce delict sexual pe care nu l-am comis.

- S-a măritat cu primul ei prieten, Kevin. O cheamă Alison Bannister.

S-a măritat cu Kevin Bannister. Am fost strivit de stihii pe care nimeni nu le poate stăpâni. Este zdrobitor. Ce sorţi de izbândă mai am împotriva destinului orb? Nu e nimic de făcut. Nu este vina mea, eu nu am greşit cu nimic; simt cum rana provocată de Alison mi se vindecă chiar în clipa asta, văzând cu ochii.

- Dacă aşa zice ea, înseamnă că minte.

Am vrut să o spun pe ton de glumă, dar a sunat ca dracu'.

- Poftim?

Nu, serios, lăsând glumă deoparte, ha ha, am fost cu ea înainte de Kevin. Cam vreo săptămână doar - trebuie să exagerez puţin, pentru că, dacă i-aş spune adevărul, ar crede că sunt nebun -, dar se pune şi asta, nu? La urma urmei, fiecare sărut contează, ha ha.

Nu voi permite ca numele meu să fie şters în felul ăsta din cartea istoriei. Am avut şi eu rolul meu. Mi-am făcut şi eu numărul.

- Cum spuneaţi că vă cheamă?

- Rob. Bobby. Bob. Robert. Robert Zimmerman.

Tu-i mama mă-sii.

- Bine, Robert, îi spun că ai căutat-o când vorbesc cu ea. Dar nu ştiu dacă o să-şi mai aducă aminte de tine.

Sigur că are dreptate. O să-şi aducă aminte de seara în care s-a cuplat cu Kevin, dar nu şi de seara dinainte. Probabil că numai eu îmi amintesc de seara dinainte. Cred că ar fi trebuit s-o uit de-o veşnicie, dar eu nu mă prea pricep să uit.

Tipul intră în magazin ca să cumpere coloana sonoră din Fireball XL5[22], pentru ziua nevesti-sii (şi am discul original; dă pe el zece lire). Probabil că e cu doi-trei ani mai tânăr decât mine, dar vorbeşte îngrijit, e îmbrăcat la costum şi-şi zăngăne cheile de la maşină; nu ştiu de ce, dar lucrurile astea mă fac să mă simt cu vreo două decenii mai tânăr decât el, ca şi cum aş avea vreo douăzeci de ani, iar el vreo patruzeci şi ceva. Simt o dorinţă bruscă şi arzătoare de a afla ce crede despre mine. Nu-i dau curs, fireşte („Poftiţi discul şi restul. Şi acum, spuneţi-mi sincer, credeţi că sunt un ratat, nu?"), dar mă gândesc mult timp după aceea la felul în care trebuie să fi arătat în ochii lui.

- Ce vreau să spun: e însurat, ceea ce e deja destul de înspăimântător, şi are genul de chei pe care le zăngăni cu mândrie, să zicem de la un BMW, de la un Batmobile[23] sau de la vreo altă maşină de fiţe şi are o slujbă pentru care trebuie să poarte costum - deşi nu mă pricep, până şi eu îmi dau seama că e un costum scump. Azi sunt ceva mai îngrijit decât de obicei - mi-am luat blugii noi, negri, în loc de cei vechi, albaştri, şi port o

[22] Serial britanic SF de animaţie produs la începutul anilor '60

[23] Maşină sport de colecţie

cămaşă cu mânecă lungă, pe care m-am chinuit s-o calc -, dar, chiar şi aşa, e evident că nu arăt ca un adult care are o slujbă de adult. Oare vreau să fiu ca el? Nu chiar, n-aş prea crede. Însă îmi vin din nou gândurile alea despre muzică pop, mă întreb dacă îmi place pentru că sunt nefericit, sau dacă sunt nefericit pentru că-mi place muzica. Mi-ar prinde bine să ştiu dacă tipul ăsta a luat-o vreodată în serios sau dacă a fost înconjurat vreodată de mii şi mii de cântece despre... despre... (haide, mă, spune-o odată!)... ei, da, despre dragoste. Sunt înclinat să cred că nu. Sunt, de asemenea, înclinat să cred că nici Douglas Hurd[24], şi nici preşedintele de la Bank of England; nici David Owen Nicholas Witchell, Kate Adie[25] şi nici o mulţime de alţi oameni celebri pe care ar trebui să-i ştiu, dar nu-mi vin acum în minte, pentru că nu au cântat niciodată în cine ştie ce trupă obscură de blues. Pe oamenii ăştia se vede că n-au timp să asculte prima faţă de pe Al Green Greatest Hits, nemaivorbind de celelalte discuri ale lui (zece albume numai la Hi Records, deşi numai nouă au fost produse de Willie Mitchel); sunt mult prea absorbiţi de fixarea ratei de referinţă şi de încercările de a impune pacea în spaţiul fostei Iugoslavii ca să mai asculte „Sha La La (Make Me Happy)".

Aşa că s-ar putea să aibă un ascendent asupra mea dacă vorbim de seriozitate în sensul curent al cuvântului (deşi, după cum ştim cu toţii, Al Green Explores Your Mind este ceva cum nu se poate mai serios), dar ar trebui să le-o iau înainte atunci când e vorba de probleme sentimentale. Ar trebui să pot spune aşa: „Dragă Kate, e un lucru foarte bun să relatezi dintr-o zonă de conflict. Dar cum stai cu singurul lucru cu adevărat important? Ştii bine ce vreau să spun, nu-i aşa, păpuşă? " Apoi ar trebui să-i împărtăşesc întreaga experienţă emoţională pe care am acumulat-o la Colegiul Ştiinţei Muzicale. Dar uite că nu e chiar aşa. Nu ştiu nimic despre viaţa sentimentală a lui Kate Adie, dar n-are cum să fie mai tristă decât a mea, în nici un caz. Mi-am petrecut aproape treizeci de ani din viaţă ascultându-i pe alţii cum cântă despre suflete zdrobite, şi la ce mi-a ajutat? M-a

[24] Om politic conservator; a deţinut diverse portofolii, printre care şi cel de externe, în guvernele Thatcher şi Major

[25] Om politic social-democrat, ministru de externe al Marii Britanii în perioada 1977-1979

ajutat pe dracu'.

Deci poate că ceea ce am spus mai devreme, cum că îţi distrugi viaţa dacă asculţi prea multe discuri... poate că există aici un sâmbure de adevăr, la urma urmei. Uite, David Owen; e însurat, nu? Şi-a văzut de treabă, şi acum e un diplomat de mare calibru. Tipul care a venit la magazin, cu costumul şi cheile de la maşină, e şi el însurat şi acum este, ştiu şi eu, om de afaceri, să zicem. Eu, unul, sunt burlac - iar, în momentul de faţă, cât se poate de burlac - şi sunt proprietarul unui magazin de discuri în pragul falimentului. Am impresia că, dacă aşezi muzica (şi, probabil, şi cărţile, filmul, teatrul său alte lucruri care te fac să simţi) în centrul existenţei tale, atunci nu-ţi poţi permite să-ţi faci ordine în viaţa sentimentală şi începi să o vezi ca pe un produs finit. Trebuie s-o rumegi bine, s-o întreţii şi să ai grijă să fie alertă, s-o rumegi din nou şi să despici firul în patru până se alege praful de toate şi eşti nevoit s-o iei de la capăt, încă o dată. Poate că noi, cei care ne intoxicăm toată ziua cu chestii sentimentale, am ridicat prea sus ştacheta vieţii şi, de aceea, nu ne mai putem simţi pur şi simplu mulţumiţi: trebuie să ne simţim fie nefericiţi, fie pe culmile extazului, fericiţi până peste cap, iar la aceste stări este greu să ajungi în cadrul unei relaţii stabile şi solide. Poate că Al Green este mai vinovat decât m-am gândit eu vreodată.

Vedeţi voi, discurile m-au ajutat să mă îndrăgostesc, nu încape nici o îndoială. Aud ceva nou, cu o schimbare de acord care-mi topeşte măruntaiele, şi, până să-mi dau seama, pornesc în căutarea unei fete, pe care o găsesc tot până să-mi dau seama. M-am îndrăgostit de Roşie, femeia cu orgasmul simultan, după ce mă îndrăgostisem de o melodie de Cowboy Junkies: am ascultat-o, şi-am tot ascultat-o, şi-am tot ascultat-o, până am devenit visător şi am simţit nevoia de cineva la care să visez; am găsit-o pe ea şi... uite cum am dat de necaz.

Şaptesprezece

Cu Penny mi-e foarte uşor. Adică nu în sensul ăla (dacă ar fi fost aşa, nu ar mai fi trebuit să mă întâlnesc acum cu ea ca să vorbim despre cordeală şi Chris Thomson, pentru că aş fi cordit-o eu primul şi, atunci, n-ar mai fi avut el de ce să behăie aşa în dimineaţa aceea, în clasă); vreau să zic că mi-e uşor să dau de ea. Maică-mea se întâlneşte destul de des cu maică-sa; acum

câtva timp, mama mi-a dat numărul ei şi mi-a zis să iau legătura cu ea, iar mama lui Penny i-a dat numărul meu, şi nici unul din noi n-a făcut nimic în ideea asta, însă eu l-am păstrat, totuşi. Şi e surprinsă când mă aude - o tăcere prelungă; îşi scanează memoria ca să proceseze numele, apoi mă recunoaşte şi râde scurt -, dar cred că nu neplăcut; stabilim să mergem la cinema, la un film chinezesc pe care trebuie să-l vadă pentru la servici, şi apoi să ne ducem să mâncăm ceva.

Filmul e OK, mai bun decât mă aşteptasem - despre o femeie pe care o trimit să trăiască cu un bărbat, care are deja o mulţime de neveste, aşa că ideea e cum o să se descurce cu rivalele ei, şi totul se termină foarte rău. Normal. Dar Penny are un pix special pentru criticii de film, dintr-alea cu o lanternă mică în vârf (deşi nu e critic de film, ci doar ziaristă la Radio BBC); lumea se tot uită la ea şi-şi dă coate, iar eu mă simt ca un tâmpit stând lingă ea. (Trebuie să spun, deşi nu e frumos din partea mea, că arată oricum cam ciudat, chiar şi fără pixul special; ea a avut întotdeauna o înclinaţie spre hainele delicate, dar hainele cu care s-a îmbrăcat în seara asta - o rochie lungă, înfloratã, şi un pardesiu bej - împing delicateţea spre culmi nebănuite. „Ce naiba caută tipul ăla mişto, în geacă de piele, cu tanti aia?" s-or fi întrebând. Probabil.)

Mergem la un restaurant italian pe care-l ştie ea şi unde o ştiu şi chelnerii, care fac gesturi vulgare cu râşniţă de piper; pare amuzată. De multe ori, oamenii care îşi iau munca foarte în serios gustă glumele proaste, ca şi cum ar fi fost privaţi de distracţie şi, ca atare, suferă de ejaculare precoce în hohote de râs. Dar, la urma urmei, Penny e chiar OK. E fată de comitet, şi mi-e foarte uşor să aduc vorba despre Chris Thomson şi cordeală. Trântesc povestea pur şi simplu, fără nici o explicaţie prealabilă.

Încerc să-i povestesc pe un ton glumeţ şi cu autoironie (doar e vorba despre mine aici, nu despre el şi ea), dar rămâne siderată şi o dezgustă cu totul; lasă jos furculiţa şi cuţitul şi se uită în gol; îmi dau seama că e gata să izbucnească în lacrimi.

- Jigodia... Nu trebuia să-mi fi spus.

- Îmi cer iertare. Cum să-ţi spun, m-am gândit că a trecut mult timp de-atunci şi aşa mai departe.

- Dar e clar că din punctul tău de vedere nu a trecut atâta timp.

Corect.

- Nu. Dar credeam că sunt eu mai ciudat.

- Şi, oricum, de unde nevoia asta subită de a-mi povesti?

Ridic din umeri. - Habar n-am. Am vrut doar să...

Şi apoi îi demonstrez că, dimpotrivă, ştiu foarte bine: îi spun despre Laura şi Ian (deşi nu-i spun şi despre Marie, bani, avort sau dobitoaca de Roşie) şi despre Charlie; despre Charlie îi spun, poate, mai mult decât ar vrea să ştie. Încerc să-i explic că simt că sunt întotdeauna respins, că Charlie a vrut să se culce cu Marco, nu cu mine, că Laura a vrut să se culce cu Ian, nu cu mine, că până şi Alison Ashworth, cu atâţia ani în urmă, a vrut să se mozolească că Kevin Bannister, nu cu mine (deşi nu-i împărtăşesc descoperirea mea recentă în legătură cu fatalitatea destinului), şi, întrucât şi ea, Penny, a vrut să se culce cu Cris Thomson, nu cu mine, sper că o să mă poată ajuta să înţeleg ce se întâmpla de atâta timp, de ce sunt eu blestemat să fiu părăsit mereu de femei.

Iar ea îmi spune, foarte apăsat, cu venin chiar, ca să fiu sincer, ce-şi aduce aminte: că era înnebunită după mine, că voia să se culce cu mine, dar nu la vârsta de şaisprezece ani, şi că, atunci când i-am dat papucii...

- Când tu mi-ai dat papucii, repetă ea, plină de furie, pentru că eram, ca să-ţi folosesc fermecătoarea expresie, „crispată", nu mă mai puteam opri din plâns, şi te-am urât din tot sufletul. Şi, după aia, infectul ăla mi-a propus să ne întâlnim, iar eu eram prea obosită ca să-l mai resping; nu m-a violat, pentru că i-am zis că sunt de acord, dar nici prea departe n-a fost. Şi pe urmă nu am mai făcut sex cu nimeni până am terminat facultatea, pentru că mi-era silă. Şi tu vrei să stăm acum la o bârfă despre cum e să fii respins. Du-te-n mă-ta. Rob.

Iată, deci, încă una în legătură cu care nu trebuie să-mi fac probleme, pentru că trebuia să-mi fi făcut cu ani în urmă.

Optsprezece înăuntru, pe uşa magazinului e lipit cu scotch un bilet scris de mână, şters şi îngălbenit de vreme. Zice aşa:

SE CAUTĂ DERBEDEI TINERI ŞI ŞMECHERI (BASS, TOBE, CHITARĂ)

PENTRU TRUPĂ NOUĂ. PREFERINŢE:

REM, PRIMAL SCREAM, FANCLUB ETC.

ÎNTREBAŢI DE BARRY, ÎN MAGAZIN.

Înainte, anunţul se încheia cu fiorosul post-scriptum „NU SE

ACCEPTĂ CHIULANGIII", dar, după înregistrarea unor rezultate dezamăgitoare în decursul primilor doi ani ai campaniei de recrutare, Barry s-a hotărât că, la urma urmei, erau bine veniţi şi chiulangiii, însă fără vreun efect notabil; poate că nu reuşeau să ajungă de la uşă până la casă. Acum câtva timp, s-a interesat un tip care avea o baterie şi, deşi acest duet minimalist voce-tobe a făcut câteva repetiţii (din nefericire, nu a rămas nici o înregistrare), Barry a luat în cele din urmă o decizie înţeleaptă, şi anume că avea nevoie de un sound mai plin.

De atunci încoace, nimic... până azi. Dick îl vede primul - îmi face semn din cap, şi îl urmărim fascinaţi pe tipul care contemplă anunţul, dar, când se întoarce ca să vadă care din noi o fi fiind Barry, ne reluăm imediat activităţile pe care le lăsasem. Nu e nici şmecher, nici tânăr; arată mai degrabă ca un cărător de scule pentru Status Quo decât ca un star în devenire, care aspiră la o poză pe coperta unui disc de Smash Hits. Are nişte plete linse, pe care le poartă legate la spate într-o coadă de cal, şi o burtă care se iţeşte peste curea, ca să se simtă ceva mai comod. Până la urmă vine la casă şi arată cu mâna spre uşă.

- Nenea ăsta, Barry, e pe-aici?

- Mă duc să-l chem.

Intru în depozit, unde Barry s-a întins să se odihnească un pic.

- Auzi, Barry, vezi că te caută cineva în legătură cu anunţul.

- Care anunţ?

- Pentru trupă.

Deschide ochii şi se uită la mine.

- Fugi, mă, de-aici!

- Serios. Vrea să vorbească cu tine. Se ridică şi se duce în magazin.

- Da?

- Tu ai pus anunţul ăla?

- Da, eu.

- La ce cânţi?

- La nimic.

Dorinţa arzătoare a lui Barry de a cânta la Madison Square Garden nu l-a coborât niciodată până la fapte într-atât de lumeşti precum aceea de a învăţa un instrument.

- Dar poţi să ţii vocea, nu? Da.

- Căutăm un vocalist.

- Voi ce ascultaţi?

- E, păi cam tot alea de care ai zis şi tu acolo. Dar vrem să fim ceva mai experimentali. Vrem să ne păstrăm sensibilitatea muzicală, dar să ne-o şi forţăm un pic.

Să ne ferească dumnezeu!

- Sună mişto.

Până acum n-am avut concerte sau alte chestii de genul ăsta. Abia ce ne-am adunat împreună. Mai mult aşa, de plăcere. Dar o să vedem noi cum merge treaba, nu?

- Corect.

Cară torul de scule pentru Status Quo mâzgăleşte o adresă, dă mâna cu Barry şi pleacă. Dick şi cu mine ne zgâim la spinarea lui, aşteptându-ne să fie mistuit de o combustie spontană, să dispară pur şi simplu sau să-i crească aripi de înger; în timpul ăsta, Barry îşi îndeasă adresa într-un buzunar de la blugi şi caută un disc pe care să-l pună la combină, ca şi cum ceea ce s-a întâmplat adineauri - un străin misterios a intrat şi i-a îndeplinit unul dintre visele lui cele mai dragi - nu ar fi exact genul de miracol mărunt pe care cei mai mulţi dintre noi îl aşteptăm în zadar.

- Care-i treaba? Ne spune. Ce-aveţi, aţi înnebunit? Nu-i decât o trupă păduchioasă de garaj. Nu-i nimic deosebit.

Jackie stă în Pinner, nu departe de locul unde am crescut, împreună cu prietenul meu Phil, desigur. Când o sun, îşi dă seama imediat cine sunt, poate pentru că sunt singurul Celălalt Bărbat pe care l-a cunoscut vreodată; la început pare circumspectă, suspicioasă, ca şi cum s-ar teme că vreau să o iau de la capăt. Îi spun că maică-mea şi taică-meu sunt bine, că am un magazin, că nu sunt însurat şi nu am copii, punct în care suspiciunea se transformă în simpatie şi, poate, o umbră de vinovăţie (Să fie oare vina mea? - Îmi dau seama că la asta se gândeşte. - Oare să nu mai fie capabil de iubire de atunci, din 1975, de când m-am împăcat cu Phil?); îmi spune că au doi copii şi o căsuţă, că lucrează amândoi, dar ea nu a făcut colegiul, exact aşa cum s-a temut. Ca să pună capăt scurtei tăceri care intervine după acest curriculum vitae, mă invită la ei, la cină, iar eu accept, în scurtă tăcere care intervine după invitaţie.

Jackie are şuviţe cenuşii în păr, dar altfel este drăguţă, prietenoasă, sensibilă şi în celelalte feluri în care era ea; o sărut şi îi întind mâna lui Phil. Phil e acum bărbat în toată firea, cu mustaţă, cămaşă cu mânecă lungă, chelie şi cravată slăbită la

gât, dar face o pauză teatrală înainte să-mi întoarcă gestul - ţine cu tot dinadinsul să-mi dau seama că este un moment simbolic, că mă iartă pentru rătăcirile de acum nu mai ştiu câtă vreme. Dumnezeul mare, parcă elefanţii erau ăia care nu uită niciodată, nu funcţionarii de la British Telecom. Dar, dacă ne gândim bine, eu ce altceva fac aici, dacă nu să scormonesc prin nişte lucruri pe care majoritatea oamenilor le-ar fi uitat cu mult timp în urmă? Jackie şi Phil sunt cei mai plictisitori oameni din sud-estul Angliei, poate pentru că sunt căsătoriţi de prea multă vreme şi, din cauza asta, nu au nici un subiect de conversaţie, în afară de durata căsniciei lor. Până la urmă, nu am încotro şi-i întreb, oarecum în glumă, care e secretul succesului lor; nu fac decât să economisesc ceva timp, pentru că, probabil, oricum aveau de gând să mi-l spună.

„Dacă ai găsit persoana potrivită, ai găsit-o şi gata, indiferent ce vârstă ai." (Phil)

„Trebuie să pui osul într-o relaţie. Nu poţi să renunţi, pur şi simplu, de fiecare dată când scârţâie ceva." (Jackie)

„Aşa este. E uşor să-ţi faci bagajele şi s-o iei de la capăt cu cineva după care ţi s-au aprins călcâiele, dar până la urmă ajungi din nou în stadiul în care trebuie să pui osul." (Phil)

„Nu prea mai ai parte de cine romantice la lumina luminărilor şi de o a doua lună de miere, asta e clar. Dar noi am depăşit lucrurile astea. În primul şi-n primul rând suntem buni prieteni." (Jackie)

„Indiferent ce crede lumea, nu poţi să te arunci în pat cu prima persoană care îţi cade cu tronc şi să crezi că asta n-o să-ţi afecteze căsnicia." (Phil)

„Tineretul din ziua de azi..." Nu. Glumeam. Dar vorbesc pe un ton... evanghelic despre ceea ce au ei, ca şi cum aş fi venit din nordul Londrei ca să-i arestez pentru că trăiesc în monogamic. Nu am venit cu scopul ăsta, dar au dreptate să considere că, în mediul meu, asta e un delict: este împotriva legii pentru că suntem, cu toţii, cinici şi romantici, uneori în acelaşi timp, iar căsnicia, cu clişeele şi pâlpâirea ei nestinsă şi călduţă, este la fel de bine venită precum usturoiul pentru un vampir.

Sunt acasă şi trag pe o casetă nişte single-uri vechi, când sună telefonul.

- Salut. Rob? Recunosc vocea, în sensul că o asociez cu cineva care îmi este antipatic, dar mai departe nu reuşesc să merg.

- Ian e la telefon. Ray. Nu spun nimic.

- M-am gândit că ar fi bine să stăm puţin de vorbă. Să rezolvăm unele lucruri.

A luat-o razna... nu ştiu ce. A luat-o razna... puncte puncte. Ştiţi situaţia în care lumea foloseşte expresia asta pentru a comunica faptul că nu ştiu ce care mergea bine a scăpat de sub control? „Democraţia a luat-o razna." Ei, bine, eu vreau să folosesc expresia asta, dar nu mi-e foarte clar ce este acel nu ştiu ce. Nordul Londrei? Viaţa? Anii '90? Nu ştiu. Tot ce ştiu e că într-o societate normală, sănătoasă, Ian nu m-ar fi sunat ca să rezolvăm unele lucruri. Şi nici eu nu l-aş fi sunat ca să rezolvăm unele lucruri. L-aş rezolva pe el, şi chiar am impresia că vrea să-şi adune dinţii în batistă.

- Şi cam ce-ar trebui să rezolvăm noi? Sunt atât de furios, încât îmi tremură vocea, ca la şcoală, atunci când eram gata să sar la bătaie, şi, din cauza asta, nu dau câtuşi de puţin impresia că aş fi furios, ci speriat.

- Hai să fim serioşi. Rob. E clar că relaţia mea cu Laura te-a dat peste cap.

- Ca să vezi ce chestie! Ai fi vrut să te felicit? Scurt şi la obiect.

- Nu e de glumă aici, Rob. E vorba de hărțuire. Dai zece telefoane într-o noapte, te învârţi prin jurul casei mele...

'Tu-i mama mă-sii! Cum naiba m-a văzut?

- Mda, păi n-am mai făcut chestia asta. Ce-a fost scurt şi la obiect s-a dus; acum mă bâlbâi ca unul care se ştie cu musca pe căciulă.

- Am observat, şi să ştii că ne bucurăm. Dar, cum să-ţi spun eu ţie... hai să vedem cum putem să facem pace. Vrem să-ţi uşurăm situaţia. Ce putem face? Laura e o persoană deosebită, îmi dau seama de asta şi ştiu că treci printr-o perioadă proastă acum. Nici mie nu mi-ar fi deloc uşor dacă aş pierde-o. Dar îmi place să cred că, dacă s-ar hotărî că nu vrea să mai stea cu mine, i-aş respecta decizia. Nu ştiu dacă mă înţelegi.

- Mda.

- Bun. Şi deci cum rămâne treaba?

- Habar n-am.

Şi apoi închid telefonul - nu pe o replică şmecheră, zdrobitoare sau după un şuvoi de insulte, ci pe un „habar n-am". I-am arătat eu lui.

EL: Bun. Şi deci cum rămâne treaba?

EU: Vezi-ţi de treabă, penibilule! Avea dreptate Liz să te facă în toate felurile. [Trântesc receptorul.]

EL: Bun. Şi deci cum rămâne treaba?

EU: Nu rămâne în nici un fel, Ian. Sau eu, unul, nu mă las. În locul tău, mi-aş schimba numărul. Mi-aş schimba adresa. În curând, o să-ţi pară rău după vremurile când treceam o dată pe la tine şi-ţi dădeam zece telefoane pe noapte. Ai grijă, băieţaş. [Trântesc receptorul.]

EL: Dar îmi place să cred că, dacă s-ar hotărî că nu vrea să mai stea cu mine, i-aş respecta decizia.

EU: Dacă s-ar hotărî că nu mai vrea să stea cu tine, eu i-aş respecta decizia. Şi aş respecta-o şi pe ea. Toţi prietenii ei ar respecta-o. Toată lumea ar chiui de bucurie. Ar însemna că trăim într-o lume mai bună.

EL: Ian e la telefon. Ray.

EU: Du-te, bă, în mă-ta. [Trântesc receptorul.]

Aşa, deci.

Aşa, deci nimic. Ar fi trebuit să zic unul dintre lucrurile astea. Ar fi trebuit să-i spun măcar o obscenitate. E clar că ar fi trebuit să-l ameninţ cu violenţa fizică. Nu trebuia să închid pe un „habar n-am". Chestiile astea o să mă tot râcâie până o să crăp de cancer sau de inimă rea. Tremur întruna şi-mi refac la nesfârşit scenariul în cap, până ajunge o otravă în concentraţie de sută la sută, dar nu mă ajută cu nimic.

Nouăsprezece

Sarah încă îmi mai trimite felicitări de Crăciun cu numărul de telefon şi adresa ei. (Nu scrie pe ele, foloseşte autocolantele alea de rahat.) Nu spune niciodată decât „Crăciun fericit! Cu dragoste, Sarah", cu scrisul ei mare şi rotund, de profesoară de engleză. Îi răspund şi eu cu felicitări goale. Acum vreo doi ani, am observat că şi-a schimbat adresa; am mai observat şi că s-a schimbat din Stradă Cutare, Numărul Cutare într-un număr urmat de o literă, care nici măcar nu era un „B", care încă ar mai fi putut trimite la o casă, ci un „C" sau un „D", care nu ar putea trimite decât la un apartament. La vremea respectivă nu am stat prea mult să mă gândesc la asta, dar acum îmi pare limpede ca lumina zilei. Eu, unul, înţeleg de-aici că Strada Cutare, Numărul Cutare era a lui Tom şi că, între timp. Tom a

cam ieşit din peisaj. Mulţumit? Cine, eu?

Arată la fel, poate puţin mai subţire (Penny era mult mai plină, dar e de două ori mai în vârstă decât ultima oară când am văzut-o; Sarah a trecut doar de la treizeci la treizeci şi cinci de ani, şi asta nu e o perioadă în care să te îngraşi cine ştie ce), dar îl are încă pe vino-ncoace. Ieşim la o pizză, şi e deprimant să vezi cât de mult înseamnă asta pentru ea; nu actul în sine de a mânca pizza, ci faptul că a ieşit cu cineva. Tom a plecat, şi încă într-un mod destul de spectaculos. Fiţi atenţi aici:

Nu i-a spus nici că relaţia lor nu îl face fericit, nici că a cunoscut pe cineva cu care ar vrea să se întîl-nească, nici că se întâlneşte deja cu altcineva, ci că se însoară cu altcineva. Clasic, nu-i aşa? Te pufneşte şi râsul, zău, însă eu reuşesc să mă abţin. Asta e una dintre poveştile alea cu ghinioane care îi afectează destul de serios pe cei care cad victime, aşa că nu fac decât să clatin din cap la auzul cumplitelor mistere ale universului. Se uită în paharul de vin.

- Nu pot să cred că te-am lăsat pentru el. Ce proastă...

Nu asta vreau să aud. Nu vreau să respingă respingerea, ci să o explice, ca să-i pot acorda iertarea.

Ridic din umeri.

- Probabil că părea o idee bună la vremea aia.

- Probabil. Dar nu-mi mai aduc aminte de ce aş putea încheia aici printr-o partidă de sex;

Perspectiva asta nu mă înfricoşează. Există vreo modalitate mai bună de a exorciza demonii respingerii decât aceea de a i-o trage femeii care te-a respins? Dar asta nu ar însemna doar să te culci cu o femeie, ci cu o întreagă cultură a femeii singure. Dacă ne-am duce la ea acasă, acolo ar fi şi o pisică, şi parcă văd că ar sări pe pat într-un moment crucial, iar noi ar trebui să ne întrerupem, cât timp ea ar uşui-o şi ar închide-o în bucătărie. Şi parcă văd că ar trebui să ascultăm vreun disc de-al ei cu Eurythmics, şi nu ar avea nimic de băut. Şi aici nu va fi aşa de simplu precum cu Marie LaSalle, care mi-a spus că şi femeile au dreptul să se simtă aţâţate şi apoi a ridicat din umeri; o să am parte doar de telefoane, momente jenante şi regrete. Aşa că n-am de gând să mă culc cu Sarah decât dacă în seara asta, la un moment dat, îmi dau seama destul de limpede că e ori ea, ori nimic pentru tot restul vieţii mele, şi deocamdată nu prea cred să se coboare asupra mea o asemenea viziune: tot în felul ăsta

am ajuns noi împreună pe vremuri. Şi tot din raţiunea asta m-a părăsit pentru Tom. Şi-a făcut un calcul, a estimat probabilităţile, a pariat cu prudenţă pe o mizăă mică şi a plecat. Faptul că şi-ar dori o a doua şansă spune totul despre mine şi despre ea - are treizeci şi cinci de ani şi se gândeşte că viaţa nu-i va oferi vreodată mai mult decât are aici, în seara asta: o pizză şi un fost prieten de care nu i-a plăcut niciodată cine ştie ce. Este o concluzie destul de sumbră, dar nu e greu de înţeles cum de a ajuns aici.

Bine, amândoi ştim că asta nu ar trebui să conteze, că viaţa înseamnă ceva mai mult decât să-ţi găseşti o pereche, că mass media sunt de vină, bla bla bla. Dar uneori e destul de greu să-ţi dai seama de toate astea - într-o dimineaţă de duminică, când mai ai în faţă vreo zece ore până să te duci într-un bar ca să bei ceva şi să vorbeşti cu cineva, pentru prima oară pe ziua respectivă.

Nu m-a lăsat inima să discut despre respingere. Nu încape aici nici un resentiment, şi mă bucur că ea m-a părăsit pe mine, nu invers. Şi aşa mă simt destul de vinovat. Vorbim puţin despre filme - i-a plăcut Dansând cu lupii, dar sunetul din Reservoir Dogs i s-a părut slab - şi slujbă, vorbim puţin mai mult despre Tom şi puţin despre Laura, deşi îi spun doar că trecem printr-o perioadă mai dificilă. M-ar vrea înapoi, dar eu nu; cădem de acord că ne-am simţit bine şi că o să repetăm figura în curând. A mai rămas doar Charlie acum.

Douăzeci

- Experimentaţi, experimentaţi? Tot vă mai forţaţi sensibilitatea muzicală?

Barry se uită la mine urât. Il enervează să vorbească despre trupă.

- Da, ia zi, Barry, cum e, le plac aceleaşi chestii, vă potriviţi? întreabă Dick cu candoare.

- Nu e vorba că „ne plac chestii", Dick. E vorba că noi cântam. Piesele noastre.

- Corect, zice Dick. Scuze.

- Haide, Barry, mai scuteşte-ne, îi spun eu. Şi cum sună piesele voastre? Ca Beatles? Ca Nirvana? Ca Ştrumfii veseli?

- Nu prea cred eu să-ţi spună ţie ceva influenţele noastre

imediate.
- Ia să vedem.
- Sunt mai ales nemţi. Ce anume, Kraftwerk şi de-alea? Se uită la mine compătimitor.
- N-aş zice.
- Păi atunci cine? N-ai cum să fi auzit de ei. Rob, aşa că las-o moartă.
- Zi doar un nume.
- Nu.
- Spune-ne atunci cu ce litere începe.
- Nu.
- Habar n-ai nici tu, nu-i aşa? Iese din magazin plin de draci.

Ştiu că aşa poate să răspundă oricine la orice întrebare şi-mi pare rău, dar, dacă există pe lumea asta vreun flăcău care merită s-o mai ia peste bot, ăsta e Barry. Stă tot în Londra. Fac rost de numărul şi de adresa ei din cartea de telefoane - stă în Ladbroke Grove, normal. Sun, dar stau cu receptorul la trei centimetri de telefon, ca să pot închide rapid dacă răspunde cineva. Răspunde. Închid. Mai încerc o dată, după vreo cinci minute, dar de data asta ţin telefonul ceva mai aproape de ureche şi aud că răspunde un robot, nu un om. Închid şi de data asta, totuşi. Încă nu mă simt pregătit să-i aud vocea. A treia oară îi ascult mesajul. A patra oară îi las şi eu unul. Dacă stai să te gândeşti, e incredibil că, de zece ani încoace, am avut posibilitatea asta în orice moment: a ajuns, cu timpul, atât de importantă pentru mine, încât am sentimentul că ar trebui să locuiască pe Marte şi că încercarea de a comunica m-ar costa milioane de lire şi ar lua ani-lumină până ar ajunge la ea. E un extraterestru, o stafie, un mit, nu un om normal, cu robot telefonic, cu oale şi tigăi, cu abonament pe metrou şi autobuz.

Vocea ei sună mai matură, am impresia, şi ceva mai stilată - Londra i-a şters accentul de Bristol -, dar altfel e neschimbată. Nu zice dacă stă cu cineva - nu că m-aş fi aşteptat la un mesaj care să dea detalii despre situaţia ei amoroasă, dar, mă-nţelegeţi, nu spune ceva de genul „Nici Charlie, nici Marco nu pot să răspundă acum". Doar „Nu este nimeni acasă, vă rog să lăsaţi un mesaj după semnal". Îmi las numele, inclusiv numele de familie, numărul de telefon şi zic ceva cum că nu ne-am mai văzut de-atâta timp şi aşa mai departe.

Nu primesc nici o veste de la ea. După vreo două zile încerc

din nou şi spun aceleaşi lucruri. Aici chiar am nimerit-o, dacă e să vorbim despre respingere: cineva care nici măcar nu-ţi răspunde la mesaje la zece ani după ce te-a părăsit.

Vine la magazin Marie.

- Salut, băieţi.

Dick şi Barry dispar, destul de pe faţă şi de jenant.

- Pa, pa, băieţi, spune, după ce ies, şi ridică din umeri.

Se uită fix la mine.

- Ia spune, băieţaş, mă eviţi? Mă întreabă, prefăcându-se furioasă.

- Nu.

Se încruntă şi îşi înclină capul într-o parte.

- Pe cuvânt. Cum să te evit, dacă nici nu ştiu pe unde-ai umblat zilele trecute?

- Să înţeleg atunci că te simţi prost? Asta da, aşa e. Râde.

- N-ai de ce.

Am impresia că de asta ai parte dacă te culci cu o americancă: bunăvoinţă fără fasoane. N-o să găseşti nici o ţipă de la noi, cât de cât decentă, care să mai treacă pe la tine după o aventură de-o noapte. Pentru noi, lucrurile astea e mai bine să le uiţi, în general. Dar bănuiesc că Marie vrea să stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat, să analizăm ce n-a mers bine; probabil că vrea să mergem la cine ştie ce consiliere de grup, unde să întâlnim o grămadă de cupluri care au petrecut împreună o singură noapte ratată; poate c-o să trebuiască să ne dezbrăcăm ca să facem o reconstituire, iar mie o să mi se înţepenească puloverul în jurul capului.

- Voiam să te întreb dacă ai chef să vii să-l vezi pe T-Bone; cânta diseară. Normal că n-am. Nu înţelegi, femeie, că noi doi nu mai putem să stăm de vorbă unul cu celălalt? Doar am făcut sex, şi asta a pus capăt la tot. Asta-i legea în ţara noastră. Dacă nu-ţi place, întoarce-te de unde-ai venit!

- Da. Excelent.

- Ştii un loc care se cheamă Stoke Newington? Acolo cânta. În Wavers Arms.

- Ştiu şi cartierul, şi cârciuma.

Cred că aş putea pur şi simplu să nu apar, dar ştiu că o să mă duc.

Şi ne simţim bine până la urmă. Are dreptate să se poarte ca americanii: dacă ne-am culcat unul cu celălalt nu înseamnă că

trebuie să ne şi urâm reciproc. Ne place concertul lui T-Bone, iar Marie cânta împreună cu el la bis (şi, când se urcă pe scenă, lumea se uită la locul de pe care s-a ridicat, apoi se uită la omul alături de care a stat, ceea ce îmi cam place). Apoi ne ducem toţi trei la ea acasă şi stăm la un pahar; vorbim despre Londra, despre Austin, despre muzică, dar nu despre sex în general sau despre noaptea respectivă în particular, ca şi cum ar fi ceva ce am făcut şi gata, ca atunci când te duci să mănânci la un restaurant, ceva ce nu are nevoie de cine ştie ce analize şi dezbateri. După care mă ridic să plec acasă, iar Marie mă sărută, şi pe drum am sentimentul că una dintre relaţiile mele, numai una, este chiar OK, un episod plăcut, de care pot să fiu mândru.

Charlie mă sună, până la urmă; îşi cere scuze că nu m-a sunat până acum, dar a fost plecată în State, în interes de afaceri. Eu încerc să-i răspund ca şi cum aş şti despre ce e vorba, ceea ce nu e cazul, de fapt; normal - am fost până la Brighton în interes de afaceri, şi la Redditch sau chiar până la Norwich, dar n-am fost niciodată în State.

- Şi deci ce mai faci? mă întreabă.

Preţ de o clipă - doar o clipă, dar totuşi... -, îmi vine cheful să-i fac o scenă lăcrimoasă: „Mulţumesc, Charlie, nu prea bine, dar nu contează. Tu du-te în State în interes de afaceri, nu-ţi face griji pentru mine". Spre lauda mea veşnică, însă, reuşesc să mă abţin şi să mă prefac că, în cei doisprezece ani care au trecut de când am vorbit ultima oară, am reuşit să-mi trăiesc viaţa ca o fiinţă pe deplin funcţională.

- Bine, mulţumesc.

Bun. Mă bucur. Ştiu că meriţi să-ţi fie bine. E ceva care scârţâie, pe undeva, dar nu pot să-mi dau seama ce anume.

- Tu ce mai faci? Bine. Extraordinar. La muncă e bine, prietenii sunt OK, stau într-un apartament drăguţ, ştii şi tu. Facultatea îmi pare atât de departe acum... Mai ţii minte când stăteam în bar şi ne gândeam cum o să arate viaţa noastră?

- Nu.

- Ei... eu chiar sunt mulţumită de viaţa mea, şi mă bucur că şi tu eşti mulţumit de viaţa ta.

Eu n-am zis că sunt mulţumit de viaţa mea. Am zis doar că sunt bine, adică nu sunt răcit, nu am făcut vreun accident de maşină în ultimul timp, nu am primit vreo condamnare cu

suspendare, dar, în fine, nu contează.

- Ai, mă rog, copii şi aşa mai departe, ca toată lumea? Nu. Aş fi putut să am dac-aş fi vrut, normal, dar n-am vrut. Sunt prea tânără, şi e prea.,.

- Greu?

- Păi da, e greu, evident - râde nervos, de parcă ar vorbi cu un idiot, ceea ce poate că e adevărat, dar nu din motivele la care se gândeşte ea -, şi prea, nu ştiu cum să spun, prea solicitant, cred că ăsta e cuvântul pe care-l căutam.

Nu inventez nimic. Aşa vorbeşte, ca şi cum ar fi primul om din lume care discută despre asemenea lucruri.

- A, da, înţeleg ce vrei să spui.

Am reuşit s-o scot din fire pe Charlie. Charlie! Charlie Nicholson! E ciudat. În ultimii doisprezece ani m-am gândit la Charlie aproape în fiecare zi şi am pus în seama ei, sau a despărţirii noastre, aproape tot ce a fost rău în viaţa mea. De exemplu: nu aş fi renunţat la facultate; nu m-aş fi angajat la Record and Tape; nu m-aş fi potcovit cu magazinul ăsta; nu aş fi avut o viaţă personală nesatisfăcătoare. Aceasta este femeia care mi-a zdrobit inima, care mi-a distrus viaţa; numai şi numai această femeie este vinovată de sărăcia şi de eşecul meu, de confuzia în care mă zbat; la această femeie am visat eu necontenit timp de cinci ani, şi acuma fac mişto de ea. Trebuie să recunosc că sunt bun, pe cuvântul meu. Trebuie să-mi scot pălăria şi să-mi spun: „Rob, eşti tare, nene!"

- Mă rog, deci eşti în gaşcă, sau nu?

- Poftim?

E reconfortant să văd că încă mai spune lucruri pe care le înţelege doar ea. Pe vremuri îmi plăcea, şi o invidiam pentru asta. Eu, unul, nu m-aş putea gândi niciodată la ceva care să sune fie şi pe departe ciudat.

- Nu, îmi cer scuze, voiam să spun că... discuţiile la telefon cu iubiţii de pe vremuri mă cam deprimă. Numai de-astea am avut parte în ultimul timp. Îl mai ţii minte pe tipul ăla, Marco, cu care am fost eu după ce ne-am despărţit?

- A... da, parcă da.

Ştiu ce-o să urmeze şi nu-mi vine să cred. Eu am avut ani de zile fantasmele alea cumplite, cu căsătoria şi copiii, şi probabil că ea i-a dat papucii la şase luni după ce am văzut-o ultima oară.

- Ei, m-a sunat acum vreo câteva luni şi nici n-am ştiut ce să-i zic. Cred că trecea printr-o perioadă de-aia, ştii şi tu, în care încerci să-ţi dai seama ce rost au una şi alta şi voia să mă vadă ca să discutăm despre viaţă, iar eu nu aveam nici un chef de-aşa ceva. Oare toţi bărbaţii trec prin faza asta?

- Eu n-am mai auzit de aşa ceva.

- Înseamnă că doar ăia cu care mă aleg eu... N-am vrut să zic...

- Nu, nu, nu-i nici o problemă. Probabil că ţi se pare ciudat că te-am sunat aşa, după atâta timp. Dar m-am gândit, cum să-ţi spun eu...

Eu, unul, nu ştiu cum să i-o spun.

- Dar ce înseamnă dacă sunt în gaşcă, sau nu? Adică, dacă suntem prieteni, sau nu suntem. Pentru că dacă suntem e OK, dar, dacă nu, nu văd ce rost are să batem apa-n piuă la telefon. Vrei să vii pe la mine sâmbătă, la cină? Mai vin nişte prieteni, şi am nevoie de un burlac. Ia zi, eşti burlac? Păi... Care-i poanta? în momentul de faţă, da.

- Deci eşti în gaşcă, sau nu?

- Sunt.

- Bun. Vine şi prietena mea Clara, care nu are gagiu, şi e exact genul tău. Ne vedem la opt? Şi asta-i tot. Acum îmi dau seama ce scârţâie: Charlie e îngrozitoaT-e. Înainte nu era aşa, dar i s-a întâmplat, între timp, ceva; spune lucruri groaznice şi stupide şi nu mai are nici un strop de umor. Oare ce-ar zice Bruce Springsteen despre Charlie?

Îi spun lui Liz că m-a sunat Ian; e scandalizată, zice că Laura o să fie distrusă, ceea ce mă bucură enorm. Îi povestesc despre Alison, Penny, Sarah şi Jackie, despre pixul ăla penibil cu lanternă, despre Charlie şi despre cum a fost ea în State în interes de afaceri; Liz îmi spune că şi ea o să plece în State în interes de afaceri, eu încep să glumesc pe seama ei, dar nu o amuză deloc

- Cum de ai ajuns să le urăşti pe femeile care au o slujbă mai bună decât tine, Rob?

Aşa o mai apucă uneori pe Liz. E o ţipă OK, dar face parte dintre feministele alea paranoice care, indiferent ce spui, tot găsesc ele ceva rău.

- Asta de unde ai mai scos-o?

- O urăşti pe femeia aia care s-a dus la film cu un pix cu lanternă, ceea ce mi se pare un lucru absolut normal dacă vrei

să scrii pe întuneric. Şi urăşti ideea că... Charlie o cheamă?... Charlie a fost în State - te-ai gândit că poate nici n-a vrut să meargă acolo? Eu, una, nu vreau. Şi nu ţi-a convenit când Laura a început să se îmbrace cu haine pe care era obligată să le poarte, când şi-a schimbat slujba, iar eu sunt acum demnă de dispreţ pentru că sunt nevoită să merg la Chicago, să vorbesc opt ore cu unii într-o sală de conferinţe dintr-un hotel şi după aia să iau avionul înapoi...

- Păi din moment ce sunt sexist, nu? Ăsta e răspunsul corect?

N-ai ce face decât să zâmbeşti şi s-o laşi aşa, altfel înnebuneşti.

Douăzeci şi unu

Când Charlie deschide uşa, simt că mi se înmoaie genunchii; arată superb. E tot blondă şi tunsă scurt, dar coafură e mai pretenţioasă, şi înaintează în vârstă cu multă eleganţă - la colţurile ochilor încep să-i apară nişte riduri simpatice şi sexy, care o fac să semene cu Sylvia Sims[26] şi poartă o rochie neagră de cocktail, sofisticată, de femeie în toată firea (deşi poate că doar mie mi se pare aşa, pentru că eu mi-o amintesc într-o pereche de blugi ponosiţi şi un tricou cu Tom Robinson Bând). Îmi trece imediat prin minte că o să mă îndrăgostesc din nou de ea, că o să mă fac de râs şi că o să ajung iar să sufăr, să mă simt umilit şi să-mi plâng de milă, exact aşa cum s-a mai întâmplat. Mă sărută, mă strânge în braţe, îmi spune că arăt neschimbat şi că se bucură mult să mă vadă, apoi mă îndrumă spre o cameră unde să-mi las geaca. E dormitorul ei (fiţos. Desigur, cu un imens tablou abstract pe un perete şi cu ceva ce seamănă cu o pătură, pe un altul); când intru în cameră, am un atac de panică. Pe pat sunt numai haine scumpe, şi timp de o clipă mă gândesc ce ar fi dacă le-aş face buzunarele şi aş şterge-o.

Dar vreau s-o cunosc pe Clara, prietena lui Charlie, care e exact genul meu. Vreau s-o văd fiindcă habar n-am care e genul meu; nu ştiu de ce soi sunt, din ce speţă, din ce familie, aşa că poate o să mă ajute să-mi găsesc rădăcinile. Şi ar fi interesant şi să văd de ce soi crede Charlie că sunt, dacă sunt soi bun sau soi rău. (Cinci femei care nu sunt genul meu, din câte-mi dau

[26] Actriţă britanică, populară în anii '60

seama, dar aş fi bucuros dacă am găsi un teren comun: Holy Hunter, din Broadcast News; Meg Ryan din Nopţi albe în Seattle; o doctoriţă pe care am văzut-o odată la televizor, cu un păr lung, bogat şi ondulat şi care l-a făcut praf pe un parlamentar liberal într-o dezbatere despre embrioni, deşi nu ştiu cum o cheamă şi nu am reuşit să găsesc un poster cu ea; Katharine Hepburn din Poveste din Philadelphia; Valerie Harper din serialul Rhoda. Astea sunt femei care ştiu să dea o replică, care ştiu ce vor, femei spirt, ca argintul viu... şi sunt, în acelaşi timp, femei care au nevoie de dragostea unui om bun. Aş putea să fiu salvatorul lor. Mântuitorul lor. Ar putea să mă facă să râd şi, de ce nu, aş putea şi eu, într-o bună zi, să le fac să râdă, şi am putea să ne uităm împreună, pe video, la unul din filmele sau la una din emisiunile lor, sau la o dezbatere despre embrioni; am putea să adoptăm copii năpăstuiţi şi să ne ducem să jucăm fotbal, cu toată familia, în Central Park.)

Când intru în sufragerie, îmi dau imediat seama că sunt condamnat la o moarte lentă şi atroce. Dau cu ochii de un bărbat într-o haină cărămizie, de altul într-un costum de în şifonat cu mare grijă, apoi Charlie, în rochia ei de cocktail, şi o altă femeie, în nişte colanţi fluorescenţi şi o cămaşă de mătase de un alb orbitor, şi încă o femeie, în nişte pantaloni dintr-ăia care seamănă cu o fustă, dar nu este. Nu sunt. Mă rog. Şi, când îi văd, îmi vine să urlu, nu numai de groază, ci şi de invidie cumplită: De ce nu este şi viaţa mea aşa? Cele două femei care sunt de faţă în afară de Charlie sunt frumoase - nu drăguţe, atrăgătoare sau cu vino-ncoace, ci frumoase - şi, în ochii mei panicaţi, înceţoşaţi, împăienjeniţi, aproape identice: kilometri de păr negru, mii de cercei imenşi, metri întregi de buze roşii, sute de dinţi albi. Cea care este îmbrăcată în cămaşa albă de mătase stă tolănită pe canapeaua enormă din sufrageria lui Charlie, care e făcută din sticlă, din plumb sau din aur - în fine, dintr-un material care te intimidează şi nu are nimic de-a face cu o canapea-şi-mi zâmbeşte; Charlie îi întrerupe pe ceilalţi („Hei, hei...") şi mă prezintă. Clara stă lângă mine, pe canapea, ca din întâmplare, ha, ha, Nick e cel cu haina cărămizie, Barney, cu costumul de in, iar Emma, cu pantalonii care seamănă cu o fustă. Mă îndoiesc profund că oamenii ăştia au cum să fie în vreun fel genul meu.

- Tocmai vorbeam despre nume de câini, spune Charlie. Emma

are un labrador pe care-l cheamă Dizzy, după Dizzy Gillespie.

- Aha, zic eu. Nu mă prea omor după câini. Un timp, nimeni nu spune nimic; nici nu prea ar avea cum să comenteze lipsa mea de entuziasm în legătură cu câinii.

- Dar de ce? Ai un apartament prea mic? Sau e din cauza vreunei spaime din copilărie, sau a mirosului, sau,..? Mă întreabă Clara, pe un ton suav.

- Habar n-am. Deci... - Ridic din umeri neputincios - nu ştiu, nu mă prea omor eu după câini.

Zâmbesc cu toţii, politicoşi. Se dovedeşte până la urmă că e cea mai importantă contribuţie a mea la conversaţie; mai târziu mă surprind gândindu-mă, nostalgic, la replica asta ca la o zicere de o mare adâncime. M-ar bate gândul s-o mai folosesc o dată, dacă aş mai avea ocazia, dar restul subiectelor abordate nu-mi lasă nici o portiţă; nu am văzut filmele sau piesele despre care se discută şi nu am văzut nici unul dintre locurile pe care le-au vizitat ei. Aflu despre Clară că lucrează într-o editură, iar Nick, într-o agenţie de PR; mai aflu şi că Emma stă în Clapham. Emma află că eu stau în Crouch End, iar Clara află că am un magazin de discuri. Emma a citit cartea autobiografică scrisă de John McCarthy şi Jill Morrell[27]; Charlie nu a citit-o, dar ţine neapărat, aşa că s-ar putea să o împrumute de la Emma. Barney a fost la ski de curând. Şi cred că mi-aş mai putea aminti vreo câteva lucruri dacă ar fi musai. Totuşi, în cea mai mare parte a timpului stau ca o plăcintă şi mă simt ca un copil căruia i s-a dat voie să mai rămână cu oamenii mari, la o ocazie. Mâncăm nişte chestii pe care nu le recunosc, iar Nick şi Barney comentează, cu schimbul, despre fiecare sticlă de vin pe care o bem, în afară de cea pe care am adus-o eu.

Diferenţa dintre mine şi oamenii ăştia este că ei au terminat facultatea, iar eu nu (ei nu s-au despărţit de Charlie, spre deosebire de mine); ca atare, ei au nişte slujbe şmechere, în timp ce eu am o slujbă jegoasă, ei sunt bogaţi, iar eu sunt sărac, ei sunt siguri pe ei, iar eu sunt un neputincios, ei nu fumează, eu da, ei au opinii, în timp ce eu nu am în cap decât nişte liste. Am eu cum să-mi dau cu părerea atunci când se dezbate care anume e cea mai obositoare călătorie din punctul de vedere al

[27] John McCarthy, jurnalist britanic, răpit şi ţinut ostatic în Liban timp de cinci ani (1986-1991); prietena lui, Jill Morrell, a iniţiat şi a condus campania pentru punerea sa în libertate

adaptării la fusul orar? Nu. Sunt ei în stare să-mi spună componenţa originală a trupei The Wailers[28]? Nu. Probabil că nu ar putea să-mi spună nici măcar numele vocalistului.

Dar asta nu înseamnă că nu sunt nişte oameni de treabă. Nu mă dau în vânt după lupta de clasă şi, oricum, nu se poate spune că sunt nişte bogătaşi pur-sânge - probabil că părinţii lor stau, şi ei, tot prin Watford. Îi invidiez pentru ceea ce au. Aş vrea să am şi eu opiniile lor, banii lor, hainele lor, aş vrea să am şi eu uşurinţa lor de a discuta fără nici un strop de jenă despre nume de câini. Aş vrea să dau timpul înapoi în 1979 şi să o iau de la capăt.

Nu mă încălzeşte cu nimic faptul că Charhe spune tâmpenii toată seara; nu ascultă pe nimeni, se dovedeşte tot timpul obtuză, bagă tot felul de accente aiurea. Mi-ar plăcea să pot spune că astea sunt obiceiuri noi, dar nu este aşa; le avea şi înainte, pe vremuri. Incapacitatea de a asculta o luam atunci drept tărie de caracter, obtuzitatea o luăm drept mister, accentele le vedeam că pe nişte dovezi de profunzime venind din partea unei femei fatale. De unde dumnezeu am scos asemenea prostii în toţi anii ăştia? Cum de am transformat-o într-un răspuns la toate problemele de pe lume? Reuşesc să rezist până la capăt, deşi nu-mi merit câtuşi de puţin locul pe care-l ocup pe canapea; rămân după ce pleacă şi Clară, şi Nick, şi Barney, şi Emma. După care îmi dau seama că mi-am petrecut tot timpul ăsta bând în loc să discut şi, drept urmare, am început să cam văd dublu.

- Am avut dreptate, nu? Mă întreabă Charlie. E exact genul tău.

Ridic din umeri.

- Al cui gen n-ar fi? îmi mai pun cafea. M-am îmbătat, aşa că mi se pare o idee bună să trec la atac.

- Charlie, de ce m-ai părăsit pentru Marco? Se uită la mine urât.

- Ştiam eu.

- Ce anume?

- Deci treci şi tu printr-o fază dintr-aia în care vrei să afli sensul vieţii.

Spune „sensul vieţii" cu accent american şi se încruntă. Nu mă simt în stare să mint.

- Ca să spun drept, da. Trec. Chiar aşa. Râde - de mine, cred,

[28] Trupă de acompaniament a lui Bob Marley

nu cu mine - şi începe să se joace cu unul din inelele de pe mină.

- Poţi să-mi spui ce vrei, îi zic, cu multă generozitate.

- Lucrurile astea a-au cam pierdut în... ceţurile negre ale trecutului.

Spune „ceţurile negre ale trecutului" cu accent irlandez, nu-mi dau seama de ce, şi-şi trece mina prin faţa ochilor, ca şi cum ar vrea să risipească ceaţa.

- Nu că mi-ar fi plăcut mai mult de Marco, fiindcă şi tu mă atrăgeai la fel de mult. (Pauză.) Numai că el ştia că ştia că arată bine, spre deosebire de tine, şi asta îl avantaja, într-un fel. Tu te purtai ca şi cum ar fi fost cam ciudat din partea mea că sunt dispusă să-mi petrec timpul cu tine, şi chestia asta a început să mă cam obosească, dacă înţelegi ce vreau să zic. Impresia asta a ta mi-a intrat până la urmă şi mie în cap şi a ajuns să mi se pară şi mic ciudat. Îmi dădeam seama că eşti drăguţ, că eşti atent, mă simţeam bine cu tine şi-mi plăcea că pui suflet în ceea ce-ţi place, dar... Marco avea ceva mai mult, cum să spun eu, mai mult haz? Era mai sigur pe el, mai de gaşcă? (Pauză.) Era mai comod, fiindcă aveam sentimentul că te cam duc în spate. (Pauză.) Era ceva mai vesel şi mai spumos. (Pauză.) Nu ştiu. Ştii cum eşti la vârsta aia. Gândeşti mai superficial.

Ce e superficial în asta? Eram - şi, deci, aşa sunt şi acum - şters, cenuşiu, o pacoste, un tip penibil şi împiedicat, cu care nu se poate ieşi în lume. Nu mi se pare nimic superficial aici. Astea nu sunt răni de suprafaţă, ci leziuni profunde ale organelor interne.

- Ştiu că nu e plăcut pentru tine. S-a dovedit un dobitoc, dacă te consolează cu ceva.

Nu mă prea consolează, dar nici nu am nevoie de aşa ceva. Am vrut o explicaţie, şi am găsit-o. Aici nu e vorba nici de forţa oarbă a destinului, ca în cazul lui Alison Ashworth, nici de rescrierea istoriei, ca la Sarah, şi nici de faptul că am înţeles toată treaba asta cu respingerea exact pe dos, aşa cum s-a întâmplat cu Penny. E o expunere cât se poate de limpede a motivelor pentru care unii oameni au parte de toate, iar alţii nu. Ceva mai târziu, în taxi, îmi dau seama că Charlie nu a făcut decât să reformuleze propriile mele idei despre acest mare talent de fi normal, cu care am fost eu hărăzit; şi poate că şi talentul ăsta - singurul meu talent, după câte se pare - mi l-am

supraestimat. Douăzeci şi doi

Trupa lui Barry o să aibă un concert; vrea să pună un afiş în magazin.

- În nici un caz. Las-o dracului.

- Îţi mulţumesc pentru sprijin, Rob. Iţi sunt recunoscător.

- Credeam că avem o regulă clară în legătură cu trupele de rahat.

- Da, pentru ăia care vin de pe stradă să ne roage. Pentru rataţi.

- Cum ar fi... ia să ne gândim. Suede, pe care i-ai refuzat. The Auteurs. St Etienne. Pentru rataţi de-ăştia, adică? Adică cum „i-am refuzat eu"? Nu tu ai făcut regula asta? Ba da, dar îţi plăcea de nu mai puteai, nu? Erai în culmea fericirii când le ziceai puştilor ălora amărâţi să se care dracului.

- Da, OK, am greşit, e bine? Haide, Rob, avem nevoie de oamenii care vin aici, altfel o să fie sala goală.

- Bine. Cum se cheamă trupa? Poţi să-ţi pui afişul dacă numele e OK.

Îmi flutură un afiş în faţă. E doar numele trupei scris cu nişte litere înzorzonate.

- „Barrytown". „Barrytown"? Băi, tată! Cât de încrezut poţi să fii? N-are nici o legătură cu mine. E titlul melodiei ăleia pe care o cântau Steely Dan. Şi a mai apărut şi în The Commitments.

- Haide, Barry, fii serios. Nu se poate să te cheme Barry şi să cânţi într-o trupă care se cheamă Barrytown. Sună pur şi simplu...

- Aşa se chema înainte să vin eu, e bine, da? N-a fost ideea mea.

- Deci de-aia te-au luat pe tine, nu? Barry de la Barrytown nu zice nimic.

- Nu? Da, ăsta a fost unul din motivele iniţiale. Dar vreau să-ţi spun...

- Extraordinar! Asta e chiar extraordinar! Te-au luat în trupă numai şi numai pentru numele tău! Normal că poţi să-ţi pui afişul, Barry. Vreau să afle toată lumea. Nu în vitrină, da? Poţi să-l lipeşti deasupra raftului de-acolo.

Cu câte bilete te trec? Mă ţin cu mâinile de burtă şi râd de mă sparg.

- Ha, ha ha. Hă, hă hă. Haide, Barry, că mi-au dat şi lacrimile.

- Ce, nu vii? Păi să-ţi fie clar că nu vin. Am eu faţă de fraier

care să se ducă să vadă o trupă experimentală de toată jena într-o cârciumă nenorocită din nordul Londrei? Unde cântaţi? Mă uit la afiş. În Harry Lauder! Ha!

- Ce să zic, să te ferească dumnezeu de aşa prieteni. Eşti o acriturâ nenorocită. Rob.

Acriturâ. Se vede treaba că nimănui nu-i place gustul meu.

- De ce sunt o acriturâ? Fiindcă nu sunt fan Barrytown? Asta nu-i un motiv. Şi tu, ce să spun, tare drăguţ ai mai fost când a venit Dick cu Anna, nu? Ai făcut-o să simtă că face parte din gaşcă.

Uitasem că lui Dick şi Annei le-am dorit din tot sufletul fericire veşnică. Deci nu se poate spune că sunt chiar atât de acru.

- Chestia aia cu Anna a fost o glumă. N-am nimic cu ea... nu-i vina mea că tu o dai în bară şi în colţul scurt, şi-n colţul lung, şi la vinclu. Aha. Şi tu ai alerga cu limba scoasă ca să mă vezi pe mine cântând. Nu-i aşa?

- Poate nu cu limba scoasă, dar aş fi acolo.

- Dick vine?

- Normal. Şi Anna. Şi Marie şi T-Bone. Oare chiar aşa de generoşi să fie oamenii? Nu ştiu ce să zic.

Probabil că se poate spune şi că sunt acru. Eu nu mă văd aşa, dar m-am dezamăgit pe mine însumi; am crescut că până la urmă se va vedea că e ceva mai mult de capul meu, şi poate că dezamăgirea asta mi-a venit de hac. Nu e vorba doar de slujba pe care o am sau de faptul că am treizeci şi cinci de ani şi sunt tot singur, deşi mă amărăsc şi lucrurile astea destul. E vorba că... of, nu ştiu nici eu prea bine. Vi s-a întâmplat să vă uitaţi la o poză de-a voastră de când eraţi mici? Sau la poza unui om celebru de când era mic? Am impresia că asta poate fie să te înveselească, fie să te întristeze. Există o poză foarte frumoasă a lui Paul McCartney copil; prima oară când am văzut-o am avut un sentiment plăcut: un asemenea talent, atâţia bani, atâţia ani de viaţă lipsită de griji, o căsnicie solidă şi nişte copii minunaţi, iar el nu bănuieşte încă nimic din toate astea. Dar, când te uiţi la alte poze - a lui Kennedy, ale atâtor legende ale rock-ului care au murit înainte de vreme sau care şi-au distrus viaţa, poze ale unor oameni care au înnebunit, care au luat-o pe arătură, care au ucis, care s-au nenorocit pe ei înşişi sau i-au nenorocit pe alţii în atâtea şi atâtea feluri -, te gândeşti cât de bine ar fi să se oprească la vârsta asta, pentru că nu vor avea în veci parte de

ceva mai bun...

De vreo doi ani încoace, pozele mele de când eram mic, acelea pe care nu am vrut niciodată să le arăt prietenelor... ei, bine, uitându-mă la ele, am început să simt cum mi se strecoară în suflet ceva - nu aş putea spune chiar un sentiment de nefericire, ci mai degrabă un soi de regret paşnic şi profund. Am una cu o pălărie de cowboy; stau cu un pistol îndreptat spre obiectiv şi mă străduiesc să arăt ca un cowboy, dar nu-mi iese; acum îmi este foarte greu să mă uit la fotografia asta. Laurei i s-a părut că e dulce (chiar aşa a zis! Dulce, antonimul lui acru!) şi a prins-o cu piuneze în bucătărie, dar eu am dat-o jos şi am pus-o la loc, în sertar. Îmi tot vine să-mi cer scuze în faţa copilului ăluia: „lartă-mă, te-am dezamăgit. Ştiu că ar fi trebuit să am grijă de tine, dar n-am fost în stare de nimic: am luat decizii greşite în cele mai nepotrivite momente şi aşa ai devenit tu ceea ce sunt eu acum".

El s-ar fi dus neapărat să vadă trupa lui Barry; nu i-ar fi păsat nici de salopeta lui Ian, nici de pixul cu lanternă al lui Penny (de fapt, i-ar fi plăcut pixul ăla cu lanternă) şi nici de călătoriile lui Charlie în State. N-ar fi înţeles nici în ruptul capului de ce îmi bat eu capul cu lucrurile astea. Dacă ar putea ajunge aici în momentul ăsta, dacă ar putea să sară din fotografie şi să aterizeze în magazinul meu, ar tăia-o pe uşă afară cât l-ar ţine picioruşele alea ale lui, înapoi, direct în 1967.

Douăzeci şi trei

În sfârşit, în sfârşit, cam la vreo lună după ce a plecat, Laura vine să-şi ia lucrurile. Nu prea avem de ce să ne certăm pe ele; muzica bună e a mea, mobila bună, majoritatea lucrurilor din bucătărie si cărţile cartonate sunt ale ei. Tot ce am făcut a fost să aleg un teanc de discuri şi câteva CD-uri pe care i le făcusem cadou, tot felul de chestii pe care le voiam pentru mine, dar mă gândisem că o să-i placă, şi care au ajuns, până la urmă, în colecţia mea. Am fost cât se poate de scrupulos aici: pe multe nici nu şi le-ar mai fi amintit, deci mi-ar fi fost foarte uşor să rămân cu ele, dar le-am scos absolut pe toate.

M-am temut că o să-l aducă şi pe Ian, dar nu a fost cazul. De fapt, e clar că se simte prost din cauza telefonului pe care l-am primit de la el.

- Lasă, nu-i nimic.

- Nu avea nici un drept, şi eu i-am spus asta.

Tot împreună sunteţi? Se uită la mine ca să vadă dacă nu glumesc, apoi face o faţă nefericită care nu-mi place deloc, dacă stau să mă gândesc.

- Merge treaba? Ca să fiu sinceră, nu vreau să discut subiectul ăsta.

- Deci nu prea merge.

- Ştii bine ce vreau să zic.

A împrumutat Volvo-ul Estate al lui taică-său pentru weekend-ul ăsta; îl îndesăm până la refuz, după care urcă înapoi, să bem un ceai.

- E ca-n cocină, nu? Spun eu.

O văd cum se uită prin casă şi rămâne cu ochii la locurile decolorate şi pline de praf de pe pereţi, unde au stat până acum lucrurile ei, aşa că mă grăbesc să i-o iau înainte.

- Dă o zugrăveală, Rob, te rog eu. Nici nu te costă cine ştie ce, şi o să te simţi mai bine.

- Pun pariu că acum te gândeşti cum de-ai putut să stai atâta timp în locul ăsta. Nu e deloc aşa. Am stat aici pentru că voiam să fiu cu tine.

- Nu, ce vreau să spun e că... tu cât câştigi acum? Patruzeci şi cinci de mii de lire pe an? Cincizeci? Şi stăteai în cotineaţa asta din Crouch End.

- Ştii că nu mă interesa asta. Să nu crezi că acasă la Ray e mai de doamne-ajută.

- Auzi, ia lămureşte-mă şi pe mine, cum îl cheamă de fapt? Ian sau Ray? Tu cum îi spui? Ray. „Ian" mă calcă pe nervi.

- Bun. Ca să ştiu şi eu. Aşa, şi cum e la Ian acasă?

E o chestie infantilă, dar mă satisface. Laura ia o faţă suferindă şi stoică, pe care i-o cunosc bine.

- Mai mic. Mai mic decât aici, dar aerisit şi mai puţin înghesuit.

- Cred şi eu, dacă are doar vreo zece discuri. CD-uri, de fapt.

- Şi pentru tine asta înseamnă că e un om de nimic, nu?

- După criteriile mele, da. Dick, Barry şi cu mine am ajuns la concluzia că nu te poţi numi om în toată firea dacă nu ai cel puţin...

- Da, ştiu, cinci sute de discuri. Mi-ai mai spus asta de-o mie de ori. Eu nu sunt de acord. Cred că se poate foarte bine să fii un om în toată firea şi să nu ai nici un singur disc.

- Ca, de exemplu, Kate Adie.

Se uită la mine, se încruntă şi cască gura; ăsta e felul ei de a-mi arăta că sunt idiot.

- De unde ştii tu atât de sigur că Kate Adie nu are nici un disc acasă?

- Bine, probabil că are vreo câteva. Pavarotti şi aşa mai departe. Poate şi ceva Tracy Chapman, un Bob Dylan's Gratest Hits şi vreo două-trei discuri cu Beatles.

Izbucneşte în râs. Ca să fiu sincer, am vorbit foarte serios, dar, dacă ea arc im_presia că sunt haios, atunci sunt gata să mă port ca şi cum aş fi glumit.

- Şi pun pariu că e genul ăla care chiuie la petreceri pe finalul de la „Brown Sugar".

- Şi, după părerea ta, ăsta e cel mai oribil lucru din lume!

- Mai e şi atunci când cânţi cât te ţine gura pe refrenul de la „Hi Ho Silver Lining".

- Află că eu făceam chestia asta.

Nu pot să cred! Nu mai e de glumă; mă uit la ea siderat. Începe să urle:

- M-ai crezut! M-ai crezut! Mă crezi în stare de orice!

Râde din nou; îşi dă seama, cu surprindere, că se simte bine şi se opreşte. Punctez.

- Aici trebuia să spui că nici nu-ţi mai aduci aminte de când nu ai mai râs aşa şi că-ţi dai seama că ai făcut un pas greşit.

Îşi ia o mină nepăsătoare.

- Da, mă amuzi mai mult decât Ray, dacă asta te încălzeşte cu ceva.

Zâmbesc ironic, dar nu-mi arde deloc de ironii. Îmi dau bine seama cât de serioase sunt lucrurile.

- Dar asta nu are nici cea mai mică importanţă, Rob, pe bune. Chiar dacă aş râde până m-ar lua cu salvarea, tot nu mi-aş aduce lucrurile înapoi din maşină. Ştiam dinainte că mă poţi face să râd. Şi cam atât.

- De ce nu vrei să recunoşti că Ian e un dobitoc şi s-o termini cu el? Ar fi mult mai bine pentru tine. Ai stat de vorbă cu Liz? De ce? Şi ea crede că e un dobitoc? Interesant.

- Te rog eu. Rob, nu-mi strica ziua asta. Ne-am înţeles bine astăzi. Hai s-o lăsăm aşa.

Scot teancul de discuri şi CD-uri pe care le-am pus deoparte pentru ea: The Nightfly, de Donald Fagen, pe care i l-am luat

pentru că nu-l ascultase niciodată, câteva compilaţii de blues, pe care m-am gândit eu că trebuie să le aibă, vreo două chestii jazz-dance pe care i le-am cumpărat când începuse să se ducă la nişte cursuri de jazz-dance, deşi s-a dovedit că era vorba de alt gen de jazz-dance, mult mai de rahat, ca s-o spunem pe-a dreaptă, vreo două albume country, în încercarea mea zadarnică de a-i schimba părerea despre country, şi...

Nu vrea să ia nimic din toate astea.

- Dar sunt ale tale.

- De fapt, tu ştii că nu-i aşa. E adevărat că le-ai luat pentru mine, şi a fost un gest drăguţ din partea ta, dar asta se întâmpla pe vremea când încercai să mă transformi în copia ta. Nu pot să le iau. O să am impresia că se uită tot timpul la mine, o să mă facă să mă simt prost şi... nu ştiu dacă mă înţelegi, nu se potrivesc cu restul lucrurilor mele. Discul ăsta cu Sting... ăsta da, a fost un cadou pentru mine. Mie-mi place Sting, şi tu nu poţi să-l suferi. Dar restul... - Pune mâna pe compilaţia de blues. - Cine naiba e Little Walter? Sau Junior Wells? Nu ştiu ce-i cu ăştia. Eu... Bine, bine. Am înţeles.

- Îmi pare rău că te bat la cap cu chestia asta. Nu ştiu, cred că ar trebui s-o iei ca pe o lecţie, şi vreau să fiu sigură că ai înţeles-o.

- Da, am înţeles-o. Îţi place Sting, dar Junior Wells nu-ţi place, pentru că n-ai auzit de el.

- Faci special pe prostul.

- De fapt, chiar sunt. Se ridică să plece.

- Mă rog, mai gândeşte-te.

Şi, după aceea, mă gândesc la ce bun. La ce bun să mă gândesc la asta? Dacă o să mai am vreodată vreo relaţie, o să-i cumpăr, indiferent de cine-ar fi vorba, chestii care ar trebui să-i placă, dar de care n-a auzit; că doar pentru asta sunt prietenii noi. Şi sper că n-o să mă împrumut de la ea, că n-o să calc pe-alături, că n-o să trebuiască să facă vreun avort sau să fugă cu vecinul, aşa că n-o să mai am la ce să mă mai gândesc. Laura doar n-a fugit cu Ray pentru că i-am luat CD-uri după care nu se prea dădea în vânt; a spune asta e pur şi simplu... pur şi simplu... psiho-onanie. Dacă ea crede asta, înseamnă că nu vede jungla Amazonului din cauza copacilor. Dacă chiar nu pot să-i iau unei prietene o compilaţie la preţ redus, înseamnă că trebuie să mă las păgubaş, pentru că nici nu cred că sunt în

stare de altceva.

Douăzeci şi patru

De obicei mă bucur când vine ziua mea, dar azi nu simt chiar nici o plăcere. Într-un an ca ăsta, cred că zilele de naştere ar trebui suspendate. Cred că ar trebui dată o lege, dacă nu există o lege a firii în sensul ăsta, cum că n-ai voie să înaintezi în vârstă decât atunci când lucrurile merg aşa cum trebuie. De ce aş vrea să fac acum treizeci şi şase de ani? N-am de ce. Nu-mi convine. Viaţa lui Rob Fleming e îngheţată în acest moment şi el refuză să îmbătrânească. Vă rog să păstraţi felicitările, torturile şi cadourile pentru o ocazie ulterioară.

Da fapt, se pare că lumea asta a şi făcut. Legile lui Murphy spun că ziua mea cade anul ăsta într-o duminică, aşa că nu primesc nici o felicitare şi nici un cadou; n-am primit nimic nici sâmbăta. Nu mă aşteptam la nimic din partea lui Dick sau Barry, deşi le-am spus după serviciu, la cârciuma; şi-au luat un aer spăsit, mi-au făcut cinste şi mi-au promis fel de fel de lucruri (mă rog, compilaţii trase pe casete, nu altceva); dar nici eu nu-mi aduc niciodată aminte de ziua lor - cred că numai femeile sunt în stare de aşa ceva -, deci nu am de ce să mă oftic prea tare. Dar Laura? Rudele? Prietenii? (Nu-i cunoaşteţi, dar să ştiţi că am câţiva, cu care mă mai văd din când în când, iar vreo doi-trei chiar ştiu când este ziua mea.) Naşii? Alţi cunoscuţi? Primesc o felicitare, într-adevăr, de la maică-mea, pe care se semnează şi taică-meu, dar părinţii nu se pun; dacă nu primeşti o felicitare nici măcar de la părinţi, înseamnă că ai probleme destul de mari.

În dimineaţa respectivă îmi pierd mult prea mult timp făcându-mi fantasme în legătură cu o gigantică petrecere-surpriză organizată de Laura, poate, cu ajutorul alor mei, care i-ar fi putut da adresele şi telefoanele celor pe care ea nu-i ştie; până la urmă, ajung chiar să-mi fac nervi pentru că nu mi-au spus şi mie. Să presupunem că m-am dus la film fără să le spun, ca să mă aniversez de unul singur. Să-i văd eu ce-o să se facă în situaţia asta. O să stea ascunşi într-un dulap, pe undeva, în timp ce eu stau şi mă uit la trilogia Naşul, la Scala. Asta o să le fie învăţătură de minte. Mă hotărăsc să nu le spun unde mă duc. Să se înghesuie acolo pe întuneric, încordaţi şi plini de nervi. („Am

crezut că-l suni tu." „Doar ţi-am zis că n-am timp" etc.) După vreo două cafele, îmi dau seama, totuşi, că gândurile astea nu mă ajută cu nimic şi că nu reuşesc decât să mă scoată din minţi; mă hotărăsc, deci, să fac ceva pozitiv.

Ca, de exemplu, ce?

Păi să mă duc şi să închiriez o mulţime de casete cu filme pe care le-am lăsat tocmai pentru o ocazie de genul ăsta: Naked Gun 2'/2, Terminator 2, Robocop 2. Apoi să dau nişte telefoane şi să văd dacă găsesc pe cineva cu care să stau la un pahar. Nu pe Dick şi Barry. Poate pe Marie, sau pe cineva cu care nu m-am mai văzut de mult. O să ne uităm la un film sau două, o să bem nişte beri şi o să ronţăim ceva, poate chiar nişte Kettle Ghips. Nu sună rău. Ar fi exact genul de aniversare pe care ar trebui să şi-o organizeze un tip care face treizeci şi şase de ani. (De fapt, este chiar singurul gen de aniversare la care poate spera un tip de treizeci şi şase de ani - în fîne, un tip care, la treizeci şi şase de ani, nu are nici soţie, nici familie, nici prietenă şi nici bani. Kettle Ghips! 'Tu-i mama mă-sii!)

V-aţi închipuit că n-o să mai găsesc nimic la centrul de închiriere, nu? V-aţi închipuit că sunt un personaj atât de tragic, încât n-o să am încotro şi o să fiu nevoit să mă uit la cine ştie ce comedie cu Whoopi Goldberg care nici nu a rulat vreodată pe ecrane la noi. Ei, bine, nu! Găsesc tot ce căutam; ies de-acolo cu tot teancul de porcării la care aveam chef să mă uit. S-a făcut deja douăsprezece, deci pot să iau şi nişte bere; mă întorc acasă, deschid o cutie, trag draperiile, ca să nu mă deranjeze soarele de martie, şi mă uit la Naked Gun, care se dovedeşte, până la urmă, destul de haios.

Mama mă sună exact când băgăm caseta cu Robocop 2 şi, din nou, sunt dezamăgit că nu e altcineva. Dacă nici mama nu te sună de ziua ta, înseamnă că ai probleme destul de mari.

E drăguţă, de ce să spun. Mă compătimeşte că îmi petrec ziua de naştere de unul singur, deşi, probabil, o doare faptul că prefer să-mi petrec ziua de unul singur decât să vin să stau cu ea şi cu tata. („Nu vrei să mergi diseară la film cu taică-tău, cu Yvonne şi cu Brian?" „Nu." Atâta tot. Pur şi simplu „Nu". M-am controlat bine, nu?) După chestia asta, nu mai găseşte nimic de zis. Îmi închipui că trebuie să fie greu pentru un părinte să vadă că lucrurile nu merg deloc bine pentru copilul lui, dar nu mai poate ajunge la el pe drumurile de odinioară, care au devenit

acum mult prea lungi, începe să-mi povestească despre alte zile de naştere, când mi s-a făcut rău pentru că am mâncat nu ştiu câte kile de sandvişuri şi am băut nu ştiu câte sucuri, dar măcar ştiu că ce am vomat atunci a fost rezultatul unor momente fericite; nu mă bucură deloc s-o aud vorbind despre vremurile alea şi o întrerup. Apoi începe un discurs văicăreţ - că adică în ce fel am reuşit să ajung în situaţia asta nenorocită şi aşa mai departe -, care ştiu că porneşte din neputinţă şi din panică, dar azi e ziua mea, totuşi, aşa cum o fi ea, deci nu am de gând să ascult lucruri de-astea. Dar nu se supără când o opresc din vorbăria asta: pentru că mă tratează în continuare ca pe un copil, aniversările sunt momente în care mi se permite să mă comport ca atare.

Laura mă sună pe la jumătatea lui Robocop 2, de la un telefon public. Asta e ceva foarte interesant, dar poate că nu-i acum momentul să discut despre motive - oricum, nu cu Laura. Poate mai târziu, cu Liz sau cu altcineva, dar nu acum. E limpede ca bună ziua, pentru orice idiot.

- De ce mă suni de la un telefon public?. - Oare aşa să fie? Nici urmă de răspuns.

- Păi nu cumva a trebuit să bagi nişte fise sau o cartelă ca să vorbeşti cu mine? Sau nu cumva pute a urină? Dacă răspunsul la oricare din întrebările astea e „da", atunci vorbeşti de la un telefon public. De ce mă suni de la un telefon public?

- Ca să-ţi spun la mulţi ani. Îmi pare rău că am uitat să-ţi trimit o felicitare.

- Nu te-am întrebat...

- Eram pe drum spre casă şi...

- De ce n-ai mai aşteptat până acasă?

- Ce rost mai are să-ţi răspund? Oricum tu ai impresia că ştii răspunsul.

- Aş vrea să mi-l confirmi.

- Tu eşti bine? Binişor. Naked Gun 2/2 e foarte haios. Robocop 2 nu e la fel de bun ca primul. Cel puţin deocamdată.

- Ce faci, te uiţi la filme pe video? Exact.

- De unul singur? Da. Ai chef să treci pe la mine? încă nu am văzut Terminator 2.

- Nu pot. Trebuie să ajung acasă.

- Corect.

- Mă rog.

- Tatăl tău ce mai face? Se simte destul de bine deocamdată. Mersi de întrebare.

- Bun.

- Simte-te bine azi, da? Fă ceva ca lumea, te rog eu. Nu-ţi pierde toată ziua în faţa televizorului. Da, da.

- Haide, Rob. Nu-i vina mea că-ţi petreci ziua de unul singur. Nu sunt singurul om pe care-l cunoşti. Şi să ştii că mă gândesc la tine, să ştii că nu mă doare-n cot.

- Salută-l pe Ian din partea mea, da?

- Eşti foarte amuzant.

- Vorbesc serios.

- Sunt convinsă. Foarte amuzant.

Am prins-o. Lui nu-i convine că mă sună, aşa că n-o să-i spună că mi-a dat telefon. Mişto.

După Terminator 2 nu mai ştiu ce să fac. Nu-i nici şase încă şi, deşi m-am chinuit cât am putut cu trei mari filme de rahat şi aproape că am terminat şase beri, tot nu reuşesc să scap de sentimentul că nu am parte de o aniversare adevărată. Am de citit nişte ziare şi de tras nişte casete, dar, în fine, nu ştiu cum să zic... În loc de asta, pun mâna pe telefon şi mă apuc să-mi organizez singur petrecerea-surpriză, la cârciuma. Am de gând să adun vreo câţiva oameni, după care o să încerc să uit că i-am sunat, o să mă duc în Crown sau în Queen's Head ca să beau şi eu o halbă în linişte şi, când colo, ce să vezi, o să mă trezesc copleşit de urări din partea unor amici peste care nu m-aş fi aşteptat nici în ruptul capului să dau acolo.

Dar e mai greu decât m-aş fi aşteptat. Asta-i Londra, ce să-i faci. A întreba pe cineva dacă n-are chef să iasă la o băută ceva mai încolo e totuna cu a-i cere să-şi ia un concediu de un an pentru o călătorie în jurul lumii; ceva mai încolo înseamnă ceva mai încolo luna asta, anul ăsta sau în deceniul ăsta, dar în nici un caz astăzi., Astă-seară? " se miră toţi oamenii ăştia cu care nu am mai vorbit de luni de zile, foşti colegi sau prieteni din facultate, „Ceva mai târziu astă-seară?" Sunt de-a dreptul îngroziţi, perplecşi, cumva şi amuzaţi, dar cei mai mulţi dintre ei pur şi simplu nu-şi pot crede urechilor. Cineva îi sună şi le propune să iasă astă-seară la o băută, aşa, din senin, nu tu un fax, nu tu listă de opţiuni alternative, nu tu consultări îndelungate cu partenerii? Complet absurd.

Însă vreo doi dau semne de slăbiciune, iar eu le exploatez fără

scrupule. Nu de slăbiciune dintr-aia, că adică n-ar prea trebui, dar aş avea chef de-o halbă, ca să spun drept; e vorba mai degrabă de neputinţa de a refuza. Nu vor să iasă astă-seară, dar sesizează disperarea şi nu sunt în stare să răspundă cu fermitatea de rigoare.

Dan Maskell (îl cheamă Adrian, de fapt, dar n-a avut încotro) e primul care cedează. E însurat, are un copil şi stă în Hounslow; mai e şi duminică seara, pe deasupra, dar nu îl las să-mi scape din undiţă.

- Salut, Dan. Rob e la telefon.

- Salut, frăţie. (Până aici e vorba de plăcere sinceră, ceea ce nu-i puţin lucru, cred eu.) Ce mai faci?

Deci îi spun ce mai fac şi apoi îi explic trista situaţie - îmi pare rău că sun în ultimul moment, dar s-a întâmplat o năsulie cu ce aranjasem (s-a întâmplat o năsulie cu viaţa mea în general, îmi vine să-i spun, dar reuşesc să mă abţin), şi ce m-aş bucura să ne întâlnim, şi tot aşa, dă-i înainte, până îi simt o ezitare în voce. Şi în momentul acesta - Adrian e înnebunit după muzică; de fapt, aşa ne-am împrietenit în facultate şi de-aia am păstrat apoi legătura - scot asul din mânecă.

- Ai auzit de Marie LaSalle? E foarte bună, cânta ceva gen country-folk, să zicem.

Nu a auzit, ceea ce nu mă miră, dar îmi dau seama că îl interesează.

- Ei, mă rog, deci e... o prietenă de-a mea, şi vine şi ea şi, deci... e o ţipă foarte tare, merită s-o cunoşti şi... mă gândeam dacă...

Şi nici nu e nevoie de mai mult. Ca să vă spun drept. Adrian e cam bou, de-aia m-am gândit că pot să-l momesc cu Marie. De ce-aş ţine să-mi petrec ziua de naştere bând cu un bou? Asta-i o poveste lungă, pe care o cam ştiţi deja.

Steven Butler stă în nordul Londrei, nu e însurat şi nici el nu are cine ştie ce prieteni. Deci de ce nu poate veni diseară? Păi cică şi-a închiriat deja filmul.

- Las-o dracului, Steve.

- Păi de ce nu m-ai sunat şi tu mai devreme? Chiar acum m-am întors cu caseta.

- De ce nu te uiţi acum la film?

- A, nu. Nu-mi place mie să mă uit la video înainte de ceai. Nu ştiu cum să-ţi spun, e ca şi cum te-ai uita aşa, de dragul de-a te

uita. Şi, dacă te uiţi la un film în timpul zilei, asta înseamnă că ai unul mai puţin pentru seară.

- Ce spui tu acolo? Păi da, deci înseamnă că-ţi baţi joc de casetă, nu?

- Atunci uită-te la film altă dată.

- Da' ce, eu îmi permit să arunc în fiecare seară două lire la centrul de casete?

- Păi ţi-am zis eu să arunci în fiecare seară? Eu... Fii atent, îţi dau eu două lire; e bine aşa?

- Ştiu şi eu... Pe bune?

E pe bune, aşa că ne-am înţeles. Dan Maskell şi Steve Butler. Nu se cunosc, n-o să se placă şi nu au nimic în comun, în afară de câteva discuri din colecţia fiecăruia (pe Dan nu-l prea interesează muzica neagră, pe Steve nu-l prea interesează muzica albă, dar şi unul, şi celălalt au câteva albume de jazz). Iar Dan se aşteaptă s-o cunoască pe Marie, dar Marie nu se aşteaptă să-l cunoască pe Dan şi nici măcar nu are habar de existenţa lui. Aşa că o să am parte de o seară de mare excepţie.

Marie şi-a pus telefon, şi-i aflu numărul de la Barry; e bucuroasă că am sunat-o şi mai mult decât bucuroasă să vină la o băută; dacă ar şti că e ziua mea, probabil că ar exploda de bucurie, dar, dintr-un motiv sau altul, mă hotărăsc să nu-i spun. Nu trebuie să mă chinui deloc s-o conving; cred şi eu: cine ar fi dispus să rateze aşa o ocazie măreaţă? Are, însă, nişte treabă înainte, aşa că trebuie să mă chinui groaznic timp de o oră, singur cu Steve şi Dan. Vorbesc cu Dan despre rock, în timp ce Steve se uită la cineva peste care a dat norocul la jocurile mecanice, iar cu Steve vorbesc despre soul, în timp ce Dan se joacă cu suportul pentru pahar aşa cum fac oamenii care ştiu să te calce pe nervi. Apoi vorbim toţi trei despre jazz; intervine şi un moment dintr-alea în care ne întrebăm, hodoronc-tronc, unii pe alţii ce-am mai făcut, după care rămânem fără combustibil şi ne uităm la tipul care câştiga la jocurile mecanice.

Marie, T-Bone şi o tipă foarte blondă, foarte apetisantă şi foarte tânără, americancă şi ea, apar în sfârşit pe la zece fără un sfert, ceea ce înseamnă că nu ne-au mai rămas decât vreo trei sferturi de oră pentru băută. Îi întreb ce vor să bea, dar Marie nu se poate hotărî şi vine cu mine la bar, ca să vadă ce au.

- Acum înţeleg ce voiai să spui când ziceai despre viaţa sexuală a lui T-Bone, îi zic, în timp ce aşteptăm.

Dă ochii peste cap.

- Piesă, nu-i aşa? Şi vrei să-ţi spun ceva? Asta e cea mai urâtă femeie cu care s-a cuplat el vreodată.

- Mă bucur că ai reuşit să ajungi.

- Noi ne bucurăm. Cine sunt tipii ăştia?

- Dan şi Steve. Mă cunosc cu ei de ani de zile. Ştiu că sunt cam stupizi, dar trebuie să mă mai văd cu ei din când în când.

- Răţuşte negre, cam aşa ceva, nu?

- Cum?

- Aşa le zic eu, răţuşte negre. Ceva între răţuşca cea urâtă şi oaie neagră. Oameni cu care n-ai chef să te vezi, dar ai sentimentul că n-ai încotro.

Răţuşte negre. Bine zis. Şi de ăştia trebuie să mă milogesc eu, să le dau bani ca să vină la o băută de ziua mea.

Dar nu vreau să aprofundez ideile astea. „La mulţi ani. Rob", îmi urează Steve când îi pun paharul în faţă. Marie încearcă să-mi prindă privirea - îmi închipui că e surprinsă şi, totodată, mă compătimeşte şi mă înţelege cum nu se poate mai bine -, dar o evit.

Seara e destul de ratată. Când eram mic, bunică-mea îşi petrecea a doua zi de Crăciun, de Sfântul Ştefan, cu bunica unui prieten de-al meu; maică-mea şi taică-meu stăteau la un pahar cu părinţii lui Adrian, noi doi ne jucam şi, în timpul ăsta, cele două mamaie stăteau la televizor şi schimbau amabilităţi. Poanta e că amândouă erau surde, dar n-avea nici o importanţă; le făcea plăcere soiul ăsta de conversaţie, în care apăreau aceleaşi goluri, semne din cap şi zâmbete ca în orice altă discuţie, dar nu se lega absolut nimic. Nu m-am mai gândit la asta de ani de zile, dar în seara asta îmi revine în memorie. Steve mă enervează de la un capăt la altul; are năravul de a aştepta până când conversaţia e în toi; exact când încerc să ascult sau să spun ceva, el îmi mormăie ceva în ureche. Pot să fiu mitocan şi să nu-l bag în scamă, sau să-i răspund, implicându-i pe toţi ceilalţi în ce spun şi schimbând complet subiectul. Şi, când a reuşit să-i facă pe toţi să discute despre muzica soul sau despre Star Trek (merge la întâlniri şi chestii de-astea) sau despre cât de bine ştiu să facă bitter în nordul Angliei (merge la întâlniri şi chestii de-astea), subiecte la care nu se pricepe nimeni, o ia din nou de la capăt. Dan cască pe rupte, Marie e răbdătoare, T-Bone e nervos, iar prietena lui, Suzie, e în

mod clar şocată. Ce caută ea în cârciuma asta jegoasă, alături de oamenii ăştia? Nu poate să înţeleagă. Şi nici eu. Poate că ar trebui să ne retragem amândoi, într-un loc mai intim, şi să-i lăsăm pe rataţii ăştia să-şi vadă de ale lor. Aş putea să vă povestesc cum decurge întreaga seară, dar nu cred că v-ar distra, aşa că o să scăpaţi ieftin, doar cu o mostră grăitoare:

MARIE:... absolut incredibil, nişte animale. Cântam „Love Hurts" şi tipul a zbierat că „nu vrei să-ncerci şi cu mine, păpuşa?" şi după aia şi-a borât pe tricou, dar nu i s-a mişcat nici un muşchi pe faţă. N-avea nici o treabă, stătea acolo, răcnea şi râdea cu amicii. [Râde.] Parcă erai şi tu, T-Bone, nu? T-BONE: Cred că da.

MARIE: T-Bone ar vrea el să aibă fani aşa delicaţi. Unde cântă el trebuie să... [Nu se aude, datorită intervenţiei lui...]

STEVE [îmi şopteşte în ureche]: Vezi că au scos The Baron pe casetă. Şase episoade. Ţi mai aduci aminte muzica?

EU: Nu. Marie, T-Bone şi Dan izbucnesc în hohote.] Scuze, Marie, n-am auzit. Trebuie să ce?

MARIE: Ziceam că locul ăla în care T-Bone şi cu mine...

STEVE: Era tare de tot. Ta-ta-TAM! Ta-ta-ta TAM!

DAN: Ştiu ce-i asta. Man în a Suitcase?

STEVE: Nu, The Baron. A ieşit pe casetă.

MARIE; The Baron? Cu cine era?

DAN: Cu Steve Forrest.

MARIE: Cred că s-a dat şi la noi. Nu e ăla în care tipul... [Nu se aude, datorită intervenţiei lui...]

STEVE [îmi şopteşte în ureche]: Te-ai uitat pe Voices from the Shadow? E o revistă de soul. Tare. Am auzit că e a lui Steve Davis. Jucătorul ăla de snooker.

[Suzie se uită lung la T-Bone. T-Bone se uită la ceas.]

Etc.

Nu se va mai întâmpla niciodată ca toţi aceşti oameni să stea laolaltă la aceeaşi masă; nici n-ar avea cum, şi pe bună dreptate. Am crezut că o să-mi ofere un sentiment de siguranţă şi confort, dar n-a fost aşa. Nu cunosc bine pe nimeni de-aici, nici chiar pe femeia cu care m-am culcat, şi pentru prima dată de când m-am despărţit de Laura am senzaţia că o să cad din picioare şi o să-mi iasă ochii din cap. Mi-e dor de casă.

De obicei, femeile sunt cele pe care o relaţie le izolează; ajung să se întâlnească mai mult cu prietenii lui (vezi cazul sărmanei

Anna, care se chinuia să-şi aducă aminte cine e Richard Thompson şi căreia i se explica cât de rău e să fii fan Simple Minds) şi, când sunt părăsite sau îl părăsesc, îşi dau seama cât de mult s-au îndepărtat de prieteni şi că nu s-au mai văzut de ani de zile. Înainte de Laura, tot cam aşa se întâmpla şi cu mine şi partenerele mele.

Dar Laura... Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Îmi plăcea gaşca ei, Liz şi toţi ceilalţi care veneau în Groucho. Şi, dintr-un motiv sau altul - oarece succes în carieră, probabil, şi toate amânările pe care le implică lucrul ăsta -, gaşca ei era mai flexibilă decât a mea şi cu mai puţine cupluri. Aşa că, pentru prima oară în viaţă, am jucat rolul femeii şi m-am dat după prietena mea. Nu că nu i-ar fi plăcut de amicii mei (nu amici de genul Dick, Barry, Steve sau Dan; prietenii ca lumea, genul de oameni pe care mi-am permis să-i pierd). Însă de ai ei îi plăcea mai mult şi voia să-mi placă şi mie, ceea ce s-a şi întâmplat. A început să-mi placă de ei mai mult decât de ai mei şi, înainte să-mi dau seama (de fapt, mi-am dat seama numai când a fost mult prea târziu), relaţia în care mă angajasem a devenit busola mea. Şi când îţi pierzi busola ţi se face dor de casă. Clar ca bună ziua.

Şi acum încotro? Se pare că am ajuns la capătul drumului. Nu în sensul ăla din rock-ul american, în care ar urma să mă sinucid, ci, mai degrabă, ca în cărţile englezeşti pentru copii, atât de înduioşătoare. Sunt ca o locomotivă tristă care a rămas fără cărbuni şi s-a oprit, încet, încet, pe o linie care nu duce nicăieri.

- Tipii ăştia sunt prietenii tăi? Mă întreabă a doua zi Marie LaSalle, care m-a scos la un sandviş cu şuncă şi avocado.

- E, nici chiar aşa. Doar doi dintre ei.

Se uită la mine ca să vadă dacă vorbesc serios. Râde, deci e limpede că glumesc.

- Dar era ziua ta. Asta-i viaţa.

- Ziua ta! Asta-i tot ce poţi tu?

- Ia gândeşte-te că ar fi ziua ta azi şi diseară ai vrea să ieşi să bei ceva. Pe cine ai chema? Pe Dick, pe Barry, pe T-Bone, pe mine. Ce, noi suntem cei mai buni prieteni pe care-i ai tu pe lumea asta?

- Haide, Rob, fii serios. Eu nici măcar nu sunt la mine-n ţară. Sunt la mii de kilometri de casă.

Exact ce voiam şi eu să spun.

Mă uit la cuplurile care intră în magazin sau pe care le văd în cârciumi, în autobuz, pe ferestrele caselor. Unele dintre ele e clar că sunt noi, şi anume cele în care ei vorbesc, se ating, râd şi se tot întreabă unul pe celălalt. Astea nu se pun; nici eu n-am nici o problemă dacă e vorba să fac parte dintr-un cuplu nou. Pe mine mă interesează cuplurile mai aşezate, mai tăcute, cele care au început să-şi trăiască viaţa nu faţă în faţă, ci cot la cot sau spate-n spate.

Pe chipurile lor nu poţi citi mare lucru. Nu se prea deosebesc de burlaci. Încercaţi să-i aşezaţi pe oamenii pe care-i vedeţi pe stradă în cele patru categorii - cei cu o relaţie fericită, cei cu o relaţie nefericită, cei singuri şi cei disperaţi - şi veţi vedea că n-o să reuşiţi. Sau, de fapt, o să reuşiţi, dar nu veţi putea fi niciodată siguri. Asta mi se pare ceva incredibil. Este lucrul cel mai important în viaţă, şi să nu poţi să-ţi dai seama dacă cineva are parte de el... E sigur că nu merge? E sigur oare că oamenii fericiţi trebuie să şi arate fericiţi, tot timpul, indiferent câţi bani au, dacă îi strâng pantofii sau dacă le plânge copilul noaptea? Iar cei care nu au probleme, dar încă nu şi-au găsit sufletul-pereche ar trebui cumva, ştiu şi eu, să arate bine, dar neliniştiţi, ca Billy Crystal în Când Harry o întîlneşte pe Sally. Pe când oamenii disperaţi ar trebui să poarte, să zicem, o panglică galbenă, ca să-i poată recunoaşte alţi oameni care sunt la fel de disperaţi. Când n-o să mai fiu disperat, când o să rezolv toate problemele astea, vă dau cuvântul meu de onoare că nu o să mă mai plâng niciodată de magazinul care nu merge, de muzică pop din zilele noastre, care nu are pic de trăire, de umplutură din sandvişurile de la magazinul din colţ (o liră şi şaizeci sandvişul cu şuncă şi maioneză, dar nimeni n-a văzut vreodată mai mult de patru bucăţele de şuncă într-unui) sau de orice altceva. O să fiu de-a pururi în culmea fericirii, de uşurare, pur şi simplu.

Timp de vreo două săptămâni nu se întâmpla mai nimic, adică şi mai puţine decât de obicei. Găsesc un exemplar din „Al Kinds of Everything" într-un anticariat de pe lingă mine, îl cumpăr cu cincisprezece pence şi i-l dau lui Johnny cu prima ocazie când îl văd, cu condiţia să se care şi să ne lase dracului în pace odată pentru totdeauna. Se întoarce a doua zi să se plângă că e zgâriat şi să ne ceară banii înapoi. Barrytown are parte de un

debut triumfal la Harry Lauder, zguduie localul din temelii, publicul e incredibil; au venit şi o grămadă de oameni care arată ca nişte angajaţi de la A&R şi şi-au ieşit şi ei din minţi; pe bune. Rob, mare păcat că n-ai fost şi tu acolo (când o întreb. Marie râde şi-mi spune că oricine trebuie să înceapă de undeva, la urma urmei). Dick încearcă să-mi aranjeze o ieşire în patru - el, Anna, o prietenă de-a ei - are douăzeci şi unu de ani - dar nu mă duc; mergem la un concert al lui Marie într-un club folk din Farringdon şi, pe piesele triste, mă gândesc la Laura mult mai mult decât la ea, chiar dacă dedică o melodie „băieţilor de la Championship Vinyl"; ies la un pahar cu Liz, care îl face în toate felurile pe Ray, ceea ce e excelent; apoi moare tatăl Laurei, şi totul se schimbă.

Douăzeci şi cinci

Aflu vestea în aceeaşi dimineaţă în care o află şi ea. O sun de la magazin, cu gândul să-i las doar un mesaj pe robot; e mai simplu aşa şi, oricum, nu voiam decât să-i spun de o fostă colegă, care i-a lăsat un mesaj pe robotul nostru. Al meu. Al ei, de fapt, dacă e să vorbim de proprietarul legal. În fine. Nu mă aşteptam să-mi răspundă, dar o face; se aude de parcă ar vorbi de pe fundul mării. Are o voce înăbuşită, joasă şi lipsită de intonaţie, înecată în sughiţuri de la prima până la ultima silabă.

- Aoleu, vai de mine, dar ştiu c-ai răcit. Sper că eşti în pat, cu o carte fierbinte şi o sticlă bună de apă. Apropo, Rob te deranjează.

Nu spune nimic.

- Laura? Sunt Rob. Tot nimic.

- Ce-i cu tine? Şi apoi un moment îngrozitor.

- Am murit de frig, o aud, deşi ultimele silabe sunt doar un zgomot neclar, aşa că „de frig" doar bănuiesc eu că a zis.

- Nu-ţi face mari probleme. Stai în pat şi nu te mai gândi la asta. O să te gândeşti când o să te simţi mai bine.

- A murit Pig.

Cine dracu' e Pig? De data asta o aud. Suspină.

- A murit tata. Tata, tata. Apoi închide.

Mi-am pus mereu problemă ce s-ar întâmpla dacă ar muri cineva, dar e vorba, întotdeauna, de oameni apropiaţi de mine. Mi-am pus problema cum m-aş simţi dacă ar muri Laura, cum s-

ar simţi ea dacă aş muri eu, cum m-aş simţi dacă ar muri mama sau tată, dar nu m-am gândit niciodată la mama sau la tatăl ei. Nici n-aş fi avut de ce, nu? Şi, chiar dacă a fost bolnav pe întreaga durată a relaţiei mele cu Laura, lucrul ăsta nu m-a preocupat niciodată; era ca şi cum m-aş fi gândit că taică-meu are barbă, iar taică-său are anginǎ. Nu mi-a trecut vreodată prin minte că lucrul ăsta va avea o consecinţă. Acum, că s-a dus, regret că nu... Ce anume regret? Că nu am fost mai drăguţ cu el? Am fost foarte drăguţ cu el în cele câteva ocazii când ne-am întâlnit. Că n-am fost mai apropiaţi? Era, practic, socru-meu, eram oameni foarte diferiţi, el era bolnav şi... am fost cât se poate de apropiaţi în condiţiile date. Se presupune că trebuie să te încerce fel de fel de regrete când moare cineva, că trebuie să te chinuie tot felul de apăsări, să te învinovăţeşti pentru tot ce ai greşit sau nu ai făcut, şi încerc să mă achit cât pot eu de bine de sarcina asta. Doar că nu-mi dau seama ce-am greşit sau ce n-am făcut. E vorba de tatăl fostei mele prietene. Ce anume ar trebui să simt?

- S-a-ntâmplat ceva? Mă întreabă Barry, văzând că mă uit în gol. Cu cine vorbeai?

- Cu Laura. A murit taică-său.

- Aoleu. Nasol.

După care pleacă la poştă cu un teanc de comenzi sub braţ. Aţi văzut? De la Laura la mine şi, apoi, la Barry: de la durere la confuzie şi, apoi, la un interes politicos, moderat. Dacă e să scapi de ghimpele morţii, atunci Barry e omul cel mai potrivit. La prima vedere, pare ciudat că aceste două persoane - una, înnebunită de o durere căreia nici nu-i poate da glas, în timp ce cealaltă abia de ridică din umeri - se cunosc; e ciudat şi că eu sunt legătura dintre ele; până şi faptul că trăiesc în acelaşi loc şi în acelaşi timp e ciudat. Dar, pentru Barry, Ken nu era decât tatăl fostei prietene a şefului. Ce ar trebui să simtă, în cazul ăsta?

Laura mă sună cam peste vreo oră. Nu mă aşteptam.

- Iartă-mă.

Încă e greu să-ţi dai seama ce spune, cu o voce slabă, printre sughiţuri şi lacrimi.

- Te rog, încearcă să te linişteşti.

Apoi plânge un timp. Nu spun nimic până nu se linişteşte puţin.

- Când pleci acasă?

- Acum. Să reuşesc să mă adun.
- Cu ce pot să te ajut?
- Cu nimic.

Şi după un suspin prelung, repetă „cu nimic", ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că nimeni nu poate să facă nimic pentru ea şi probabil că e pentru prima oară când se află într-o asemenea situaţie. Eu, unul, n-am trecut niciodată prin aşa ceva. Toate problemele mele ar fi putut să se rezolve dacă un director de bancă ar fi făcut un semn cu bagheta magică, dacă prietena mea s-ar fi răzgândit dintr-o dată sau dacă m-aş fi străduit să găsesc în mine însumi nişte calităţi care-mi lipseau - hotărâre, conştiinţă de sine sau tărie de caracter. N-aş vrea să am de-a face vreodată cu nefericirea care a copleşit-o pe Laura. Dacă oamenii tot mor, nu vreau să se întâmple în preajma mea. Mama şi tata n-o să moară lângă mine, am avut grijă să mă asigur de asta. N-o să simt mare lucru când o să se ducă.

A doua zi mă sună din nou.

- Mama vrea să vii la înmormântare.
- Eu?
- Lui tata îi plăcea de tine. Sau cel puţin aşa se pare. Şi mama nu i-a spus că ne-am despărţit, ca să nu-l supere, şi... of, nu ştiu. Nu o înţeleg şi n-am chef să mă contrazic. Bănuiesc că are impresia că el o să vadă tot ce se întâmpla. E ca şi cum... - Scoate un sunet ciudat; îmi dau seama că e un hohot de râs nervos. - Se gândeşte că tata a trecut prin atâtea, cu moartea şi aşa mai departe, încât nu vrea să-l mai supere şi cu altele.

Ştiu că lui Ken îi plăcea de mine, dar nu mi-am dat niciodată seama de ce; poate pentru că o dată, când căuta discul cu My Fair Lady în distribuţia originală, l-am găsit la un târg de muzică şi i l-am trimis. Uite unde ajungi cu amabilităţi de-astea mărunte. La înmormântare.

- Tu vrei să vin?
- Mi-e indiferent. Atâta timp cât nu ai pretenţia să te ţin de mină.
- Ray vine?
- Nu, nu vine.

De ce? Fiindcă n-a fost invitat, da?!

- Nu e nici o problemă, să ştii, dacă asta vrei.
- Vai, Rob, ce drăguţ eşti! Doar e ziua ta, nu?

Dumnezeule.

- Spune odată, vii sau nu?
- Da, sigur că vin.
- Vezi că o să te ia Liz. Ştie ea unde are loc şi aşa mai departe.
- Bun. Tu cum te simţi?
- N-am timp de taclale, Rob. Am destule pe cap.
- Nici o problemă. Ne vedem vineri, închid telefonul înainte să mai apuce să zică ceva, ca să-i arăt că m-a jignit, apoi îmi vine s-o sun şi să-mi cer scuze, dar ştiu că ar fi o greşeală. Se pare că nu te mai poţi purta aşa cum trebuie cu o persoană cu care nu te mai culci. Oricât ai încerca, nu mai găseşti nici o cale de întoarcere, nu mai poţi nici să mergi înainte, nici să ocoleşti.

Piese pop despre moarte nu există, nu din cele bune, în orice caz. Poate că de aia îmi place muzică pop, iar muzica clasică mi se pare cam sinistră. Bine, ar fi piesa aia instrumentală a lui Elton John, „Song for Guy", dar nu e decât o lălăială la pian care merge la fel de bine şi într-un aeroport, şi la o înmormântare.

- Hai, fraţilor, cele mai bune cinci melodii pop despre moarte!
- Superb, zice Barry. O listă comemorativă pentru tatăl Laurei. OK, OK. „Leader of the Pack". Tipul moare pe motocicletă, nu? Şi după aia mai e „Dead Man's Curve", de Jan şi Dean, şi Twinkle, cu „Terry". Ăăăă... şi aia a lui Bobby Goldsboro, cum îi zice, And Honey, I Miss You..."

O cântă fals, chiar mai fals decât de obicei, iar Dick râde.

- Şi ce zici de „Tell Laura I Love Her". Asta o să-i dea pe spate. .

Slavă domnului că Laura nu-i aici să vadă ce veselie e pe capul nostru la moartea lui taică-său.

- Eu mă gândeam la chestii serioase. Care să arate un pic de respect, totuşi.
- Da' ce, o să faci pe DJ-ul la înmormântare? Au! Nasol moment. Să ştii că Bobby Goldsboro merită să rămână. Când o să ia lumea o pauză. Ar putea să-l cânte mama Laurei.

Cânta din nou acelaşi vers, tot pe de lături, dar în falset, că să arate că e vorba de o femeie.

- Las-o dracului, Barry.
- Eu m-am hotărât ce vreau la înmormântarea mea. Madness, „One Step Beyond". După aia, „You Can't always Get what You Want".
- Doar pentru că e pe coloana din The Big Chill!
- Păi eu nici nu l-am văzut.

- Băi mincinosule! L-ai văzut o dată cu Bodyheat.
- A, da. Uitasem complet, pe bune. Nu-i vorba de asta.
- Sunt convins.

Şi aşa mai departe.

Ceva mai târziu, încerc încă o dată.,

- Abraham, Martin and John", spune Dick. E destul de mişto.
- Cum îl chema pe tatăl Laurei? Ken.,
- Abraham, Martin, John and Ken". Nu, nu merge.
- Du-te, băi!
- Black Sabbath, Nirvana. Sunt numai piese despre moarte.

Aşa a fost jelită moartea lui Ken la Championship Vinyl.

M-am tot gândit la piesele pe care le-aş vrea pentru înmormântarea mea, deşi nu le-am mai spus nimănui, ca să nu moară de râs. Bob Marley, cu „One Love", Jimmy Cliff, „Many Rivers to Cross", Aretha Franklin, cu, Jingel". Şi am avut întotdeauna o fantasmă în care o frumuseţe înlăcrimată va cânta cu patos pe „You're the Best Thing that ever Happened to Me" a lui Gladys Knight, dar nu-mi dau seama cine ar putea fi acea fată frumoasă cu ochii în lacrimi. Dar, la urma urnei, e înmormântarea mea, cum s-ar spune, şi-mi pot permite să fiu generos şi sentimental. Ceea ce nu îndulceşte cu nimic observaţia pe care a făcut-o Barry, fără să-şi dea seama: avem aici vreo şapte catralioane de ore de muzică, dar nu există nici un minuţel din toate astea care să descrie ceea ce simte Laura acum.

Am şi eu un costum. E gri închis; ultima oară l-am purtat acum vreo trei ani, la o nuntă. Se vede clar că nu prea îmi mai vine, dar asta e. Îmi calc cămaşa albă, reuşesc să găsesc o cravată care să nu fie de piele sau să aibă imprimeu cu saxofoane şi o aştept pe Liz, care trebuie să mă ia. Mă duc cu mâna goală - cărţile de condoleanţe de la chioşc erau prea vulgare. Arătau ca nişte felicitări pe care le-ar fi trimis familia Addams. Bine ar fi fost să mai fi participat vreodată la o înmormântare. Unul din bunicii mei a murit înainte să mă nasc, iar celălalt, când eram mic de tot; bunicile mele trăiesc amândouă, dacă se poate spune aşa, dar nu merg niciodată să le văd. Una e la un azil, cealaltă stă cu tanti Eileen, sora lui taică-meu. Şi, când o să moară, nu cred să fie sfârşitul lumii. Doar ceva de genul vai de mine, ce chestie, au murit nişte persoane foarte în vârstă. Şi, deşi am prieteni care au avut prieteni care au murit - un fost

coleg de facultate al Laurei, homosexual, avea SIDA, un amic de-al amicului meu Paul a murit într-un accident de motocicletă şi mulţi dintre ei şi-au pierdut părinţii -, lucrul ăsta nu m-a afectat niciodată. Dar îmi dau seama că de-acum încolo numai cu asta o să mă ocup. Două bunici, mama şi tata, mătuşi şi unchi şi, dacă nu mor eu primul, o mulţime dintre oamenii de vârsta mea printre care mă învârt, în cele din urmă - sau poate chiar mai curând, dat fiind faptul că unii dintre ei au toate şansele să dea colţul înainte de vreme. Din momentul în care încep să mă gândesc la asta, devine o chestie foarte deprimantă, de parcă ar urma să mă duc la trei-patru înmormântări pe săptămână în următorii patruzeci de ani şi nici n-aş avea altceva mai bun de făcut. Ce fac alţii în situaţia asta? Chiar trebuie să te duci? Ce se întâmplă dacă refuzi, pe motivul că e prea sinistru, totuşi? („Draga Laura, sunt alături de tine şi aşa mai departe, dar să ştii că nu-i tocmai visul vieţii mele.") Nu cred că o să pot suporta să mai îmbătrânesc şi încep să nutresc o admiraţie neţărmurită pentru părinţii mei, pentru că s-au dus la nenumărate înmormântări până acum şi nu s-au plâns niciodată, cel puţin nu de faţă cu mine. Poate că pur şi simplu nu au atâta imaginaţie, încât să-şi dea seama că înmormântările sunt chiar mai deprimante decât par la prima vedere.

Cinstit vorbind, mă duc doar pentru că asta s-ar putea să mă ajute, pe termen lung. Este oare posibil să te împaci cu fosta prietenă la înmormântarea lui taică-său? Nu m-aş fi gândit în veci. Dar cine ştie?

- Deci preotul zice nişte chestii simţite şi după aia ce facem, ieşim din biserică şi îl îngroapă?

Liz mă instruieşte.

- E la crematoriu.
- Îţi baţi joc de mine.
- Cum să-mi bat joc de tine, măi?
- La crematoriu? Dumnezeule!
- Ce mai contează?
- Păi nu contează, dar... Dumnezeule! Nu eram pregătit pentru asta.
- Care-i problema?
- Nu ştiu, dar... mama dracului. Oftează.
- Vrei să te las la o staţie de metrou?
- Nu, cum aşa?

- Atunci taci din gură. Tot ce-mi doresc e să nu leşin. Dacă leşin fiindcă n-am fost pregătit dinainte, e vina ta.

- Ce fiinţă jalnică eşti! Cred că-ţi dai seama că nimănui nu-i face plăcere aşa ceva, nu? Iţi dai seama că ziua asta o să ne întoarcă pe dos pe toţi. Nu eşti doar tu în situaţia asta. O singură dată în viaţă am fost la un crematoriu şi am crezut că înnebunesc. Şi cred că nici dacă m-aş duce de o sută de ori nu mi-ar fi mai uşor. Nu te mai purta ca un copil mic.

- Tu ce crezi, de ce nu vine şi Ray?

- Nu l-au invitat. Nu-l cunoaşte nimeni din familie. Ken ţinea la tine, iar Jo are o părere foarte bună despre tine.

Jo este sora Laurei. Şi eu am o părere foarte bună despre ea. Seamănă bine cu Laura, dar nu poartă costume scumpe, nu are limba aia ascuţită a ei şi nici nu are atâtea diplome şi atestate.

- Atâta tot? - Tu crezi că Ken a murit ca să-ţi aranjeze ţie treburile? Oi fi având impresia că noi toţi suntem nişte figuranţi în povestea vieţii tale.

Normal. Aşa gândeşte orice om de pe lumea asta.

- Tatăl tău a murit, nu? Da. Demult. Când aveam optsprezece ani.

- Şi te-a afectat?

Ce groaznic! Ce stupid! - ... Mult timp?

Ara salvat situaţia. La mustaţă.

- Încă mă mai afectează.

- Cum? Nu ştiu... Încă îmi mai e dor de el; tot mă gândesc la el. Uneori stau de vorbă cu el.

- Şi ce-i spui? Asta e doar între noi doi. - Dar o spune cu blândeţe, cu un zâmbet discret. - De când a murit, ştie mai multe despre mine

- decât când trăia.

- Şi cine e de vină pentru asta? El. Era tatăl tipic, ştii genul, tot timpul ocupat şi obosit. O vreme, după ce a murit, mi-am făcut procese de conştiinţă că n-am stat de vorbă, dar până la urmă mi-am dat seama că eu nu eram decât o fetiţă, o fetiţă destul de cuminte, să ştii. Era treaba lui, nu a mea.

Minunat. Văd că încep să cultiv relaţii de prietenie cu oameni cărora le-au murit părinţii, prietenii sau partenerii de viaţă. Sunt cei mai interesanţi oameni din lume. Şi constat că sunt şi uşor de abordat! Sunt aici, printre noi! Chiar dacă foştii Beatleşi sau nişte astronauţi sau nişte supravieţuitori ai unui naufragiu ar

avea mai multe de povestit - lucru de care mă îndoiesc, de altfel -, oricum n-ai nici o şansă să te întâlneşti cu ei. Cei care cunosc oameni care au murit, după cum ar putea zice Barbra Streisand într-un cântec - şi nu e încă timpul trecut - sunt cei mai norocoşi oameni din lume.

- L-aţi dus la crematoriu? Ce contează? Ştiu şi eu? întrebam, aşa... Fiindcă ziceai că ai fost o dată la crematoriu şi mă gândeam, mă rog...

- Eu nu-i dau Laurei mai mult de două zile până o să începi s-o pisezi cu întrebări de-astea. Să ştii că nu e genul de experienţă despre care să-ţi facă plăcere să stai la palavre.

Să înţeleg că-mi sugerezi s-o las baltă? - Exact. Destul de corect.

Crematoriul e la dracu-n praznic; lăsăm maşina într-o parcare imensă, aproape pustie şi pornim spre clădire; deşi e nouă, este oribilă - e prea dichisită şi lipsită de sobrietate. Nici nu-ţi poţi imagina că acolo sunt incinerate trupuri omeneşti; îţi închipui mai degrabă cine ştie ce adunătură dubioasă de sectanţi tembeli care se strâng aici o dată pe săptămână ca să tragă o cântare. Nu l-aş duce pe ăl bătrân aici pentru nimic în lume. Credeam că atmosferă o să mă facă să-mi compun o figură de doliu, dar nu cred că pereţii ăştia din scândura de pin şi cărămidă aparentă o să mă ajute în vreun fel.

E un multiplex cu trei capele. Există chiar şi nişte plăcuţe pe perete, pe care scrie cine urmează în fiecare sală şi la ce oră:

CAPELA 1. 11.30 DL E BARKER

CAPELA 2. 12.00 DL K LYDON

CAPELA 3. 12.00 Slavă domnului, la Capelă 3 avem parte de veşti bune. Incinerare anulată. Ştirea morţii n-a fost decât o exagerare, ha ha. Stăm în sala de primire, care începe să se umple. Liz se salută din ochi cu vreo doi oameni pe care nu-i cunosc. Încerc să mă gândesc la nume de bărbaţi care încep cu „E". Sper că la Capelă 1 e vorba de o persoană în vârstă, fiindcă, dacă o să-i vedem când ies, sper ca cei dragi să nu arate prea îndureraţi. Eric. Ernie. Ebenezer. Etherlred. Ezra. E bine. Putem să răsuflăm uşuraţi. Mă rog, nici chiar aşa, dar probabil că avea pe puţin patru sute de ani, aşa că nimeni nu o să se jelească din cale-afară în condiţiile astea, nu? Ewan. Edmund. Edward. Rahat. Putea să fi avut orice vârstă.

Încă nu plânge nimeni în sala de primire, dar sunt câţiva care

mult nu mai au şi e clar că până la urmă tot acolo o să ajungă. Sunt oameni de vârsta a doua şi ştiu mersul. Vorbesc în şoaptă, dau mâna unii cu alţii, zâmbesc străveziu, uneori se sărută pe obraz; apoi, nu ştiu din ce cauză - ceea ce mă face să nu mă simt deloc în largul meu -, se ridică şi intră, cu toţii, pe uşa pe care scrie CAPELA 2.

Înăuntru este, în sfârşit, întuneric, aşa că mi-e mai uşor să intru în atmosferă. Sicriul e chiar în faţă, un pic deasupra podelei, dar nu-mi dau seamă pe ce e aşezat; Laura, Jo şi Janet Lydon stau în primul rând, foarte aproape, alături de câţiva bărbaţi pe care nu-i cunosc. Cântam un imn, ne rugăm, preotul zice doar vreo câteva vorbe din cartea lui, cântam din nou, după care, brusc, se aude un clănţănit de roţi dinţate care-ţi îngheaţă sângele-n vine, iar sicriul dispare încet în podea. Şi atunci în faţa noastră se aude un urlet, un zgomot cumplit, cumplit, pe care aş da orice să nu-l aud; nu-mi dau seama decât că este vocea Laurei; în clipa asta îmi vine să mă duc la ea şi să-i spun că o să fiu alt om, o să şterg orice urmă a ceea ce am fost dacă o să mă lase să am grijă de ea şi să încerc s-o fac să se simtă mai bine.

Când ieşim la lumină, lumea le înconjoară şi le îmbrăţişează pe Laura, Jo şi Janet; m-aş duce şi eu, dar nu văd cum. Însă Laura ne vede, pe mine şi pe Liz, ezitând la marginea grupului; ni se alătură, ne mulţumeşte că am venit şi ne îmbrăţişează lung; când îmi dă drumul, simt că nu mai e nevoie să-i promit c-am să devin alt om: s-a și-ntâmplat deja.

Douăzeci şi şase

Acasă e mai uşor. E limpede că greul a trecut. În încăpere domneşte o linişte obosită, ca senzaţia pe care o ai după ce ţi-a trecut greaţa. Poţi chiar să-i auzi pe câţiva vorbind despre alte lucruri, dar numai despre lucruri importante - despre serviciu, despre copii, despre viaţă. Nimeni nu discută despre cât îi consumă Volvo-ul sau ce nume ar alege pentru un câine. Liz şi cu mine ne luăm câte un pahar şi ne ducem să stăm în picioare, cu spatele la o bibliotecă, în colţul cel mai îndepărtat de uşă; mai schimbăm câte o vorbă, dar în cea mai mare parte a timpului nu facem altceva decât să ne uităm la lume.

Mă simt bine în încăperea asta, în ciuda motivului care m-a adus aici. Familia Lydon stă într-o casă mare, în stil victorian; o

casă veche, neîngrijită şi plină de tot felul de lucruri - mobile, tablouri, decoraţiuni şi plante - care nu se potrivesc unele cu altele, dar se vede că au fost alese cu grijă şi cu gust. În camera unde stăm e un portret de familie imens şi straniu, deasupra căminului, de pe când fetele aveau una vreo zece, cealaltă vreo opt ani. Sunt îmbrăcate, am impresia, în nişte rochii de domnişoare de onoare; pozează alături de Ken, acoperite, în parte, de Allegro, Allie, un câine care a murit înainte să apar eu. Stă ridicat, cu labele pe pieptul lui Ken, care zâmbeşte şi-i ciufuleşte blana. Janet stă puţin mai în spate, ceva mai departe de cei trei, şi-şi priveşte soţul. Cu toţii sunt mult mai subţiri decât în realitate (şi mai neclari, dar aşa trebuie să arate un tablou). E o pictură modernă, luminoasă şi veselă; se vede limpede că a fost făcută de cineva care-i cunoştea bine (Laura mi-a spus că femeia care a pictat-o a avut expoziţii şi aşa mai departe), însă trebuie să se lupte cu o vidră împăiată care stă pe consola căminului şi cu genul ăla de mobilă veche, pe care eu o detest. A, şi mai e şi un hamac plin de perne, într-un colţ, şi un banc imens de scule electronice, negre, noi-nouţe, comoara lui Ken, la care ţinea mai mult decât la toate antichităţile şi tablourile. O harababură de nedescris, dar n-ai cum să nu îndrăgeşti familia care a stat aici, pentru că îţi dai imediat seama că au fost nişte oameni interesanţi şi de treabă. Acum îmi dau seama cât de mult m-am bucurat că fac parte din această familie şi că, deşi mă plângeam mereu când trebuia să vin aici în weekend sau duminică după-amiaza, nu m-am plictisit niciodată. După câteva minute, Jo vine la noi, ne sărută pe amândoi şi ne mulţumeşte.

- Ce mai faci? O întreabă Liz, punând accentul pe „faci", ceea ce dă întrebării un ton plin de semnificaţie şi de compasiune.

Jo ridică din umeri.

- Eu fac bine, cât de cât. Şi mama văd că se descurcă, dar Laura... nu ştiu ce să zic.

- Oricum avea o perioadă proastă de câteva săptămâni încoace; numai asta-i mai lipsea, spune Liz, şi simt cum se iţeşte în mine un firav sentiment de mândrie; e vorba de mine. Eu am făcut-o să se simtă aşa. Bine, şi alţi câţiva, printre care şi ea însăşi, dar nu contează. Uitasem că pot face pe cineva să se simtă în vreun fel şi, oricum, e destul de ciudat să ţi se aducă aminte de forţa ta emoţională în mijlocul unei înmormântări, un

eveniment care, din câte-mi pot da eu seama, cu slaba mea experienţă, ar trebui să te facă să-ţi pierzi acest sentiment.

- O să-şi revină ea, zice Liz, pe un ton hotărât. Dar nu e prea uşor, după ce ai pus suflet într-o bucată din viaţa ta, la urma urmei, să-ţi dai seama dintr-o dată că ai dat-o-n bară.

Îmi aruncă o privire, brusc jenată, vinovată sau ceva de genul ăsta.

- Nu-ţi face probleme din cauza mea, îi spun. Pe bune. Nu-i nici o problemă. Gândeşte-te că vorbeşti despre altcineva.

Am spus-o cu toată sinceritatea şi înţelegerea, pe cuvântul meu. Voiam să zic că, dacă aveau de gând să discute despre viaţa sentimentală a Laurei, indiferent din ce punct de vedere, nu mă deranja câtuşi de puţin, nu într-o asemenea zi, în orice caz.

Jo zâmbeşte, dar Liz se încruntă la mine.

- E vorba de altcineva, nu ştiu dacă-ţi dai seama. De Laura. De Laura şi Ray, ca să-ţi spun foarte sincer.

- Nu mi se pare corect, Liz.

Poftim? Ridică o sprânceană, ca şi cum m-ar pune la locul meu.

- Ştii ce, ia mai lasă-mă dracului, nu-mi spune tu mie „poftim" pe tonul ăsta! Câţiva invitaţi se uită surprinşi când spun „dracului", iar Jo mă apucă de braţ. Îi dau mâna la o parte. Simt cum mă apucă furia şi nu reuşesc să mi-o înăbuş. Am sentimentul că, de câteva săptămîni încoace, cineva mă tot ţine de braţ: nu pot să vorbesc cu Laura, pentru că stă cu altcineva şi pentru că mă sună de la telefonul public, dar mă minte că nu-i aşa; nu pot să vorbesc cu Liz, pentru că ştie de bani, de avort şi de aventura mea; nu pot să vorbesc cu Barry şi Dick, pentru că sunt Barry şi Dick; nu pot să vorbesc cu prietenii mei, pentru că eu nu vorbesc cu prietenii mei, iar acum nu pot să vorbesc pentru că a murit tatăl Laurei, şi trebuie să stau şi să încasez, pentru că altfel tot eu sunt băiatul cel rău - cu accentul pe „băiatul" -, egoist, insensibil şi prost. Ei, bine, băga-mi-aş, nu sunt aşa, nu tot timpul, în orice caz; ştiu că nu este nici locul, nici momentul s-o spun - nu sunt chiar atât de idiot -, dar am impresia că niciodată nu este.

- Iartă-mă, Jo. Te rog să mă ierţi.

Mi-am coborât din nou glasul până la murmurul din încăpere, deşi îmi vine să urlu.

- Dar să ştii, Liz, că... nu pot să stau tot timpul şi să încasez, nu

pot să cred tot ce spui tu despre mine, pentru că ar însemna să-mi fie silă de mine în fiecare zi şi-n fiecare secundă. Probabil că tu crezi că nici nu merit altceva, dar să ştii că asta nu e viaţă.

Ridică din umeri.

- Asta nu mă încălzeşte cu nimic, Liz. Te-nşeli profund; dacă nu vrei să înţelegi asta, să ştii că eşti mai obtuză decât am crezut.

Oftează teatral, apoi mă priveşte în ochi.

- Poate că am fost un pic nedreaptă. Dar tu ai impresia că acum e momentul?

- Da, niciodată nu e momentul. Nu putem trăi toată viaţa cerându-ne iertare.

- Dacă te referi la bărbaţi în general, atunci trebuie să-ţi spun că măcar o dată e suficient.

Nu se face să plec botos de la înmormântarea tatălui Laurei. Nu se face să plec botos de la înmormântarea tatălui Laurei. Nu se face.

Uite că plec botos de la înmormântarea tatălui Laurei.

Familia Lydon stă la kilometri întregi de cel mai apropiat oraş, Amersham, care, oricum, habar n-am încotro e. Fac colţul, la dreapta, apoi încă dată, şi ajung la un fel de drum principal; văd o staţie de autobuz, dar nu-mi prea inspiră încredere, nu văd pe nimeni aşteptând. Locul e destul de pustiu, de altfel; pe o parte a drumului e un rând de case mari, iar pe partea cealaltă, un teren de sport. Stau acolo şi îngheţ în costumul meu, aşteptând în zadar; la un moment dat îmi trece prin cap că pot să stau foarte bine zile întregi şi să nu vină nici un autobuz, dar chiar atunci apare un Volkswagen verde, care mi-e cunoscut. E Laura; a venit să mă caute.

Fără să stau pe gânduri, sar peste gardul de cărămidă al uneia dintre case şi aterizez în straturile de flori. E umed. Dar mai bine mă ud până la piele decât să-i dau ocazia să-mi facă o criză de isterie pentru că am dispărut, aşa că am de gând să stau aici cât o să pot. De fiecare dată când îmi spun că am ajuns la fundul paharului, reuşesc până la urmă să mă afund şi mai mult, dar acum ştiu sigur că mai rău nu se poate, că orice o să mi se întâmple de acum înainte, oricât de sărac, de tâmpit sau singur o să ajung, aceste momente o să-mi rămână întipărite în minte cu litere de foc. Atunci când o să vină portăreii la magazin sau când următoarea Laura o să plece cu următorul Ray o să mă întreb: „Nu-i mai bine decât atunci când stăteam pe burtă într-

un strat de flori, după ce l-au incinerat pe tatăl Laurei? " Iar răspunsul va fi, de fiecare dată, „Ba da! "

Când nu mai pot, când cămaşa mi-a devenit transparentă, pe sacou mi s-a format o platoşă de noroi, iar durerile din picioare devin insuportabile - crampe, reumatism, artrită, cine ştie? -, mă ridic şi mă scutur; Laura, care stătuse, probabil, în staţie tot timpul ăsta, coboară geamul şi-mi spune să urc în maşină.

În timpul înmormântării mi-am dat seama, pentru prima oară, cât de mult mă tem de moarte - de moartea mea sau a altora - şi că această teamă m-a împiedicat să iau anumite hotărâri, cum ar fi aceea de a renunţa la fumat (pentru că, dacă iei moartea prea în serios sau nu o iei deloc, aşa cum am făcut eu până acum, ce rost are?), şi să mă gândesc la viaţa mea, la slujba mea în special, în perspectiva unui viitor (ar fi fost mult prea înfricoşător, pentru că viitorul sfârşeşte întotdeauna în moarte). Dar în primul rând m-a împiedicat să mă leg definitiv de o relaţie, pentru că, dacă te legi definitiv de o relaţie, iar viaţa ta devine dependentă de viaţa persoanei respective, care, la an moment dat, moare, aşa cum se întâmpla întot-ieauna, cu excepţia unor circumstanţe cu totul eşite din comun, de exemplu, atunci când e vorba le un personaj dintr-un roman SF... ei, în momen-; ul ăla îţi pierzi busola complet, nu? Ar fi OK, probabil, dacă aş muri eu primul, dar necesitatea de a muri înaintea altcuiva nu aş putea spune că mă umple de fericire; de unde poţi să ştii când o să moară? Şi mâine poate să dea o maşină peste ea, cum se spune, ceea ce înseamnă că eu trebuie să mă arunc sub roţile maşinii astăzi. Când am văzut-o pe Janet Lydon la crematoriu... cum poţi să te ţii atât de tare? Ce-o să se facă acum? Mie mi s-ar părea mai logic să zbori din floare-n floare atâta timp cât îţi permiţi, iar după aia să trăieşti şi să mori singur; cred că asta e alternativa cea mai bună. În unele nopţi, mă cuibăream la spatele Laurei şi mă lăsam copleşit de o teroare imensă şi fără nume, numai că acum ştiu cum se numeşte: Brian Ha, ha. Bun, nu are cu adevărat un nume, dar îmi dau seama de unde vine; îmi dau seama de ce am vrut să mă culc cu Roşie, dobitoaca aia cu orgasmul simultan şi, dacă sună ca o jalnică pledoarie pro domo - că adică sigur, se culcă cu alte femei pentru că se teme de moarte! -, ei, bine, îmi cer scuze, dar chiar aşa stă treaba.

Noaptea, când mă cuibăream la spatele Laurei, îmi era frică să

nu o pierd, pentru că, în cele din urmă, întotdeauna pierdem pe cineva sau cineva ne pierde pe noi. N-aş vrea să-mi asum riscul ăsta. N-aş vrea să mă întorc acasă, peste vreo zece-douăzeci de ani, şi să găsesc o femeie galbenă ca ceară, care să-mi spună, speriată, că s-a căcat cu sânge - îmi pare nespus de rău, dar e perfect plauzibil -, apoi să mergem la doctor, care să spună că e neoperabil, şi după aia... Chiar nu aş avea puterea să trec prin aşa ceva, mă-nţelegeţi? Probabil că aş fugi de-acasă, pur şi simplu; m-aş muta în alt oraş, sub nume fals, iar Laura s-ar interna ca să moară în spital; ar întreba-o: „Dar partenerul dumneavoastră nu vine în vizită?", iar ea ar răspunde: „Nu, când a aflat că am cancer m-a părăsit". Bun băiat! „Cancer? îmi pare rău, nu-mi convine! Chestia asta nu-mi place deloc!" Mai bine să nu ajungi în situaţia a. sta. Mai bine s-o laşi baltă cu totul.

- Deci unde mă duc toate astea? Logica mă împinge spre un joc al statisticii. Am acum treizeci şi şase de ani, nu? Şi să zicem că bolile cele mai cumplite - cancerul, bolile de inimă şi aşa mai departe - apar după vârsta de cincizeci de ani. E posibil să ai ghinion şi să te căptuşeşti cu aşa ceva mai devreme, dar lucrurile grave li se întâmpla în general celor din grupul de vârstă de peste cincizeci de ani. Deci, ca să te protejezi, te opreşti în momentul respectiv: o relaţie la doi ani, timp de paisprezece ani, după care te retragi, te opreşti de tot, renunţi. E destul de logic. Şi o să-i explic toate astea celei cu care o să fiu? Poate că da. Poate că aşa c mai cinstit. Şi mai convenabil, din punct de vedere emoţional, decât porcăriile cu care se sfârşeşte, de obicei, o relaţie. „Tu o să mori, aşa că nu prea are rost să mai continuăm, ce zici? " Dacă emigrezi sau te întorci în ţara natală, e cât se poate de rezonabil să întrerupi o relaţie pe motiv că a te implica mai mult ar fi prea dureros; de ce nu ar fi şi moartea un asemenea argument? Despărţirea pe care o provoacă moartea e, fără doar şi poate, mai dureroasă decât dacă ai emigra, nu? Vreau să zic că, dacă emigrează, poţi să te duci oricând să fii alături de ea. Poţi oricând să spui „ei, mama dracului, îmi strâng bagajele şi mă duc să mă fac văcar în Texas/culegător de ceai în India etc". Ceea ce nu e valabil şi în cazul doamnei cu coasă. Doar dacă nu alegi strategia lui Romeo, care, dacă stai să te gândeşti bine... Oedeam că o să stai în stratul ăla de flori până diseară.

- Â? A. Ha, ha. Nu. Ha.

Într-o situaţie de felul ăsta nu-i deloc uşor să arborezi o poză nonşalantă, deşi a sta întins într-un strat de flori ca. Să te ascunzi de fosta prietenă în ziua înmormântării - incinerării - tatălui ei nu e deloc, probabil, un fel, un gen de situaţie, ci un lucru aparte, unic.

- Eşti leoarcă.

- Mm.

- Şi eşti un tâmpit.

O să mai fie şi alte lupte. Nu are nici un rost să mă angajez în asta, când toate dovezile sunt împotriva mea.

- Ai dreptate. Să ştii că-mi pare rău. Pe cuvântul meu. Asta era ultimul lucru pe care-l voiam, să... de-aia am şi plecat, fiindcă... mi-am ieşit din sărite şi n-am vrut să mă apuce acolo... Laura, să ştii că m-am culcat cu Rosie şi am stricat totul din cauză că mi-era teamă că o să razi. Sau că mi-era teamă de momentul ăla. Sau mă rog. Şi îmi dau seama cum sună, dar...

Cuvintele se pierd la fel de brusc cum au izbucnit şi rămân uitându-mă la ea, cu gura căscată.

- Păi să ştii că o să mor. În privinţa asta, lucrurile au rămas cam la fel.

- Nu, nu, înţeleg perfect şi nici nu mă aştept să-mi spui altceva. Dar voiam să ştii asta, atâta tot.

- Mulţumesc.

Nu dă nici un semn că ar vrea să pornească maşina.

- Eu nu pot să spun acelaşi lucru.

- În ce sens?

Eu nu m-am culcat cu Ray pentru că mă temeam c-ai să mori. M-am culcat cu el pentru că eram sătulă de tine şi trebuia să ies cumva din starea asta.

- A, sigur, nu, înţeleg perfect. Uite, hai să nu te mai ţin. Întoarce-te, eu o să aştept un autobuz.

- Nu vreau să mă întorc. Şi eu mi-am pus poalele-n cap.

- A, bun. Foarte bine. Adică nu-i foarte bine, dar, mă rog...

Începe din nou să plouă şi dă drumul la ştergătoare, aşa că nu mai vedem mare lucru afară.

- Cine te-a supărat? Nimeni. Pur şi simplu nu mă simt destul de matură. Am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine, acum, că tata a murit, dar nimeni de-acolo nu era în stare. Când mi-a spus Liz că ai dispărut, am avut o scuză ca să plec.

- Păi facem o pereche bună, nu? Pe tine cine te-a supărat? A,

nimeni. Mă rog, Liz. Mă...

Nu găsesc expresia serioasă, aşa că spun cum îmi vine la îndemână.

- ... Se tot lua de mine. Pufneşte.

- Ea s-a luat de tine şi tu ai venit cu pâra.

- Mda, cam la nivelul ăsta. Râde scurt, forţat.

- Păi nu-i de mirare că am ajuns în halul ăsta. Văd că suntem ca Tom Hanks în Vreau să fiu mare. Ca nişte copii mici prinşi în corpurile unor oameni mari şi obligaţi să se descurce aşa. Şi în realitate e mult mai rău, pentru că nu-i vorba doar de mozoleală şi futai. Mai sunt şi toate astea, pe dea supra. (Arată, cu un gest larg, spre câmp şi staţia de autobuz, unde cineva şi-a scos câinele la plimbare, dar înţeleg ce vrea să zică.) Să-ţi spun ceva. Rob. Faptul că am plecat de la înmormântare e cel mai urât lucru pe care l-am făcut eu vreodată, dar şi cel mai amuzant. Nici nu poţi să-ţi închipui cât de bine şi cât de rău m-am simţit, în acelaşi timp. Ba da, poţi să-ţi imaginezi: e ca o îngheţată flambată.

- Dar, oricum, nu e vorba că ai plecat de la înmormântare. Ai plecat de la partea cu petrecerea. Nu-i acelaşi lucru.

- Dar mama, şi Jo, şi... n-o să uite chestia asta în veci. Dar nu-mi pasă. M-am gândit atât de mult la el, am vorbit atât de mult despre el, şi acum casa noastră e plină de oameni care nu vor altceva decât să-mi dea prilejul să mă mai gândesc la el şi să mai vorbesc despre el, iar mie-mi venea pur şi simplu să urlu.

- Să ştii că ar înţelege.

- Crezi tu? Nu ştiu ce să zic. Eu, una, aş vrea ca oamenii să stea până nu mai pot. Ar fi ultimul lucru pe care l-ar putea face.

- Da, dar tatăl tău era mai bun decât tine.

- Nu-i aşa? De cinci-şase ori mai bun.

- Ia nu te-ntrece! Scuze.

Ne uităm la un om care vrea să-şi aprindă ţigara în timp ce ţine în mână o zgardă, un ziar şi o umbrelă. E imposibil, dar se încăpăţânează.

- Totuşi, când ai de gând să te întorci?

- Habar n-am. La un moment dat. Mai încolo. Auzi, Rob, vrei să te culci cu mine?

- Ce?

Pur şi simplu simt nevoia să fac sex. Simt nevoia să am parte şi de altceva, nu doar de nefericire şi remuşcări. Dacă nu fac

asta, o să mă duc acasă şi-o să-mi bag mâna în foc. Asta dacă nu vrei tu să stingi ţigări pe braţul meu. Laura nu-i aşa. Este avocat ce meserie, şi asta e şi firea ei, iar acum se poartă de parcă ar vrea să obţină un rol secundar nitr-un film cu Harvey Keitel.

- Nu mai am decât vreo două. Le păstrez pentru mai târziu.

- Păi atunci o să facem sex.

- Dar unde? Şi Ray? Şi...

Îmi vine să zic „Toate celelalte". Şi toate celelalte?

- O s-o facem în maşină, asta e. O să mergem undeva.

Mergem undeva.

Ştiu ce o să ziceţi; Ce fantasme penibile ai, Fleming! Ai vrea tu, vrabia mălai visează etc. Dar nu mi-ar trece prin minte în viaţa mea să folosesc ceva din ce mi s-a întâmplat azi ca punct de pornire pentru vreo fantasmă sexuală. În primul rând că sunt ud leoarcă şi, chiar dacă ştiu că faptul de a fi ud are anumite conotaţii sexuale, cred că nici cel mai vicios pervers nu ar fi excitat în situaţia mea: mi-e frig, sunt iritat (nu s-au şifonat pantalonii şi îmi julesc acum picioarele până la sânge), miros urât (nici un marc creator de parfumuri nu a încercat vreodată să redea aroma do pantaloni uzi, din motive evidente) şi de hainele mele atârna frunzele prin care m-am tăvălit. Şi nu am avut niciodată ambiţia de a o pune în maşină (în fantasmele mele apărea întotdeauna un pat), iar înmormântarea, chiar dacă a avut cine ştie ce efect ciudat asupra fiicei răposatului, pe mine, unul, m-a cam deprimat, ca să spun drept, unde mai pui că nu prea văd cum ar trebui să mă raportez la ideea de a face sex cu Laura în condiţiile în care ea e, de fapt, cu altcineva (nu cumva, nu cumva, nu cumva e mai bun decât mine?) şi, în orice caz...

Opreşte maşina; îmi dau, acum, seama că de vreun minut sau două am ieşit de pe şosea.

- Când eram mici, tata ne aducea, din când în când, în locul ăsta.

Suntem la marginea unui drum de ţară lung şi desfundat, care duce la o casă mare. De-o parte e o junglă de tufişuri şi ierburi înalte; de cealaltă, un şir de copaci. Noi am oprit pe partea cu copacii, cu faţa spre casă, oblic.

- Aici era înainte o şcoală particulară, dar au dat faliment, acum câţiva ani, şi acum e părăsită.

- De ce vă aducea aici? Să ne plimbăm. Vara găseam mure şi toamna, castane. E un drum privat, aşa că era cu atât mai palpitant.

Iisuse Hristoase! Slavă Domnului că nu ştiu nimic despre psihanaliză, despre Jung, Freud şi aşa mai departe. Altfel, cred că în momentul ăsta mi-ar îngheţa sângele în vine; dacă vrea să facă sex în locul în care se plimba, pe vremuri, cu defunctul ei tată, probabil că femeia asta e foarte periculoasă.

Ploaia s-a oprit, dar apa continuă să picure de pe frunzele copacilor, iar vântul bate cu putere; din când în când, pe maşină cad ramuri întregi.

- Vrei să trecem în spate? Mă întreabă Laura, cu o voce plată şi absentă, ca şi cum ar fi vorba dacă să mai luăm pe cineva.

- Cred că da. Cred că ar fi mai uşor.

A parcat prea aproape de copaci, aşa că trebuie să iasă pe partea mea.

- Dă tu toate alea la o parte.

Pe banchetă sunt o carte de telefon, o hartă rutieră, vreo două carcase goale de casete, o pungă de bomboane desfăcută şi nişte coli de hârtie de ambalaj. Fac ordine fără să mă grăbesc deloc. - Ştiam eu de ce m-am îmbrăcat în fustă astăzi, îmi spune când se suie în maşină.

Se apleacă şi mă sărută pe gură, cu limba şi tot tacâmul; spre mirarea mea, pot spune că simt un anumit interes.

- Rămâi aşa. Îşi ridică fusta, apoi se așează deasupra mea. Salut. Parcă nici n-ar fi trecut atâta de când mă uitam la tine de-aici.

Îmi zâmbeşte, mă sărută din nou, după care îşi duce mâna sub ea, la pantalonii mei. Urmează preludiul şi aşa mai departe, iar apoi - nu ştiu de ce - îmi amintesc un lucru pe care ar trebui să-l ţinem minte tot timpul, deşi nu ne gândim la el decât arareori.

- Auzi, spune-mi, cu Ray...

- Haide, Rob, nu începe din nou!

- Nu, nu. Nu asta... tu mai iei pilula?

- Da, normal. N-ai de ce să-ţi faci probleme.

- Nu de asta ziceam. Vreau să zic... altceva nu foloseaţi? Nu spune nimic. Apoi începe să plângă.

- Uite, putem să facem alte lucruri, îi spun. Sau putem să mergem în oraş şi să cumpărăm.

- Nu plâng pentru că nu putem s-o facem. Nu-i vorba de asta. E

vorba că... doar am trăit cu tine. Doar acum câteva săptămâni eram împreună. Şi acum ţi-e frică să nu te omor, şi ai perfectă dreptate. E îngrozitor de trist.

Îşi clatină capul şi suspină; se de jos de pe mine şi ne aşezăm unul lângă celălalt, pe bancheta din spate; stăm şi nu spunem nimic, ne uităm la picăturile care se scurg pe parbriz.

M-am întrebat, după aceea, dacă chiar îmi făceam griji în legătură cu Ray. E cumva bisexual sau ia droguri injectabile? Mă îndoiesc. (N-ar avea el curajul ăsta.) S-a culcat, oare, vreodată, cu cineva care ia droguri injectabile sau cu cineva care s-a culcat cu un bărbat bisexual? Nu am nici cea mai vagă idee, şi lucrul ăsta îmi dă tot dreptul să mă gândesc la protecţie. Dar, de fapt, mai mult decât teama mă interesa morala situaţiei. Am vrut s-o rănesc, şi am făcut-o tocmai în ziua asta pur şi simplu pentru că e prima ocazie care mi s-a ivit de când m-a părăsit.

Ne ducem, până la urmă, într-o cârciumioară drăguţă cu decoraţiuni rustice, unde au o bere bună şi sandvişuri scumpe; ne aşezăm într-un colţ şi discutăm. Mai cumpăr nişte ţigări; jumătate le fumează ea sau, mai bine zis, îşi aprinde câte una, trage un fum-două, se strâmba şi o striveşte în scrumieră, iar după cinci minute îşi aprinde alta. Le striveşte cu atâta furie, încât nu se mai poate salva nimic din ele. Când face chestia asta nu mă pot concentra la ce spune, pentru că sunt prea preocupat să mă uit cum mi se duc ţigările. Până la urmă îşi dă seama şi-mi spune că-mi mai ia eu un pachet, iar eu mă simt meschin.

Discutăm despre tatăl ei sau, mai curând, despre cum o să fie viaţa fără el. Apoi discutăm despre cum o să fie viaţa în general fără părinţi şi dacă nu cumva ăsta e lucrul care te face să te simţi, în sfârşit, adult. (Laura crede că nu, pe baza dovezilor disponibile în momentul de faţă.) Evident, eu nu vreau să discut despre aşa ceva; vreau să vorbesc despre Ray şi despre mine şi dacă o să ne mai apropiem vreodată unul de celălalt într-atât încât să facem din nou sex sau dacă intimitatea şi căldura acestei conversaţii înseamnă ceva, dar reuşesc să mă abţin.

Şi, când încep să mă împac cu faptul că nimic din toate astea nu o să ajungă la mine, la mine şi iarăşi la mine, oftează, se reazemă de spătar şi spune, pe jumătate zâmbind, pe jumătate resemnată: - Sunt prea obosită ca să nu mă întorc la tine. Aici e vorba de o dublă negaţie - „prea obosită"

Este o negaţie pentru că numai o afirmaţie pozitivă nu e - şi-mi

ia ceva timp până-mi dau seama ce vrea să zică.

- Deci, stai un pic: dacă ai avea ceva mai multă energie, am rămâne despărţiţi. Dar aşa, fiind atât de terminată, ai vrea să fim iar împreună.

Dă din cap.

- Sunt prea multe pe capul meu. Poate că în alte condiţii aş fi avut sânge-n mine s-o iau pe cont propriu, dar în momentul ăsta, nu.

- Şi Ray?

- Ray e un dezastru. Chiar nu-mi dau seama ce-a fost în capul meu; uneori ai nevoie de cineva pe care să-l azvârli în mijlocul unei relaţii care merge prost, ca pe o grenadă, şi să arunci totul în aer.

Eu aş vrea să intru în amănunte, să aflu în ce fel este Ray un dezastru; da fapt, aş vrea să fac o listă pe dosul unui suport de pahar şi s-o păstrez de-a pururi. Poate cu altă ocazie.

- Şi acum, că ai ieşit din relaţia care mergea prost şi ai aruncat-o-n aer, vrei să te întorci şi s-o refaci.

- Da. Ştiu că nu sună prea romantic, dar o să fie şi chestii mai romantice la un moment dat. Dar simt nevoia să fiu cu cineva, cu un om pe care-l cunosc şi cu care mă înţeleg, iar tu ai spus limpede că mă vrei înapoi, aşa că...

Şi ce să vezi? Dintr-o dată mă panichez, mă ia cu leşin şi-mi doresc să-mi pictez pe pereţi sigle ale unor case de discuri sau să mă culc cu cântărețe americance. O iau de mină pe Laura şi o sărut pe obraz.

Când ne întoarcem acasă avem parte de o scenă cumplită, evident. Doamna Lydon plânge, Jo e furioasă, iar cei câţiva invitaţi care au mai rămas se uită în pahare şi tac. Laura o ia pe maică-sa în bucătărie şi închide uşa; eu rămân în sufragerie cu Jo, ridicând din umeri şi din sprâncene, clătinând din cap, bâţâindu-mă de pe un picior pe celălalt şi făcând toate gesturile care-mi trec prin cap pentru a sugera jena, simpatia, dezaprobarea şi nefericirea. Când simt că mi-au amorţit sprâncenele, că mi-am scos capul din ţâţâni şi că am mers pe loc mai bine de un kilometru, Laura iese din bucătărie într-un hal fără de hal şi mă apucă de braţ.

- Mergem acasă!

Şi, uite-aşa, relaţia noastră îşi reia cursul.

Douăzeci şi şapte

Cinci conversaţii:

1. (A treia zi, am ieşit să mâncăm ceva, plăteşte Laura.)

- Pun pariu că asta ai făcut. Pun pariu că, la cinci minute după ce-am plecat eu, te-ai aşezat, ai tras un chiştoc - accentuează de fiecare dată cuvântul ăsta, ca să-şi sublinieze dezaprobarea - şi te-ai gândit la tine, normal, nu-i nici o chestie, n-am nici o problemă cu asta. După aia ai stat tu si te-ai gândit să faci cine ştie ce idioţenie prin casă... aşa, ştiu, gata, te-ai gândit să-l aduci pe vreunul care să-ţi picteze sigle de case de discuri pe perete înainte să mă întorc eu, nu-i aşa? Pun pariu pe orice că stăteai acolo, trăgând dintr-un chiştoc, şi te gândeai băi, pe unde-am pus eu numărul ăluia? Mă uit în altă parte ca să nu mă vadă că zâmbesc, dar mă prinde.

- O, doamne, câtă dreptate am; nu-mi vine să cred câtă dreptate am. Şi după aia, stai aşa, stai aşa - îşi pune degetul la tâmplă, ca şi cum ar recepţiona imaginile în creier -, şi după aia te-ai gândit că are baltă peşte, că de mult nu te-ai mai simţit aşa de liber, pe urmă ţi-ai pus să asculţi ceva şi uite ce bine s-au aranjat lucrurile în micul tău univers de rahat.

- Şi după aia ce-am mai făcut? Şi după aia te-ai dus la muncă, nu le-ai zis nimic lui Dick şi lui Barry şi n-ai avut nici o treabă până nu ţi-a arătat Liz pisica, şi din momentul ăla au început să-ţi vină gândurile negre.

- Şi după aia m-am culcat cu o ţipă. Nu mă aude.

- Când tu o ardeai cu ratatul ăla de Ray, eu mi-o trăgeam cu o cantautoare americană care seamănă cu Susan Dey din LA Law.

Tot nu mă aude. Rupe o felie de pâine prăjită şi-o moaie în sosul de mango.

- Şi să ştii că m-am simţit OK. N-a fost rău deloc. A fost chiar bine, de fapt.

Nici o reacţie. Poate că ar trebui să mai încerc o dată, de data asta cu voce tare, nu în gând:

- Ai aflat totul, nu?

Ridică din umeri, zâmbeşte şi face o faţă foarte mulţumită de sine.

2. (A şaptea zi, în pat, după.)

- Doar nu crezi că o să-ţi spun!

- De ce nu?

- Pentru că la ce ţi-ar ajuta? Aş putea să descriu în amănunt fiecare episod, şi să ştii că n-au fost foarte multe, iar tu ai suferi, dar tot n-ai înţelege primul şi cel dintâi lucru cu adevărat important.

- Nu-mi pasă. Vreau să ştiu.

- Să ştii ce?

- Cum era.

Îşi iese din sărite.

- Ca atunci când faci sex. Tu cum crezi c-ar putea să fie?

Chiar şi răspunsul ăsta mă răneşte. Eu speram că nu a fost în nici un caz ca atunci când faci sex; speram că a fost o chestie mult mai plictisitoare sau neplăcută.

- Ca atunci când faci sex ca lumea, sau nu prea?

- Care-i diferenţa?

- Ştii foarte bine care e.

- Eu nu te-an întrebat niciodată în legătură cu activităţile tale extracuriculare.

- Ba m-ai întrebat. Să ştii că-mi aduc aminte. „Şi ia zi, dragă, te-ai simţit bine?"

- Era o întrebare retorică. Haide, te rog eu... acum suntem OK. Am avut parte de un moment plăcut. Hai să ne oprim aici.

- Bine, bine. Dar momentul ăsta plăcut... a fost mai plăcut, la fel de plăcut sau mai puţin plăcut decât momentele plăcute pe care le aveai acum două săptămâni?

Tace.

- Haide, Laura! Spune orice. Spune o minciună, dacă vrei. Eu o să mă simt mai bine şi tu o să scapi de pisălogeală.

- Aveam de gând să spun o minciună şi acum nu mai pot, pentru că ştii că o să te mint.

- Dar de ce voiai să mă minţi?

- Ca să te simţi mai bine.

Şi tot aşa. Vreau s-o întreb (numai că, evident, nu vreau să aflu) de orgasmul multiplu, zece numere pe noapte, felaţii şi poziţii despre care nici n-am auzit vreodată, dar n-am aţâţa curaj, plus că nu mi-ar spune în veci. Ştiu că au pus-o, ceea ce e deja destul de rău; tot ce pot spera e că pagubele nu au fost majore. Aş vrea să-mi spună că a fost anost, că a fost de rahatul rahatului, că stătea pe spate şi se gândea la Rob, că până şi Meg Ryan s-a simţit mai bine în cafenea[29] decât ea în patul lui

[29] Aluzie la o scenă din comedia *Când Harry o întâlneşte pe Sally,* în care

Ray. Doar nu-i cer cine ştie ce! Se ridică într-un cot şi mă sărută pe piept.

- Rob, aşa s-a întâmplat. Şi e bine că s-a întâmplat aşa din multe puncte de vedere, pentru că noi nu ne îndreptam spre nimic bun, iar acum e posibil ca lucrurile să se schimbe. Şi dacă o partidă de sex ar fi atât de importantă pe cât îţi închipui tu, iar eu aş fi trăit experienţe sexuale extraordinare, atunci n-aş mai fi în pat lingă tine acum. Şi e ultimul cuvânt pe care-l am de zis despre subiectul ăsta, e clar?

- E clar.

Aş fi putut avea parte de cuvinte finale mult mai neplăcute, deşi ştiu că nu mi-a spus mare lucru cu asta.

- Aş fi vrut, totuşi, să ai şi tu penisul la fel de mare.

Judecând după durata şi intensitatea sughiţurilor, hohotelor, urletelor şi gemetelor care urmează, se pare că asta e cea mai bună glumă pe care a făcut-o în viaţa ei - cea mai bună glumă pe care a făcut-o cineva în întreaga istorie a omenirii, de fapt. Bănuiesc că e o mostră a acelui extraordinar simţ feminist al umorului. Foarte amuzant, ce să zic.

3. (Al doilea weekend, în maşină, pe drumul spre maică-sa, în timp ce ascultăm o compilaţie pe care şi-a tras-o ea şi pe care apar nu numai Simply Red, ci şi Genesis, başca Art Garfunkel, cu „Bright Eyes".)

- Nu mă interesează, poţi să te strâmbi cât vrei. Fac ce vreau cu maşina mea. Cu casetofonul meu. Cu caseta mea. Pe care o ascult pe drumul spre părinţii mei.

Lăsăm pluralul să plutească în aer, îl vedem cum se târăşte înapoi, de unde a venit, apoi îl dăm uitării. Las să treacă un timp până să mă întorc la bătălia asta, probabil cea mai cumplită luptă dintre bărbaţi şi femei.

- Cum se poate să-ţi placă în acelaşi timp Art Garfunkel şi Solomon Burke? E ca şi cum ai spune că ţii şi cu evreii, şi cu palestinienii.

- Ba nu-i deloc aşa, Rob. Art Garfunkel şi Solomon Burke cânta muzică pop, evreii şi palestinienii, nu. Art Garfunkel şi Solomon Burke nu sunt angajaţi într-un conflict teritorial violent, spre deosebire de evrei şi de palestinieni. Art Garfunkel şi Solomon Burke...

---

personajul interpretat de Meg Ryan mimează orgasmul

- OK, OK. Dar...

- Şi, oricum, de unde-ai scos-o că-mi place Solomon Burke?

Asta e prea de tot.

- Solomon Burke! „Got to Get You off MyMind"! Asta-i melodia noastră! Lui SolomonBurke i se datorează întreaga noastră relaţie!

- Ei, na? Ai tu numărul iui de telefon? Aş vrea să-i zic vreo două.

- Chiar nu-ţi aduci aminte."

- Melodia mi-o aduc aminte. Dar nu-mi mai aminteam cine-o cânta.

Dau din cap, neîncrezător.

- Păi vezi, asta-i exact genul de situaţie în care bărbaţilor pur şi simplu le vine să renunţe la tot. Chiar nu vezi nici o diferenţă între „Bright Eyes" şi „Got to Get You off My Mind"?

- A, ba da. Una e despre iepuri şi pe cealaltă apar nişte alămuri.

- Nişte alămuri! Nişte alămuri! E vorba de un solo de corn! Mama dracului!

- În fine, cum spui tu. Eu îmi dau seama de ce-l preferi pe Solomon lui Art. Pe cuvânt. Şi, dacă m-ai întreba care din ei e mai bun, ţi-aş spune şi eu că Solomon. E autentic, e negru, e un monstru sacru şi aşa mai departe. Dar îmi place şi „Bright Eyes". Îmi place cum sună şi cu asta, basta, mai mult nu mă interesează. Există pe lume lucruri mult mai importante. Ştiu că vorbesc ca maică-ta, dar sunt doar nişte discuri pop şi să ştii că nimănui nu-i pasă, de fapt, care din ele e mai bun, în afară de Dick, de Barry şi de tine. Din partea mea, e ca şi cum ai discuta despre diferenţele dintre McDonalds şi Burger King. Sunt convinsă că există, dar pe cine crezi tu că interesează?

Culmea e că eu chiar ştiu care-i diferenţa, că mi-ara format deja opinii complexe şi argumentate asupra acestui subiect. Dar, dacă încep să-i explic cum stă treaba cu BK Flamers şi Quarter Pounder cu brânză, o să avem amândoi sentimentul că a reuşit să pună punctul pe i, aşa că nu mă obosesc.

Dar discuţia asta merge mai departe, se angajează în viraje, trece prin intersecţii, face stânga-mprejur şi, până la urmă, ajunge într-un loc pe care nici unul din noi nu l-a mai explorat până acum - în orice caz, nu ziua-n amiaza mare şi treaz fiind.

- Înainte, erai mai preocupată de lucruri de genul ăsta. Când

te-am cunoscut şi ţi-am tras caseta aia, erai foarte entuziastă. Mi-ai spus, citez, „e aşa de bună, că mi se face ruşine când mă gândesc la colecţia mea de discuri".

- Ce neruşinată!

- Cum adică?

- Păi mi-a plăcut de tine. Tu erai DJ, mi se părea că eşti foarte cool şi îmi doream să am un prieten.

- Deci muzica nu te interesa deloc?

- E, ba da. Un pic. Mai mult decât acuma, oricum. Dar asta-i viaţa, nu? Dar, cum să-ţi spun... Asta e viaţa mea. Şi nimic altceva. Dacă nu te mai interesează asta, înseamnă că nu te mai interesează nimic. Şi atunci ce rost mai are să fim împreună?

- Tu chiar crezi ce spui?

- Da. Uită-te la mine. Uită-te la casa mea. Ce am eu în casă în afară de discuri, CD-uri şi casete? Şi tu te simţi bine aşa? Ridic din umeri.

- Nu chiar. Păi, uite, de-asta suntem împreună. Eu cred că ai un potenţial pe care pot să ţi-l pun în valoare.

Ce fel de potenţial? Ca om. Ai tot ce-ţi trebuie. Când vrei, ştii să fii foarte plăcut. Dacă îţi dai silinţa, poţi să fii amuzant, eşti un om bun şi, când îţi place de cineva, atunci respectivă se simte ca şi cum ar fi centrul universului, ceea ce e foarte sexy. Numai că, în general, nu-ţi dai silinţa.

- Nu.

Asta-i tot ce pot să zic.

- Pur şi simplu... pur şi simplu nu faci nimic. Te închizi în tine. Stai degeaba şi te tot gândeşti, în loc să faci ceva concret, şi, de cele mai multe ori, te gândeşti la proştii. Niciodată nu-ţi dai seama de ce se-ntâmplă în realitate.

Asta e deja a doua piesă Simply Red. Şi una singură era prea mult. Două înseamnă crimă de război. Pot să derulez mai departe? Derulez fără să mai aştept un răspuns. Ajung la o chestie oribilă de Diana Ross din perioada post-Motown. Laura îi dă înainte.

- Ştii expresia „ţara arde şi baba se piaptănă"? Ăsta eşti tu.

- Şi eu ce să fac? Nu ştiu. Ceva. Orice. Să munceşti. Să mai ieşi. Să organizezi o trupă de cercetaşi sau chiar să ţii un club. Nu doar să stai şi să aştepţi să ţi se schimbe viaţa, lăsând toate opţiunile deschise. Tu ai fi în stare să faci asta toată viaţa. Te şi

văd pe patul de moarte, cu o boală incurabilă provocată de fumat, gândindu-te că, ei, măcar am lăsat deschise toate opţiunile. Măcar n-am sfârşit prin a face ceva din care să nu mai pot ieşi. Să ştii că, de fiecare dată când laşi deschisă o opţiune, de fapt nu faci altceva decât s-o închizi. Ai treizeci şi şase de ani şi încă nu ai copii. Când ai de gând să faci? La patruzeci de ani? La cincizeci de ani? Să zicem că faci la patruzeci de ani, iar copilul tău nu o să aibă nici el copii până la treizeci şi şase de ani. Asta înseamnă că trebuie să treci bine de speranţa ta de viaţă, adică şaptezeci de ani, ca să poţi avea măcar pretenţia să-ţi vezi nepotul. Înţelegi cum îţi refuzi singur fel de fel de lucruri? Aha, deci aici voiai să ajungi.

- Poftim?

- Ori facem copii, ori ne despărţim. Poveste clasică.

- Du-te dracului, Rob. Nu asta îţi spuneam. Nu mă interesează dacă vrei sau nu copii. Eu, una, vreau, asta e clar, dar nu ştiu dacă vreau să-i fac cu tine sau dacă tu vrei să ai copii. O să văd eu. Nu vreau decât să te trezesc la realitate. Nu vreau decât să-ţi arăt că ţi-ai trăit deja jumătate din viaţă, dar, dacă ar fi să ne luăm după câte ai realizat, ai putea foarte bine să ai nouăsprezece ani, şi aici nu mă refer la bani, case sau mobile.

Ştiu că nu la asta se referă, ci la detalii, la mărunţişuri, la lucrurile care-ţi dau o anumită greutate.

- Ţie ţi-e uşor să vorbeşti aşa, don'şoara avocată de fiţe. Nu-i vina mea că magazinul merge prost.

- O, doamne!

Schimbă viteză foarte violent şi, un timp, nu-mi mai vorbeşte. Ştiu bine că eram gata să ajungem la un rezultat; ştiu bine că, dacă aş avea sânge, ar trebui să-i spun că are perfectă dreptate, că o iubesc, că am nevoie de ea şi aş cere-o în căsătorie sau ceva de genul ăsta. Numai că, mă rog, vreau să-mi las opţiunile deschise şi, oricum, nu mai apuc, pentru că nu a terminat ce avea de zis.

- Ştii ce mă scoate pe mine din minţi?

- Da, toate lucrurile alea pe care mi le-ai spus adineauri. Cum îmi păstrez eu opţiunile deschise şi aşa mai departe.

- Dracu' ştie...

- Pot să-ţi spun precis - dar precis - care e problema ta şi ce-ai de făcut, şi poţi să-mi spui şi tu mie acelaşi lucru. De acord?

- Mda.

- Păi dă-i drumul.
- Eşti sătulă de slujba ta.
- Şi tu crezi că asta-i problema mea, nu? Mai mult sau mai puţin.
- Vezi? Habar nu ai.
- Mai lasă-mă să mă gândesc. Abia am început să stăm din nou împreună. Sunt sigur că găsesc eu ceva într-o săptămână-două.
- Dar nici măcar nu sunt sătulă de slujba mea. Chiar îmi place, de fapt.
- Spui aşa doar ca să mă faci să mă simt prost.
- Nu, nu. Îmi place slujba mea. Mă stimulează, îmi plac oamenii cu care lucrez, m-am obişnuit să fiu bine plătită... dar nu-mi place faptul că-mi place. Mă simt aiurea. Nu aşa îmi închipuiam că o să fiu când o să cresc mare.
- Dar cum? Nu mă vedeam la costum, cu secretară şi umblând să mă fac partener. Voiam să fiu avocată la o firmă de asistenţă juridică oarecare, cu un prieten DJ, dar uite că toată treaba a derapat.
- Păi de ce nu-ţi găseşti un DJ? Eu ce vrei să fac?

Nu vreau să faci nimic. Vreau doar să înţelegi că pe mine nu mă defineşte exclusiv relaţia cu tine. Vreau să înţelegi că, dacă noi doi ne-am împăcat, asta nu înseamnă că eu, una, sunt împăcată. Mai am şi alte îndoieli, griji şi ambiţii. Încă nu ştiu cum aş vrea să-mi trăiesc viaţa, nu ştiu cum aş vrea să arate casa mea, mă îngrijorează gândul la cât o să câştig peste doi-trei ani şi...

- Şi nu puteai să spui aşa de la început? Eu de unde să ghicesc? Ce-i aşa secret?
- Nu-i nici un secret. Pur şi simplu încerc să-ţi arăt că ceea ce ni se întâmpla nouă nu înseamnă totul. Că viaţa mea merge înainte şi atunci când nu suntem împreună.

Până la urmă.. i-aş fi prins şi singur de lucrul ăsta. Mi-aş fi dat seama că, dacă eu îmi pierd busola când nu am pe cineva, asta nu înseamnă că toată lumea funcţionează la fel.

4. (în faţa televizorului, în seara următoare.)

- ... Într-un loc frumos, în Italia, în State. Sau în Caraibe, de ce nu? Bună idee. Fii atentă, mâine pun mâna pe o cutie de single-uri cu Elvis de la Sun Records şi fac rost de bani.

Îmi aduc aminte de cucoana din Wood Green pe care o lăsase

soţul, cu colecţia aia fantastică de discuri, şi mă încearcă o umbră de regret.

- Bănuiesc că asta-i o glumă sarcastică a colecţionarilor de discuri.

- Doar ştii că sunt lefter.

- Doar ştii că o să plătesc eu şi pentru tine. Chiar dacă încă mai ai o datorie la mine. Ce rost are să muncesc atâta ca să-mi petrec vacanţa la cort, pe insula Wight? Aşa, şi eu de unde să-mi plătesc jumătatea mea de cort?

Pe ecran, Jack Duckworth[30] încearcă să ascundă de nevastă-sa o bancnotă de cincizeci de lire pe care a câştigat-o la curse.

- Ştii bine că nu banii contează. Nu-mi pasă cât de puţin câştigi. Singurul lucru care mă interesează e să-ţi placă mai mult serviciul tău, în rest poţi să faci ce vrei.

- Nu m-am gândit că o să fie aşa. Când te-am cunoscut, amândoi eram la fel, dar acum lucrurile s-au schimbat şi...

- Cum adică eram la fel? Tu erai genul de om care venea la Groucho, iar eu eram ăla care punea muzica. Amândoi purtam geacă de piele şi tricou. Spre deosebire de tine, eu mă îmbrac şi acum la fel.

Pentru că eu nu mai am voie. Nu mă îmbrac aşa seara? încerc să găsesc alt mod de a spune că nu mai suntem aşa cum eram, că am evoluat fiecare în felul lui, bla bla bla, dar efortul ăsta e peste puterile mele.

- „Nu mai suntem aşa cum eram, am evoluat fiecare în felul lui."

- Ce-i cu tonul ăsta stupid? Sugerează ghilimelele. Încercam să găsesc un alt fel de-a o spune. Aşa cum tu ai încercat să găseşti un alt fel de-a spune că ori facem copii, ori ne despărţim.

- În nici un caz nu am...

- Glumeam.

- Deci vrei să punem punct? Asta încerci să zici? Pentru că, în cazul ăsta, să ştii c-o să-mi ies din sărite.

- Nu, dar...

- Dar ce? Dar de ce ai impresia că nu contează dacă nu mai suntem aşa cum eram?

- În primul rând, cred că trebuie să-ţi atrag atenţia că tu nu ai absolut nici o vină aici.

- Mulţumesc.

---

[30] Personaj din serialul *Coronation Street*

- Tu eşti exact acelaşi om. De când te ştiu, în toţi anii ăştia nu te-ai schimbat câtuşi de puţin. Dacă am evoluat fiecare în felul lui, atunci eu sunt singura care a evoluat în vreun fel. Şi, de altfel, nu am făcut altceva decât să-mi schimb serviciul.

- Şi coafură, şi hainele, şi atitudinea, şi prietenii...

- Vorbeşti prostii, Rob. Ştii bine că n-aş putea să mă duc la servici cu părul aşa. Şi că, acum, îmi permit mai multe cumpărături. Iar în ultimul an am cunoscut câţiva oameni care chiar îmi plac. Mai rămâne atitudinea.

- Eşti mai dură.

- Poate am mai multă încredere în mine.

- Mai aspră.

- Mai puţin nevrotică. Tu ai de gând să rămâi neschimbat toată viaţa? Cu aceiaşi prieteni sau, de fapt, fără prieteni? Cu aceeaşi slujbă? Cu aceeaşi atitudine? Nu mă plâng.

- Da, nu te plângi. Dar nu eşti perfect şi în nici un caz nu eşti fericit. Şi ce-o să se întâmple dac-o să-ntâlnești fericirea - da, ştiu că ăsta-i titlul unui album al lui Elvis Costello, l-am citat special, ca să fii atent, ce, crezi că sunt complet cretină? în momentul ăla o să ne despărţim, pentru că m-am obişnuit ca tu să fii trist? Ce-o să se întâmple dacă, nu ştiu, dacă o să-ţi faci casa ta de discuri şi-o să meargă bine? îţi iei altă prietenă?

- Hai că eşti proastă.

- De ce? La explică-mi care-i diferenţa dintre chestia cu casa de discuri şi faptul că eu am trecut de la asistenţa juridică la o firmă de avocatură din City?

Nu-mi vine în minte nici un răspuns.

- Ce vreau să zic e că, dacă îţi doreşti o relaţie monogamă de durată, trebuie să accepţi că oamenii se mai schimbă, că mai apar şi lucruri bune, şi lucruri rele. Păi altfel cum? Sigur că da.

O spun pe un ton exasperat, dar sunt copleşit de inteligenţa, de ferocitatea ei, de faptul că are întotdeauna dreptate. În fine, cel puţin cât să mă lase pe mine fără replică.

5. (în pat, două nopţi mai târziu, se întâmpla cam înainte de termen, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.)

- Nu ştiu, îmi pare rău. Cred că-i din cauză că mă simt nesigur.

- Îmi pare rău. Rob, dar nu cred. Cred că-i din cauză că eşti abţiguit. Ştii că ni s-a mai întâmplat, tot din cauza asta.

- Acum nu. Acum e din cauza nesiguranţei. Am probleme cu

cuvântul „nesiguranţei", care, în pronunţia mea, îl pierde pe „i". Bâlba asta nu-mi susţine deloc afirmaţia.

- Şi de ce zici tu că eşti nesigur? Ha! Exclam, sec, într-o exemplificare ca la carte a artei râsului nervos.

- Tot nu m-am prins.

- „Sunt prea obosită ca să mă despart de tine." Toate astea. Şi treaba cu Ray. Şi am impresia că... eşti mereu supărată pe mine. Te enervează că nu pot ieşi din situaţia asta.

O lăsăm baltă, până la urmă? Se referă la partida de sex, nu la conversaţie sau la relaţia noastră.

- Cre' că da.

- Mă dau la o parte şi mă întind alături, ţinând-o în braţe, cu ochii în tavan. Ştiu. Îmi pare rău, Rob, nu am fost foarte... ştiu că nu am lăsat să se vadă că vreau cu adevărat să o luăm de la capăt.

- Şi anume de ce?

- Stai un pic. Vreau să încerc să-ţi explic asta ca lumea. OK. Am crezut că relaţia noastră se ţine doar într-o aţă şi că da: ă o s-o rup n-o să fie mare scofală. Deci am rupt-o, dar n-a fost aşa. Nu era doar o aţă, erau sute şi mii, peste tot - de exemplu, faptul că Jo a rămas tăcută în momentul în care i-am spus că ne-am despărţit, faptul că m-am simţit aiurea de ziua ta sau că mă simţeam aiurea... nu în timp ce făceam sex cu Ray, ci după aia, şi că m-a luat cu leşin când am ascultat o casetă pe care o trăsesei pentru mine şi pe care o găsisem în maşină, şi că mă tot gândeam ce mai faci şi... tot felul de lucruri. Iar pe tine te-a afectat mai tare decât aş fi crezut, şi atunci mi-a fost mai greu să... şi când cu înmormântarea... eu am vrut să te chem, nu mama. Adică sigur că i-a făcut plăcere, probabil, dar nu mi-a trecut nici un moment prin cap să-l chem pe Ray. În momentul ăla am simţit cât sunt de obosită. Nu eram pregătită pentru un asemenea chin. Nu merita, doar ca să scap de tine.

Râde un pic.

- Frumos mi-o mai spui, ce să zic.

- Ştii că nu mă pricep la chestiile siropoase. Mă sărută pe umăr.

Aţi auzit ce-a zis? Că nu se pricepe la chestiile siropoase! Pentru mine, asta chiar e o problemă, şi cred că ar fi pentru orice băiat care l-a ascultat pe Dusty Springfîeld la o vârstă mai impresionabilă cântând „The Look of Love". Eu aşa m-am gândit

că o să stea lucrurile când o să fiu însurat (pe vremea aia spuneam „însurat", acum zic „aşezat" sau „aranjat"). M-am gândit că o să am parte de o femeie sexy, cu un glas sexy şi farduri sexy, iar pasiunea pe care o va simţi pentru mine îi va iradia prin toţi porii. Şi că există, într-adevăr, privirea dragostei - Dusty nu ne-a dezvăluit toate detaliile -. Numai că privirea dragostei nu e aşa cum mi-am închipuit-o eu. Nu e vorba de ochii enormi în care arde văpaia dorinţei, plasaţi undeva în mijlocul unui pat dublu, cu aşternuturile date într-o parte ispititor; poate foarte bine să fie vorba de o privire binevoitoare şi indulgentă pe care o mamă i-o aruncă pruncului ei, de o privire în care se citeşte exasperarea amuzată sau chiar de o privire îngrijorată. Dar cum rămâne cu privirea dragostei aşa cum o descrie Dusty Springfield? Să fim serioşi. E doar un mit, ca şi desuurile exotice.

Femeile se înşeală atunci când se plâng de reflectarea imaginii lor în mass media. Noi înţelegem foarte bine că nu toate au sânii lui Brigitte Bardot, gâtul lui Jamie Lee Curtis sau fundul lui Felicity Kendall, şi asta nu ne deranjează câtuşi de puţin. E clar că o preferăm pe Kim Basinger lui Hattic Jacques, tot aşa cum femeile îl preferă pe Keanu Reeves lui Bernard Manning, dar nu corpul contează, ci nivelul la care trebuie să ne coborâm. Ne-am prins din prima că tipele din filmele cu James Bond nu sunt de nasul nostru, dar cei mai mulţi dintre noi ne-am dat seama mult mai greu că femeile nu ne privesc aşa cum îl privea Ursula Andress pe Sean Connery şi nici măcar aşa cum îl privea Doris Day pe Rock Hudson. Eu, unul, nu mi-am dat seama.

Cred că încep să mă obişnuiesc cu ideea că Laura s-ar putea să fie femeia cu care-mi voi petrece viaţa (sau, cel puţin, încep să mă obişnuiesc cu ideea că sunt atât de nefericit fără ea, încât nu merită să mă gândesc la o alternativă). Însă e mult mai greu să mă obişnuiesc cu ideea că fantasmele romantice pe care mi le făceam când eram mic, cu neglijeuri, cina la lumina luminărilor şi privirile lungi şi languroase nu au nici o bază reală. Asta trebuie să le intre bine în creier femeilor; din cauza asta nu putem noi să funcţionăm ca lumea într-o relaţie. Nu e vorba de celulită sau de laba-gâştei. E vorba de... de... de lipsa de respect.

La vreo două săptămâni după ce ne-am împăcat, după multe discuţii, multe partide de sex şi un număr rezonabil de ciondăneli, mergem la cină la Paul şi Miranda, prietenii Laurei. Probabil că nu vi se pare ceva extraordinar, însă pentru mine înseamnă mare lucru: e un vot de încredere, un fel de legitimare, un semn, pentru restul lumii, că o să fiu şi eu prin preajmă măcar câteva luni de-acum încolo. Laura şi cu mine nu ne-am întâlnit niciodată în patru cu Paul şi Miranda; eu nici măcar nu i-am cunoscut. Laura şi Paul au intrat în biroul de avocatură cam în acelaşi timp şi s-au împrietenit, aşa că, în momentul în care a fost invitată pe la ei (împreună cu mine), eu nu am vrut să mă duc. Nu-mi plăcea ideea de a-l întâlni şi nici entuziasmul pe care Laura îl manifesta faţă de el, deşi, când mi s-a spus că există şi o Miranda, mi-am dat seama că am reacţionat ca un prost, deci am început să născocesc o mulţime de alte pretexte. I-am spus că tipul ăsta mi se părea tipic pentru genul de oameni cu care urma să se tot vadă acum, de când îşi luase slujba asta meseriaşă, că pe mine o să mă dea la o parte, iar ea s-a enervat, aşa am început să-i prefaţez numele cu cuvintele „labagiul ăla de" ori de câte ori îl pronunţam; i-am atribuit o voce fandosită şi o serie întreagă de năravuri şi atitudini pe care probabil că nu le are, iar Laura chiar s-a enervat şi s-a dus singură. Şi, pentru că l-am făcut de atâtea ori labagiu, am căpătat sentimentul că relaţia mea cu Paul a pornit-o cu stângul; când Laura i-a invitat pe la noi, am stat plecat de-acasă până la două noaptea, ca să fiu sigur că nu dau de ei, deşi ştiam că au un copil şi, deci, oricum plecau până în ora unsprezece şi jumătate. De aceea, când Laura mi-a zis că ne-au invitat din nou am ştiut că e ceva important, nu numai pentru că era dispusă să-mi mai acorde o şansă, ci şi pentru că asta însemna că i-a povestit că ne-am împăcat, ceea ce era de bine.

Stăm pe treptele casei lor (nu-i deloc cine ştie ce lux; o casă cu patru camere din Kensal Green) şi-mi frichinesc un nasture de la şliţul blugilor - un tic nervos pe care Laura îl detestă, din motive destul de evidente. Dar astă-seară se uită la mine şi-mi zâmbeşte; mă strânge de mână (mâna cealaltă, nu aia cu care mă scociorăsc ca un disperat între picioare) şi, înainte să-mi dau seama, intrăm, într-un zumzet de zâmbete, îmbrăţişări şi introduceri.

Paul e înalt şi arată bine, are un păr lung şi negru (lung în

sensul că neglijent, netuns, de adolescent şleampăt, nu aranjat la frizer) şi cam neras. E îmbrăcat cu nişte blugi vechi, maro, şi cu un tricou pe care e desenat ceva verde, o şopârlă, un copac, o legumă, ceva. Mai bine mi s-ar fi descheiat nişte nasturi la şliţ, ca să nu mă mai simt aşa de elegant. Miranda e îmbrăcată ca Laura, cu o bluză lălâie şi nişte pantaloni mulaţi, are nişte ochelari mişto, fără ramă, e blondă, simpatică şi plinuţă, nu foarte, dar suficient cât să observi imediat. Deci nu mă intimidează nici hainele, nici casa, nici oamenii, care sunt aşa de drăguţi cu mine că mai să-mi dea lacrimile: e evident, până şi pentru cel mai timid om, că Paul şi Miranda sunt încântaţi că am venit la ei, fie pentru că au ajuns la concluzia că sunt un element pozitiv, fie pentru că Laura le-a spus că e fericită aşa cum merg lucrurile acum (şi, oricum, dacă m-am înşelat, iar ei se prefac, ce importanţă mai are când actorii sunt atât de buni?).

Nu se discută despre nume de câini şi alte chestii de genul ăsta, pe de o parte, pentru că ştim, cu toţii, unii de ceilalţi (Miranda este lector de engleză la un colegiu) şi, pe de alta, pentru că, deocamdată, conversaţia nu a ajuns acolo. Întreabă de tatăl Laurei, iar ea le povesteşte câte ceva de la înmormântare şi mai spune şi unele lucruri pe care eu nu le ştiu - cum ar fi faptul că, înainte s-o copleşească durerea şi tristeţea, a avut un moment de surescitare, că „Dumnezeule, ăsta e lucrul cel mai matur care mi s-a întâmplat până acum".

Miranda vorbeşte şi ea despre moartea mamei, iar eu şi Paul îi punem întrebări, apoi Paul şi Miranda mă întreabă despre părinţii mei, după care toată conversaţia se deplasează spre aspiraţiile noastre, spre ceea ce ne dorim, spre ceea ce ne lipseşte şi... nu ştiu cum să spun... Sună penibil, dar, în ciuda lucrurilor pe care le discutăm, chiar mă simt bine - nu e nimeni care să-mi inspire teamă, ceilalţi mă iau în serios şi, din când în când, prind privirea afectuoasă a Laurei, ceea ce-mi ridică moralul. Nu că vreunul dintre noi ar^

Spune ceva memorabil, înţelept sau profund; e vorba mai degrabă de atmosferă. Pentru prima oară în viaţa mea mă simt ca şi cum aş fi într-un episod din Thirtysomething, şi nu într-un episod din... din... dintr-un serial despre trei ţipi care lucrează într-un magazin de discuri şi discută toată ziua numai despre sandvişuri şi solo-uri de saxofon; şi descopăr că-mi place. Şi ştiu

că Thirtysomething e siropos, plin de clişee, americănesc şi naşpa; da, îmi dau seama perfect. Dar, când stai într-un apartament de două camere din Crouch End, afacerea ţi se duce de râpă, iar prietena ţi-a fugit cu vecinul de sus, un rol secundar într-un episod din Thirtysomething - cu tot cu copiii, căsniciile, slujbele, petrecerile şi CD-urile cu k.d. lang - este tot ce-ţi poţi dori de la viaţă.

Prima oară când m-am amorezat s-a întâmplat cu patru-cinci ani înainte să apară Alison Ashworth. Eram în vacanţă, în Cornwall; la restaurant, lingă masa noastră era un cuplu de tineri căsătoriţi, cu care am intrat în vorbă şi de care m-am îndrăgostit. Nu de unul sau de celălalt, ci de amândoi, de ansamblu. (Şi acum, dacă stau bine să mă gândesc, nu numai Dusty Springfield, ci şi ăştia doi sunt de vină pentru aşteptările mele atât de nerealiste în legătură cu o relaţie.) Cred că fiecare din ei încerca, aşa cum se întâmpla, uneori, cu tinerii însurăţei, să arate cât de mult îi plac copiii, ce tată fantastic şi ce mamă extraordinară ar fi, iar eu am profitat cât am putut: m-au luat să înot, să caut scoici, mi-au cumpărat acadele şi, când au plecat, mi-au frânt inima.

Cam aşa e şi seara asta cu Paul şi Miranda. Mă îndrăgostesc de amândoi - de ceea ce au, de felul cum se poartă unul cu celălalt, de faptul că îmi dau sentimentul că mă aflu în centrul universului lor. Îmi place de ei la nebunie; aş vrea să ne întâlnim de două ori pe săptămâna câte zile mai am de trăit.

Nu-mi dau seama că mi s-a întins o capcană decât spre sfârşitul serii. Miranda e sus, cu copilul; Paul s-a dus să caute dacă mai are vreun rest de băutură uitată printr-un fund de dulap, ca să ne mai potolim arşiţa din stomac.

- Ia du-te să te uiţi prin discurile lor, îmi spune Laura.

- Nu e cazul. Să ştii că pot să supravieţuiesc şi fără să-mi bag nasul prin discurile altora.

- Te rog mult. Fă-mi plăcerea asta.

Deci mă deplasez până la raft, îmi aplec capul pe umăr şi-mi mijesc ochii; bineînţeles, e o zonă calamitată, genul ăla de colecţie de CD-uri atât de poluată, încât ar trebui pusă într-un container de oţel şi aruncată într-o groapă de gunoi din Lumea a Treia. Sunt de toate: Tina Turner, Billy Joel, Kate Bush, Pink Floyd, Simply Red, Beatles, evident, Mike Oldfield (TabularBellsIşill), Meat Loaf... nu mai am timp să mă uit atent şi

la discuri, dar văd vreo două albume Eagles şi mi se pare că zăresc ceva ce seamănă suspect de bine cu un album Barbara Dickson[31].

Paul se întoarce în sufragerie.

- Nu prea cred să fie pe gustul tău.

- De, ştiu şi eu... Beatles au fost o trupă mare. Râde.

- Mi-e teamă că suntem cam rămaşi în urmă. Cred că trebuie să trecem pe la tine pe la magazin, să ne mai luminezi.

- Ei, fiecare cu-ale lui. Laura se uită la mine.

- Nu te-am mai auzit până acum zicând aşa. Credeam că „fiecare cu-ale lui" e un sentiment pasibil de pedeapsa capitală în minunata lume nouă a lui Fleming.

Reuşesc un zâmbet crispat şi-mi întind paharul, ca să-mi toarne un strop de Drambuie vechi dintr-o sticlă lipicioasă.

- Ai făcut-o special, îi spun, pe drumul spre casă. Ai ştiut de la început c-o să-mi placă de ei. A fost o înscenare.

- Da. Ţi-am înscenat o întâlnire cu nişte oameni foarte simpatici. Te-am prins în capcană şi te-am forţat să petreci o seară plăcută.

- Ştii ce vreau să zic.

- Ei, credinţa trebuie pusă la-ncercare din când în când. M-am gândit că e amuzant să-ţi fac cunoştinţă cu nişte oameni care au albume cu Tina Turner şi să te văd dacă o ţii tot pe-a ta după aia.

E clar că o ţin. Sau că o s-o ţin. Dar în seara asta trebuie să mărturisesc (doar mie însumi, asta-i limpede) că, poate, dată fiind o anumită serie de condiţii particulare, cu totul aiurea şi probabil irepetabile, contează cu adevărat cum eşti, nu ce-ţi place. Însă n-am de gând să mă apuc să-i explic lui Barry aşa ceva.

Douăzeci şi nouă

O duc pe Laura s-o asculte pe Marie şi-i place la nebunie.

- Dar e foarte mişto! De ce nu e mai cunoscută? Ar trebui să fie sală plină.

Îmi vine să şi râd, pentru că, de când mă ştiu, am tot încercat să-i dau să asculte artişti care ar trebui să fie celebri, şi nu sunt; dar nu mă obosesc să-i mai fac morală.

- Trebuie să ai gusturi bune ca să-ţi dai seama de valoarea ei, şi mulţi nu le au.

---

[31] Cântăreaţa britanică care interpretează adaptări ale unor piese tradiţionale

A văzut magazinul? Mda. M-am şi culcat cu ea. Tare, nu?

- Mda, A şi cumpărat câte ceva. Tare, nu?

- Supermişto.

Când Marie termină o piesă, o aplaudă cu dosul mâinii în care ţine halba de Guinness.

- De ce nu vorbeşti cu ea să cânte în magazin? Doar ea. N-ai mai făcut niciodată chestia asta.

- Nici n-am avut cum s-o fac.

- De ce nu? Ar fi ca lumea. Probabil că nici n-ar avea nevoie de microfon.

- Păi, dac-ar avea nevoie de microfon la Championship Vinyl, ar însemna că stă prost de tot cu vocea.

- Ai vinde nişte casete de-ale ei şi probabil că lumea ar mai cumpăra şi alte chestii. Şi aşa ai putea să apari în Time Out, la concerte.

- Oho, Lady Macbeth! Ia potoleşte-te şi ascultă muzica!

Marie cânta o baladă despre un unchi de-al ei care a murit şi câţiva oameni din public se uită la noi când Laura o aclamă, extaziată.

Dar îmi place ideea. Un concert! Ca într-un magazin mare! (Oare pe casete se dau autografe? Nu văd de ce nu.) Şi, poate, dacă merge bine ăsta cu Marie, o să mai găsesc şi alţi interesaţi - ceva trupe, plus că, din câte se aude, Bob Dylan şi-a cumpărat o casă în nordul Londrei... ei, bine, de ce nu? Ştiu că superstarurije nu prea cânta în magazine ca să impulsioneze vânzarea discurilor lor mai vechi, la mina a doua, dar, dacă aş reuşi să scap de exemplarul ăla mono din Blonde on Blonde la un preţ baban, aş face jumi-juma cu el. Poate că m-aş mulţumi şi cu un patruzeci la sută dacă mi-ar da un autograf.

Şi, pornind de la acest mic concert unplugged al lui Bob Dylan la Championship Vinyl (dacă am trage şi un disc live, în ediţie limitată? S-ar putea să ne împiedicăm de nişte chichiţe din contractele lui, dar se poate rezolva până la urmă, că, altfel, nici nu aş fi ridicat problema), pot să întrezăresc la orizont şi zile mai bune. Poate aş putea să redeschid celebrul The Rainbow? E chiar aici, la doi paşi, şi nu are nimeni de gând să-l cumpere. Aş putea să-i fac lansarea cu un eveniment de binefacere, poate chiar cu o reeditare a concertului lui Eric Clapton, care a mai cântat aici...

La pauză, când Marie îşi vinde casetele, mergem să vorbim cu

ea.

- Eeei, bună seara! L-am văzut pe Rob în sală cu cineva şi speram că e vorba de tine, îi spune Laurei, cu un zâmbet larg.

Am fost atât de absorbit de proiectul meu de promovare, că am uitat să mă mai gândesc ce-o să se întâmple dacă Laura şi Marie dau nas în nas (două femei şi un bărbat: era clar că o să apară o problemă etc.); deja sunt dator cu nişte explicaţii. Oficial, Marie a trecut pe la magazin de vreo două ori. Şi atunci cum se face că spera că Laura e Laura? („în total, cinci lire noăşnouă, vă rog. Ce chestie, şi prietena mea are un portmoneu la fel. Mi-ar face plăcere să vă cunoaşteţi, dar ne-am despărţit, din păcate.")

Laura pare destul de surprinsă, dar trece mai departe.

- Îmi plac foarte mult melodiile tale. Şi felul în care le cânţi.

Roşeşte un pic şi-şi dă părul pe spate cu un gest nervos.

- Mă bucur mult. Rob avea dreptate. Chiar eşti o persoană deosebită.

(„Uitaţi restul, patru lire şi un penny. Fosta mea prietenă e o persoană deosebită.")

- N-am ştiut că vă cunoaşteţi aşa de bine, spune Laura, cu o aciditate care-mi dă arsuri la stomac.

- A, Rob a fost foarte drăguţ cu mine. Şi Dick, şi Barry. Chiar m-au ajutat să mă acomodez foarte uşor aici.

- Hai mai bine s-o lăsăm pe Marie să-şi vândă casetele, Laura.

- Marie, te-ar interesa să cânţi într-o zi la Rob în magazin? Marie râde. Râde şi nu zice nimic. Noi stăm ca doi proşti.

- Vorbeşti serios? De ce nu? într-o sâmbătă, după-amiaza, când magazinul e plin. Mă gândesc că ai putea să stai pe tejghea.

Ultima înfloritură a scos-o pe loc. Mă uit lung la ea. Marie ridică din umeri.

- OK. Dar banii din casete îmi rămân mie.

- Evident, răspunde Laura.

Mă uitam deja lung la ea, aşa că acum nu pot decât să mă uit şi mai lung.

- Mulţumesc mult. Mă bucur că te-ara cunoscut. Ne întoarcem la locurile noastre.

Vezi, Rob? Ce-a fost aşa de greu? în aceste prime săptămâni de când s-a întors Laura, stau şi încerc să-mi dau seama cum este viaţa mea în momentul ăsta: e mai bine, e mai rău, sentimentele mele pentru ea s-au schimbat, oare, şi, dacă da,

cum anume, sunt mai fericit decât înainte, cât o să mai treacă până o să calc iarăşi pe-alături, Laura s-a schimbat în vreun fel, cum este viaţa alături de ea? Răspunsurile nu sunt greu de dat - mai bine, oarecum, da, o să mai treacă ceva timp, nu prea, destul de mişto -, dar nu mă satisfac, pentru că ştiu că sunt superficiale. Dar, într-un fel, de când s-a întors am mai puţin timp să mă gândesc. Suntem mult prea ocupaţi cu discuţiile, cu serviciul, cu sexul (în momentul de faţă avem parte mai tot timpul de sex, iar majoritatea partidelor le iniţiez eu, încercând să-mi înving sentimentul de nesiguranţă), cu statul la masă şi cu mersul la film. Poate că ar trebui să iau o pauză, ca să mă gândesc ca lumea la toate astea, pentru că îmi dau seama că e o perioadă importantă din viaţa mea. Sau poate că nu; poate că aşa trebuie să meargă lucrurile. Poate că aşa se întreţine o relaţie.

- Da, mă, extraordinar. Pe noi nu ne-ai chemat niciodată să cântăm aici.

Barry. Face pe tâmpitul. Eram convins că o să aibă el ceva de comentat în legătură cu concertul lui Marie.

- Ei, nu! Eu parcă ştiu că ţi-am zis, şi tu ai spus că nu.

- Cum să mai scoatem şi noi capul, dacă nici măcar prietenii nu ne ajută? Rob te-a lăsat să-ţi pui afişul, Barry. Să fim corecţi.

Asta e chiar o dovadă de îndrăzneală din partea lui Dick, însă e în el ceva care respinge ideea că Barry are o trupă. Cred că, în mintea lui, o trupă înseamnă acţiune, pe când el e fânul absolut.

- Păi da, ce să zic, mare căcat. Un căcat de afiş.

- Da' unde vezi tu că poate să încapă aici o trupă? Doar n-ai vrea să cumpăr şi magazinul de alături numai ca să faci tu cântarea lu' peşte într-o sâmbătă după-amiază!

- Am putea să cântăm unplugged.

- Că bine zici. Kraftwerk unplugged. Ar fi mişto.

Dick izbucneşte în râs; Barry se uită la el plin de nervi.

- Ia mai taci din gură, bă, boule! Ţi-am zis că nu mai cântăm chestii dintr-alea nemţeşti.

- Da' care-ar fi poanta? Ai ceva de vândut? Ai scos vreun disc până acum? Ia zi!

Logica mea e atât de nemiloasă, că Barry nu mai are altceva de făcut decât să se vânture prin magazin vreo cinci minute, după care se duce la casă şi-şi îngroapă capul într-un număr vechi din Hot Press. Din când în când mai mormăie câte ceva cu

jumătate de glas - „Doar pentru că te-ai cordit cu ea", de exemplu, sau „Cum poţi să ţii un magazin de discuri dacă nu te interesează deloc muzică? " Dar în general tace din gură, pierdut în reveriile despre ce-ar fi fost dacă Barrytown ar fi avut şansa de-a cânta live la Championship Vinyl.

Cântarea asta e, de fapt, o prostie. Până la urmă o să fie vorba de vreo şase melodii cântate la chitară rece, în faţa a vreo şase oameni. Mă deprimă nerăbdarea cu care aştept evenimentul şi plăcerea cu care am făcut jalnicele pregătiri (câteva afişe şi vreo două telefoane, ca să fac rost de nişte casete). Nu cumva acest gen de existenţă începe să mă lase rece? Şi, dacă e aşa, eu ce mă fac? Ideea că felia de... de viaţă pe care o am în farfurie nu o să mă sature mă înspăimântă. Eu credeam că ar trebuie să filtrăm tot ce e superfluu şi să trecem mai departe, dar se pare că lucrurile nu stau deloc aşa.

Ziua cea mare trece ca-ntr-un fel de ceaţă; cred că aşa s-a simţit şi Bob Geldof la Live Aid. După ce apare Marie, încep să curgă o mulţime de oameni (magazinul e arhiplin; nu cânta cocoţată pe tejghea, ci în spatele ei, pe nişte lăzi mari pe care le-am adus special); lumea aplaudă şi, la sfârşit, unii cumpără casete, iar alţii, fel de fel de lucruri din magazin; cheltuielile mele se ridică la vreo zece lire şi vând de vreo treizeci sau patruzeci, aşa că sunt fericit. Satisfăcut. Mulţumit, în orice caz.

Marie îmi vinde marfă că pe pâinea caldă. Cânta vreo douăsprezece melodii, dintre care doar vreo jumătate sunt compoziţii de-ale ei; înainte să înceapă, stă ceva timp şi cotrobăie prin rafturi, să vadă dacă am toate piesele pe care vrea să le cânte şi notându-şi titlurile şi preţurile albumelor pe care figurează. Dacă nu le am în magazin, le taie de pe lista ei şi le înlocuieşte cu altele.

„Vă voi cânta acum o piesă de Emmylou Harris care se numeşte «Boulder to Birmingham». Este de pe albumul Pieces of the Sky, pe care Rob îl vinde în această după-amiază la incredibilul preţ de doar cinci lire şi nouăzeci şi nouă de pence; îl găsiţi la raftul «Country Artists (Female)»." „Urmează o melodie de Butch Hancock intitulată..." Iar la sfârşit, când oamenii vor să cumpere, dar au uitat de cine sunt piesele, Marie îi ajută imediat.

Este extraordinară şi, când cântă, mai că-mi doresc să nu fiu cu Laura şi regret că lucrurile n-au mers mai bine în noaptea

aceea pe care-am pretrecut-o cu ea. Poate că data viitoare, dacă va mai fi o dată viitoare, n-o să mai fiu aşa de nefericit când o să mă părăsească Laura, poate că lucrurile o să meargă mai bine între mine şi Marie şi poate că... dar ştiu că întotdeauna o să fiu nefericit dacă o să mă părăsească Laura. Lecţia asta am învăţat-o. Aşa că ar trebui să fiu fericit că e cu mine, nu? Aşa ar trebui să stea treaba, nu? Şi aşa şi este. Într-un fel. Dacă nu stau prea mult să mă gândesc. S-ar putea spune că modestul meu eveniment este, păstrând proporţiile, mai reuşit decât Live Aid, cel puţin din punct de vedere tehnic. Nu apare nici o pană, nici un rateu (bine, acuma, ca să fim corecţi, ce-ar putea să se-ntâmple? Poate doar să se rupă vreo coardă sau să cadă Marie) şi intervine un singur eveniment neprevăzut: după primele două melodii, se aude o voce cunoscută dinspre uşă.

- Da' „All Kinds of Everything" n-ai de gând să-l cânţi?

- Din păcate, nu-l ştiu, îi răspunde Marie, amabilă, dacă-l ştiam, îl cântam cu cea mai mare plăcere.

- Cum, nu-l ştii?

- Nu.

- Cum, chiar nu-l ştii?

- Nu, după cum am spus.

- Aoileu, fimeie, păi ăsta a câştigat şi Eurovisionu'.

- E, păi atunci înseamnă că am o mare lacună. Iţi promit că, până data viitoare când mai vin aici, mă pun la punct.

Păi aşa, 'tu-i mama mă-sii. După care mă duc spre uşă, ne facem numărul şi reuşesc să-l azvârl afară. Dar, în orice caz, nu e ca atunci când i-a căzut lui Paul McCartney microfonul pe „Let it Be".

- M-am simţit extraordinar, îmi spune Marie la sfârşit. Nu credeam c-o să iasă, dar uite c-a ieşit. Şi am făcut amândoi ceva bani! Lucrul ăsta mă înveseleşte întotdeauna.

Acum, că s-a terminat, eu nu sunt deloc vesel. Timp de o după-amiază pot spune că am lucrat într-un loc unde lumea îşi dorea să intre, şi asta a însemnat ceva pentru mine - m-am simţit, m-am simţit, m-am simţit, haide, zi odată, da, m-am simţit mai bărbat; un sentiment şocant şi liniştitor în acelaşi timp.

Bărbaţii nu lucrează pe străduţele liniştite şi puştii din Holloway, ci în City sau în West End, în fabrici, în mine, în gări, aeroporturi sau birouri. Lucrează unde lucrează toată lumea şi trebuie să se lupte ca să ajungă acolo; poate că de asta nu au,

ca mine, sentimentul că viaţa adevărată se petrece altundeva. Eu nici măcar nu am sentimentul că sunt centrul propriului meu univers, deci cum m-aş putea simţi în centrul universului altcuiva? Când iese pe uşă şi ultimul client, iar eu încui după el, simt cum mă cuprinde un atac de panică. Îmi dau seama că trebuie să fac ceva, odată pentru totdeauna, cu magazinul ăsta - să-l las baltă, să-i dau foc sau ceva de genul ăsta - şi să-mi fac o carieră.

Treizeci

Dar uitaţi-vă un pic aici:

Lista slujbelor la care visez:

1. Redactor la NME în perioada 1976-1979

Îi cunosc pe The Clash, Sex Pistols, Chrissie Hynde, Danny Baker etc. Primesc gratis o mulţime de discuri - dintre care unele bune. Prezint un concurs de cultură muzicală.

2. Producător la Atlantic Records în perioada 1964-1971 (aproximativ)

Îi cunosc pe Aretha Franklin, Wilson Picket, Solomon Burke. Primesc gratis o mulţime de discuri (probabil) - dintre care unele bune. Fac o grămadă de bani.

3. Muzician de orice fel (în afară de rap şi muzică clasică)

Clar ca bună ziua. Dar am rămas la ideea de a face parte din Memphis Horns - nu am pretenţia să fiu Hendrix, Mick Jagger sau Otis Redding.

4. Regizor de film

1. Orchestră de acompaniament care a participat la înregistrarea unor piese celebre, precum „Sledgehammer", de Peter Gabriel, sau „Angel of Harlem", de U2.

Din nou, de orice fel, deşi aş prefera nu german şi nu de filme mute.

5. Arhitect

O surpriză pe locul 5, ştiu, dar în şcoală eram destul de bun la desen tehnic.

Şi cam atât. Lista asta nu e nici măcar un top five; nu există un număr şase sau şapte pe care să le fi lăsat pe dinafară din cauza limitelor impuse. Ca să fiu cinstit, chestia cu arhitectură nici nu mă frământă cine ştie ce - pur şi simplu m-am gândit eu că, dacă nu reuşesc să enumăr cinci, o să arăt cam penibil.

Lista asta a fost ideea Laurei; nu mi-a venit în minte una ca

lumea, aşa că am făcut una aiurea. N-am avut de gând să i-o arăt, dar nu ştiu ce mi-a venit - poate mila faţă de mine însumi, poate ciuda, habar n-am.

Nu se enervează.

- Deci rămâne doar treaba cu arhitectură, până la urmă.

- Aşa se pare. Şapte ani de studii. Ridic din umeri.

- Eşti în stare de aşa ceva? Nu prea.

- Mda, aşa ziceam şi eu. Nici nu ştiu dacă-mi doresc cu adevărat aşa ceva.

- Deci ai aici o listă cu cinci meserii pe care le-ai face dacă nu s-ar pune problema de studii, de timp, de istorie sau de salariu, iar una dintre ele nu te interesează, de fapt.

- Păi de-aia am şi pus-o pe locul cinci.

- Deci ai prefera să fii redactor la NME decât, să zicem, explorator în secolul al şaisprezecelea sau rege al Franţei? Evident! Dă din cap.

- Dar tu ce-ai trece pe listă? Sute de chestii. Dramaturg. Balerină. Da, şi muzician, dar şi pictoriţă, profesor universitar, romancieră sau bucătar celebru.

- Bucătar?

- Da. Mi-ar plăcea să am talentul ăsta. Ţie nu?

- Nu m-ar deranja. Dar nici n-aş vrea să muncesc seara.

Şi chiar n-aş face-o.

- Păi atunci poţi, la fel de bine, să rămâi la magazin.

- De unde ţi-a venit? Ai prefera să rămâi la magazin decât să te faci arhitect?

- Cam aşa.

- Deci ăsta eşti. Ai pus-o pe locul cinci pe lista slujbelor la care visezi şi, cum nu se pune problema de celelalte patru, preferi să rămâi unde eşti.

Lui Dick şi Barry nu le spun că mă bate gândul să-nchid prăvălia. Dar îi pun să facă o listă cu slujbele la care visează ei.

- Avem voie să detaliem? Mă întreabă Barry.

- În ce sens? Adică, de exemplu, saxofonist şi pianist contează ca două slujbe? Cred că da.

În magazin se lasă tăcerea; pentru un timp, devine ca o sală de clasă în care toţi copiii scriu în caiete. Se roade capătul pixului, se fac tăieturi, sprâncenele se încruntă, iar eu mă uit peste umărul lor.

- Dar basist şi chitarist? Nu ştiu. Cred că se pune doar o dată.

- Adică după tine Keith Richards şi Bill Wyman au aceeaşi slujbă? Eu n-am zis că au...

- Ce chestie, nene, şi ei habar nu au cum stau acolo şi se calcă pe picioare.

- Dar, să zicem, cronicar de film şi cronicar muzical? întreabă Dick.

- Una singură.

- Super. Păi atunci îmi mai rămâne loc şi pentru alte chestii.

- Aha! Ca, de exemplu?

- Pianist şi saxofonist, pentru început. Şi tot mai am două poziţii.

Şi dă-i înainte, tot aşa. Dar ideea e că, până la urmă, s-a dovedit că lista mea nu e deloc aiurea. Putea să fi fost scrisă de oricine. De aproape oricine. În orice caz, de oricine lucrează aici. Nimeni nu întreabă cum se scrie, jurisconsult" sau dacă „veterinar" şi „doctor" se pun de două ori. Amândoi băieţii au luat-o pe câmpii, prin studiouri de înregistrări, cabine de machiaj şi baruri de cinci stele.

Treizeci şi unu

Am venit, împreună cu Laura, să-i vedem pe ai mei; vizita are aer destul de oficial, ca şi cum am vrea să-i anunţăm ceva. Cred că sentimentul ăsta vine mai degrabă de la ei decât de la noi. Mama e îmbrăcată în rochie, iar taică-meu nu mai moşmondeşte, ca de obicei, la porcăria aia a lui de vin de casă şi se abţine să butoneze telecomanda; stă pe scaun, ascultă şi pune întrebări; aşa, în penumbră, ai zice că seamănă cu un om normal care poartă o conversaţie cu musafirii.

E mai uşor să ai părinţi dacă ai şi o prietenă. Nu ştiu motivul, dar adevărul ăsta e. Alor mei le place mai mult de mine când sunt cu cineva şi se simt şi ei mai bine, ca şi cum Laura s-ar transforma într-un microfon în care vorbim ca să ne facem auziţi.

- V-aţi uitat la Inspector Morse? întreabă Laura, hodoronc-tronc.

- Nu, răspunde taică-meu. L-au dat în reluare, nu? O avem pe casetă, de când l-au dat prima oară.

Vedeţi, asta e ceva tipic pentru taică-meu. Nu-i ajunge că a zis că nu se uită la reluări, că e cel mai tare din parcare; trebuie să

le mai şi înflorească.

- Când l-au dat prima oară nici nu aveaţi video, îi atrag atenţia, şi pe bună dreptate.

Taică-meu se face că n-a auzit.

- De ce-ai zis asta? îl întreb.

Îi face cu ochiul Laurei, ca şi cum ar fi vorba de o glumă de familie pe care ea nu poate s-o înţeleagă. Ea îi zâmbeşte. Dar a cui familie, de altfel?

- Se găsesc la magazin, îmi spune. Sunt gata înregistrate.

- Da, ştiu. Dar tu nu o ai.

Se face din nou că nu m-a auzit şi, în clipa asta, dacă aş fi fost doar cu ai mei, ar fi început scandalul. Eu i-aş fi zis că e sărit de pe fix şi/sau mincinos; maică-mea mi-ar fi zis să nu fac din ţânţar armăsar şi aşa mai departe, eu aş fi întrebat-o dacă stă toată ziua şi ascultă tâmpenii de-astea şi de-aici ar fi pornit totul.

Însă, când e şi Laura de faţă... n-aş merge până acolo încât să zic că se înnebuneşte după ai mei, dar e clar că după părerea ei chestia cu părinţii e în general ceva de bine şi că trebuie să le îndrăgeşti micile ticuri şi tâmpenii, nu să le arăţi cu degetul. Ştie să se strecoare cu îndemânare şi cu o anumită plăcere printre gogoşile, basnele şi aberaţiile pe care le scoate taică-meu.

- Dar aţi văzut ce scumpe sunt alea înregistrate? îi spune. Eu i-am luat lui Rob două casete acum vreo câţiva ani şi m-au costat spre douăşcinci de lire!

Asta e chiar neruşinare! Ei douăzeci şi cinci de lire nu i se par o sumă mare, dar ştie că lor, da; de altfel, aşa cum era de aşteptat, maică-mea trage un chiţăit sănătos şi înspăimântat, fix de douăşcinci de lire. Şi după aia îi dăm cu preţurile - ciocolată, case, tot ce ne trece prin minte - şi uităm de minciunile sfruntate ale lui taică-meu.

Când spălăm vasele, o apucă pe maică-mea.

- Mă bucur că te-ai împăcat cu el. Numai bunul Dumnezeu ştie ce-ar fi ajuns casa aia dacă rămânea singur să-şi vadă de grijă.

Chestia asta chiar mă calcă pe nervi, pentru că a) i-am spus să nu pomenească incidentul, b) nu-i spui unei femei, şi Laurei mai ales, că una dintre calităţile ei cele mai importante e aceea că are grijă de mine şi c) dintre noi doi, eu sunt cel mai ordonat şi, de altfel, casa a fost mai curată cât nu a fost ea.

- Nu ştiam că te-ai apucat să ne inspectezi bucătăria.

- Nici n-am nevoie, să fii tu sănătos. Doar te ştiu aşa de bine cum eşti...

- Ştii cum eram la optşpe ani. Nu ştii cum sunt acum. Ghinion!

De unde a apărut „ghinionul" ăla atât de infantil, golănesc şi penibil? A, ştiu de unde, pe bune. Fix din 1973.

- Să ştiţi că e mult mai ordonat decât mine, spune Laura, simplu şi pe un ton serios.

Am mai auzit fraza asta de vreo zece ori, spusă pe exact acelaşi ton, încă de când am fost obligat s-o aduc pe Laura aici pentru prima oară.

- Da, de fapt e băiat bun. Aş vrea doar să se adune şi el.

- O să se adune.

Şi îmi aruncă amândouă o privire plină de afecţiune. Deci da, am fost urecheat, dădăcit, bătut la cap, dar acum atmosfera s-a încălzit, în bucătărie pluteşte un aer de afecţiune, de unde puţin mai înainte nu erau decât nervi de ambele părţi, care urmau să degenereze într-o scenă în care maică-mea ar fi început să plângă, iar eu aş fi ieşit trântind uşa. Ca să fiu sincer, mi se pare mai bine aşa; mă bucur că Laura e cu mine.

Treizeci şi doi

Afişe. Sunt un fan al lor. Singură idee creativă pe care am avut-o vreodată a fost aceea a unei expoziţii cu fotografii ale afişelor. Mi-ar fi luat două-trei decenii până să adun suficient material, dar în final ar fi arătat ca lumea. Pe vitrină magazinului de vizavi, care a dat faliment, sunt expuse nişte documente istorice extrem de importante: afişe care anunţă un meci de box al lui Frank Bruno, un miting antinazist, ultimul single al lui Prince, spectacolul unui actor din Ca. Aibe şi o mulţime de concerte, dar în câteva săptămâni o să dispară, acoperite de nisipurile mişcătoare ale timpului - sau, în orice caz, de o reclamă la ultimul album U2. În felul ăsta poţi percepe spiritul vremii, nu? (Să vă spun un secret: de fapt, eu am şi demarat proiectul. În 1988 am şi făcut vreo trei poze, cu aparatul meu Kodak Instamatic; era vorba de un magazin închis de pe Holloway Road, dar apoi a fost închiriat şi mi-a cam pierit entuziasmul. Pozele au ieşit bine - binişor, în orice caz -, însă nimeni n-o să mă lase vreodată să expun trei fotografii, nu?)

În orice caz, din când în când îmi place să mă pun la încercare.

Examinez vitrina respectivă, ca să văd dacă am auzit de trupele care urmează să aibă concerte, dar tristul adevăr e că nu prea mai sunt la curent. Înainte ştiam tot ce mişcă, ştiam toate trupele, oricât de obscure şi oricât de nenorocită ar fi fost sala în care aveau de gând să se producă. După care, acum trei-patru ani, când am încetat să mai citesc şi pe muchie toate revistele muzicale, am început să-mi dau seama că nu mai ştiam unele trupe care cântau în cârciumi sau cluburi mai mici; anul trecut am văzut vreo două trupe care cântau în Forum şi care nu-mi spuneau absolut nimic. În Forum! O sală cu o mie cinci sute de locuri! O mie cinci sute de oameni se duceau la concertul unei trupe de care eu nu auzisem în viaţa mea! Prima oară când mi s-a întâmplat aşa ceva am fost deprimat toată seara, poate şi pentru că am făcut greşeala de a-mi mărturisi ignoranţa în faţa lui Dick şi Barry. (Barry aproape că s-a înecat de dispreţ; Dick a rămas cu privirea în fundul paharului, prea jenat de jenă mea ca să mi se uite în ochi.)

În orice caz, revenind. Îmi fac verificarea de rutină (figurează şi Prince, aşa că nu înregistrez zero puncte - într-o zi o să se întâmple şi asta, iar atunci o să mă spânzur) şi văd un afiş care-mi pare cunoscut. „LA CEREREA PUBLICULUI!", zice. „GROUCHO CLUB REVINE ÎN FORŢĂ!" Şi, dedesubt, „ÎN FIECARE VINERI, ÎNCEPÂND DIN 20 IULIE, LA TPIE DOG AND PHEASANT". Stau şi mă tot zgâiesc, cu gura căscată. Are aceleaşi culori şi dimensiuni ca pe vremuri şi au avut chiar tupeul să copieze macheta şi sigla - ochelarii şi mustaţa lui Groucho Marx pe al doilea „o" din „Groucho" şi trabucul care iese din țâmburușul (probabil că nu ăsta e termenul corect, dar noi aşa îi ziceam) de la „b", la sfârşitul lui „club".

Pe afişele noastre mai apărea un rând, jos, în care ziceam pe ce gen de muzică mergeam; la sfârşit de tot treceam numele extraordinarului şi fabulosului DJ, în speranţa deşartă că o să ia, astfel, naştere o sectă de fani. Pe afişul ăsta nu se vede partea de jos, pe care o trupă a lipit o mulţime de fluturaşi; îi jupoi şi ce văd? „STAX ATLANTIC MOTOWN R&B SKA MERSEYBEAT ŞI EVENTUAL MADONNA - MUZICĂ DE DANS PENTRU VÂRSTA A DOUA - DJ ROB FLEMING". E plăcut să constat că, după atâta amar de vreme, tot cu asta mă ocup.

Ce se întâmpla? De fapt, există doar trei posibilităţi: a) afişul ăsta datează din 1986 şi a fost dezgropat de cine ştie ce

arheolog; b) m-am hotărât să relansez clubul, am făcut afişele, le-am lipit prin oraş şi apoi am suferit un atac de amnezie, lucru de înţeles, de altfel; c) s-a găsit altcineva care să relanseze clubul în numele meu. Bănuiesc că explicaţia c) este cea mai probabilă; mă duc acasă şi aştept să se întoarcă Laura. - E un cadou de ziua ta puţin cam întârziat. Mi-a venit ideea când eram cu Ray şi mi s-a părut aşa de bună, încât am început să regret că nu mai suntem împreună. Poate ce de-aia m-am şi întors. Mulţumit?

S-a dus cu nişte prieteni la un pahar după ce a plecat de la servici şi acum e un pic luată.

Nu m-am gândit dinainte, dar sunt mulţumit. Nervos şi speriat - trebuie să scot toate discurile alea şi să fac rost de scule -, dar mulţumit. Ca să spun drept, ard de nerăbdare.

- Da' cu ce drept? Să presupunem... - Ce anume? - Să presupunem că aveam o treabă care nu suportă amânare.

- Dar când ai tu vreo treabă care nu suportă amânare? Nu asta-i ideea.

Oare de ce trebuie să fiu mereu aşa de căpos, ciufut şi nesimţit? Ar trebui să izbucnesc în lacrimi de iubire şi recunoştinţă, în loc să stau botos.

Oftează, se aruncă pe canapea şi-şi dă jos pantofii.

- Mamă, ce dur eşti! Deci te bagi.

- Poate.

Probabil că într-o zi, dacă o să se mai întâmple aşa ceva, o să-i spun pur şi simplu mulţumesc, e minunat, ce frumos din partea ta, abia aştept. Dar nu acum.

- Ştii că o să avem şi noi o apariţie în club? îmi spune Barry.

- O să aveţi un rahat.

- Laura a zis că ne lasă. Dacă o ajutăm cu afişele şi celelalte chestii.

- Stai un pic, doar n-o să te iei după ea.

- Păi, ba da. Vă dau zece la sută din încasări dacă nu cântaţi.

- Păi atâta luăm oricum.

- Cine dracu' a pus-o să se bage? Bun, douăzeci la sută.

- Nu. Avem mare nevoie de concertul ăsta.

- O sută zece la sută. Oferta finală. Râde.

- Nu glumesc. Dacă vin o sută de oameni a câte cinci lire biletul, înseamnă că-ţi dau cinci sute cincizeci de lire. Ca să vezi cât de mult înseamnă pentru mine să nu te ascult cântând.

- Să ştii că nu suntem aşa de slabi cum crezi tu. Rob.

- - Sunt convins. Fii atent, Barry, o să vină colegi de-ai Laurei, oameni cu căţei, cu copii, cu discuri cu Tina Turner. Ce te faci tu cu ăştia? Mai bine pune-ţi problema ce-o să se facă ei cu noi. Apropo, ne-am schimbat numele. Băieţii s-au săturat de chestia cu Barry-Barrytown. Ne cheamă acum SDM. Sonic Death Monkey.

- Sonic Death Monkey?

- Cum ţi se pare? Lui Dick îi place.

- Barry, ai trecut de treizeci de ani. Eu cred că ar trebui să-ţi cunoşti interesul şi să te gândeşti ce-ar zice prietenii tăi, ce-ar zice maică-ta şi taică-tău dacă ar afla că eşti într-o trupă care se cheamă Sonic Death Monkey!

- Eu îmi cunosc interesul şi vreau să merg până la capăt, Rob, iar această trupă chiar merge până la capăt. Chiar mai departe, de fapt.

- Eu îţi zic că, dacă te apropii de mine vineri seară, o să ajungă până la capăt garantat.

Asta şi vrem să obţinem. O reacţie. Şi ce dacă prietenii Laurei sunt nişte burghezi de-ăia de prin cabinete de avocatură şi n-o să le convină? Dă-i în puii mei. Lasă-i să facă scandal, că-i rezolvăm. Ne descurcăm noi.

Trage un rânjet care se vrea diabolic şi dement.

Alţii s-ar distra într-o asemenea situaţie. Ar face bancuri pe tema asta, ar începe să le născocească încă din clipa în care cheful s-ar sparge iar avocaţii s-ar îndrepta spre ieşire în lacrimi şi cu timpanele bubuind. Eu nu sunt aşa. Eu stau şi adun în mine toate astea, într-un ghem compact de nervi, pe care mi-l pun la păstrare în măruntaie, undeva între nasturele de la pantaloni şi gaura curului. Nici măcar Laura nu pare aşa de îngrijorată.

- E doar prima seară. Şi le-am şi zis că nu au cum să cânte mai mult de jumate de oră. OK, e posibil să-i pierzi de muşterii pe câţiva dintre prietenii mei, dar ei oricum n-o să poată lua babysitter în fiecare săptămână.

- Ştii că trebuie să plătesc o garanţie. Şi chiria pentru sală.

- S-a rezolvat deja.

Şi, dintr-o dată, simt cum această scurtă propoziţie mă răscoleşte. Mi se ridică un nod în gât. Nu e vorba de bani, ci de modul în care s-a îngrijit de toate: într-o dimineaţă m-am trezit şi am găsit-o umblând prin single-urile mele, scoţând fel de fel

de lucruri pe care-şi amintea că le puneam şi aşezându-le în cutiile pe care le foloseam pe vremuri şi care acum zăceau aruncate în fundul unui dulap. Ştia că am nevoie de un şut în fund pentru un pas înainte. Şi mai ştia şi cât eram de fericit pe vremea când mă ocupam cu aşa ceva; şi, oricum aş lua-o, n-ar avea de ce să facă asta dacă nu m-ar iubi.

- Mă simt copleşit de un sentiment care mă rodea de ceva vreme; o iau în braţe. Îmi pare rău că am fost cam tâmpit. Îţi mulţumesc pentru ce-ai făcut pentru mine şi ştiu că ai făcut-o cu cele mai bune intenţii. Să ştii că te iubesc, chiar dacă nu ţi-o arăt.

- Nu-i nimic. Dar tot timpul pari atât de întors pe dos...

- Ştiu. Nu-mi dau seama ce-i cu mine. Însă, dacă ar fi să mă risc, aş zice că sunt întors pe dos pentru că-mi dau seama că nu mai am scăpare, ceea ce nu-mi place deloc. Într-un fel, ar fi mai bine dacă n-aş fi atât de legat de ea; ar fi mai bine dacă aceste posibilităţi extraordinare, dacă visurile pe care ţi le faci atunci când ai cincisprezece, douăzeci sau chiar douăzeci şi cinci de ani şi ştii că cea mai frumoasă făptură din lume poate să apară în orice moment la tine în magazin, în birou sau la petrecerea unui prieten... ar fi mai bine dacă toate astea s-ar mai ascunde încă pe undeva, printr-un buzunar sau printr-un sertar uitat. Dar duse sunt, cred eu, şi asta poate să întoarcă pe dos pe oricine. Dacă e să ne gândim cum e viaţa mea acum, atunci se poate spune că viaţa mea înseamnă Laura, şi n-are nici un rost să neg evidenta.

Treizeci şi trei

Pe Caroline o cunosc când vine să-mi ia un interviu pentru revista la care lucrează; mă îndrăgostesc de ea subit, pe bune, când o văd cum stă la bar, ca să-mi ia ceva de băut. E o zi călduroasă, prima din anul ăsta, aşa că mergem afară, la o masă pliantă, şi ne uităm la lumea care trece pe stradă. Caroline e rumenă în obraji; poartă o rochie largă, fără mâneci şi bocanci; culmea e că-i stă foarte bine îmbrăcată aşa. Dar cred că astăzi m-aş îndrăgosti le oricine. Soarele ăsta mă face să mă simt ca şi cum aş fi scăpat de toţi nervii amorţiţi care mă împiedicau să simt ceva şi, lăsând la o parte asta, cum să nu te îndrăgosteşti de cineva care vrea a-ţi ia un interviu într-o revistă?

Scrie în The Tufnell Parker, o revistă dintr-alea prăfuite, pline de reclame, care ţi se îndeasă pe sub uşă, iar tu le iei şi le îndesi în coşul de gunoi.! A să fiu sincer, e încă studentă - la jurnalism - şi face practică. Şi, ca să fiu şi mai sincer, îmi mărturiseşte că nu ştie sigur dacă redactorul o să rea materialul, pentru că nu a auzit nici de magazin, nici de club, iar Holloway e chiar la marginea parohiei lui, sau a ariei de distribuţie si de acoperire sau cum naiba i-o fi zicând. Dar Caroline venea în club în zilele lui bune, îi plăcea. De-aia a vrut să ne dea o mina de ajutor.

- N-ar fi trebuit să te las să intri. Probabil că n-aveai mai mult de şaişpe ani.

- Vai, dragă! Îmi răspunde, şi la început nu înţeleg de ce.

N-am vrut să sune ca o vrăjeală de doi bani iu ca o vrăjeală în general; voiam să zic că, dacă acum e studentă, înseamnă că pe vremea aia era la şcoală, chiar dacă are aproape treizeci de ani, dacă nu şi mai bine. Când aflu că e o studentă întârziată şi că pe vremea aia lucra ca secretară la o editură de stânga, încerc să repar impresia pe care probabil că i-am lăsat-o, fără să pară ceva cusut cu aţă albă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, până la urmă iese o varză.

- Când am zis că nu trebuia să te las să intri n-am vrut să zic că arăţi tânăra. Nici nu arăţi. - Dumnezeule-doamne! - Adică nu că arăţi în vârstă. Arăţi exact de vârsta pe care-o ai. - Au, băga-mi-aş picioarele! Dacă are patruşcinci de ani? - Adică, înţelegi. Poate un pic mai tânără, dar nu cu mult. Nu cine ştie ce. Exact atât cât trebuie. Nu m-am gândit că sunt unii care-şi încep studiile mai târziu.

Aş da orice să nu mai fiu chiar în fiecare ziulică un bou încălţat şi împiedicat. Nu trece mult, însă, şi regret amarnic momentele în care am fost un bou încălţat şi care sunt de-o mie de ori mai bune decât următoarea mea încarnare: Libidinosul.

- Probabil că ai o colecţie de discuri imensă, îmi spune Caroline.

- Păi cred şi eu. Vrei să treci pe la mine, să ţi-o arăt?

Şi am vorbit serios! Am vorbit serios! M-am gândit că poate vor să-mi fac o poză stând lângă discuri sau ceva de genul ăsta! Dar, când se uită lung la mine peste ochelari, dau banda înapoi şi mă ascult, după care scot un geamăt prelung de disperare. Măcar asta o face să râdă.

- Să ştii că de obicei nu sunt aşa, pe cuvânt.

- Stai liniştit. Oricum nu cred că o să-mi publice un portret dintr-ăsta gen Guardian.

- Nu asta mă frământă.

- Nu-i nici o problemă, pe bune.

Dar totul e dat uitării când îmi pune următoarea întrebare. Am aşteptat momentul ăsta toată viaţa şi acum, când a sosit, nu-mi vine să cred: nu mă simt deloc pregătit, mă ia ca din oală.

- Care sunt cele cinci piese preferate ale tale din toate timpurile?

- Poftim? Un top five al pieselor tale preferate. Discurile pe care le-ai lua pe o insulă pustie, mai puţin, câte, trei? Mai puţin trei ce? Păi în Discuri pe o insulă pustie sunt opt, nu? Deci opt minus cinci fac trei, nu?

- Aşa. Plus trei, în cazul ăsta. Nu minus trei, Nu, eu ziceam că... În fine. Deci un top five al discurilor tale preferate.

- În club, sau acasă?

- E vreo diferenţă? EVIDENT...

Prea piţigăiat. Mă prefac că am ceva pe gât, îmi dreg vocea şi o iau de la început.

- Deci, sigur, într-un anumit fel. Una e un top five al pieselor de dans, şi alta e un top five al tuturor timpurilor. De exemplu, una dintre piesele mele preferate e „Sin City", Flying Burrito Brothers, dar nu aş pune-o în club. E o baladă country-rock. Ar pleca lumea acasă.

- Nu contează. Care vrei tu. Deci încă patru.

- Cum adică încă patru? Păi, dacă una e aia cu „Sin City", înseamnă că mai ai patru.

- NU! - De data asta nu mai încerc să-mi ascund panica. - Eu nu am zis că e în primele cinci! Am zis doar că e una dintre piesele mele preferate! S-ar putea să fie pe locul şase sau şapte.

Ştiu că mă fac de râs, dar asta este: e ceva mult prea important, şi am aşteptat atâta acest moment. Dar unde-au dispărut oare toate piesele alea pe care le-am avut ani de zile în minte, pentru cazul în care m-ar fi contactat Roy Plomley, Michael Parkinson, Sue Lawley sau cine s-a mai întâmplat să facă My Top Twelve la Radio One, ca înlocuitor de ultim moment pentru cine ştie ce celebritate? Nu-mi dau seama din ce cauză, dar singurul titlu care mi se-nvârte prin cap e „Respect", şi asta nu-i în nici un caz piesa mea preferată din repertoriul Arethei.

- Pot să mă duc acasă ca să mă gândesc ca lumea şi să te sun eu când sunt gata? Aşa, cam într-o săptămână?
- Lasă, dacă nu-ţi vine nimic în minte, asta e. Bag eu de la mine. Ce-mi plăcea mie pe vremuri la Groucho Club, ceva de genul ăsta.

Bagă de la ea! Vrea să-mi răpească unica şansă de a alcătui un top care să apară într-o revistă! N-aş prea crede!

- Ia stai, că-ţi spun imediat.

„A Horse with no Name", „Beep Beep", „Mă Baker", „My Boomerang Won't Come Back". Dintr-o dată încep să-mi umble prin cap o mulţime de titluri spăimoase şi simt că încep să am palpitaţii.

- Bine, poţi să treci acolo „Sin City". Trebuie să mai fie vreo melodie ca lumea în întreaga istorie a muzicii.
- „Baby Let's Play House".
- Asta cine-o cânta?
- Elvis Presley
- A, da, sigur.
- Şi...

Aretha. Ia să mă gândesc la Aretha.

- „Think". Aretha. Franklin. Plicticoasă, dar merge. Am trei. Îmi mai tre buie două. Haide, Rob!
- „Louie, Louie", Kingsmen. Şi Prince, cu „Little Red Corvette".
- Perfect. Super.
- Gata? Păi, dacă ai timp, aş vrea să mai stăm un pic de vorbă.
- A, sigur. Dar eu ziceam de listă.
- Sunt cinci. Vrei să schimbi ceva?
- Am pus Bob Marley, „Stir it Up"?
- Nu.
- Păi hai s-o trecem.
- Şi ce scoţi?
- Prince.
- Bun.
- Şi aş băga „Angel" în loc de „Think".
- Am notat. Se uită la ceas.
- Haide să-ţi pun câteva întrebări în timpul pe care-l mai avem. De ce ai vrut să relansezi clubul? De fapt, a fost ideea unei prietene. - Unei prietene! Ce penibil! - Ea a organizat totul fără să-mi spună, ca un fel de cadou de ziua mea. Cred că aş băga şi un James Brown. „Papa's Got a Brand New Bag". În loc de Elvis.

O supraveghez atent în timp ce taie şi scrie în loc.
- Drăguţă prietenă.
- Mda, aşa e.
- Cum o cheamă? Mmm... Laura.
- Şi numele de familie? Păi... Lydon.
- Motto-ul, „Muzică de dans pentru vârsta a doua", e-al tău?
- Al Laurei.
Şi ce vrea să spună? - Stai un pic. Îmi cer mii de scuze, dar aş vrea să bag şi Sly and the Family Stone, cu „Family affair". 'în loc de „Sin City".
Taie din nou şi adaugă.
- „Muzică de dans pentru vârsta a două"...
- A, aşa... există mulţi oameni care încă mai vor să meargă în cluburi, dar nu mai au vârsta pentru acid jazz, garage, dance ambiental şi aşa mai departe. Vor să asculte Motown, funk clasic, Stax, şi ceva noutăţi, amestecate la un loc, şi pur şi simplu nu au unde să meargă.
- Am înţeles. Cred că am tot ce-mi trebuie, îşi soarbe sucul de portocale rămas pe fundul paharului.
- Pa. O să vin şi eu vineri. Îmi plăcea mult muzica pe care-o puneai.
- Îţi trag o casetă, dacă vrei.
- Se poate? Pe bune? Mi-ar plăcea să am acasă muzica de la Groucho.
- Sigur că da. Îmi face plăcere să trag casete. Ştiu că aşa o să şi fac, diseară, probabil, şi mai ştiu şi că, în momentul în care o să scot ţiplă de pe carcasă şi o să apăs pe pauză, o să mă simt ca un trădător.
- Nu pot să cred, îmi spune Laura când îi povestesc despre Caroline. Cum ai putut să faci aşa ceva?
- Ce anume?
- De când te ştiu mi-ai tot spus că „Let's Get it On", de Marvin Gaye, e cel mai tare single din toate timpurile, şi acum nu-l mai bagi nici măcar în top five.
- Aoleu! Futu-i morţii... Ştiam eu că...
- Şi Al Green? Şi Clash? Şi Chuck Berry? Şi ăla pe care ne-am certat? Solomon şi nu mai ştiu cum?
Fir-ar al dracului!! Dimineaţă o sun pe Caroline. Nu o găsesc. Îi las un mesaj. Nimic. O mai sun o dată. Îi mai las un mesaj. Devine cam jenant, dar nici nu se pune problema să nu pun

„Let's Get it On" pe listă. A treia oară dau în sfârşit de ea; pare jenată, dar îşi cere scuze; când îşi dă seama că am sunat-o ca să schimb topul, se linişteşte.

- OK. Lista definitivă. Pe locul unu, Marvin Gaye, „Let's Get it On". Pe doi, Aretha Franklin, „This îs the House that Jack Built". Pe trei, Chuck Berry, „Back în the USA". Locul patru, The Clash, „White Man în the Hammersmith Palais". Şi ultimul, dar nu şi cel din urmă, ha ha ha. Al Green, „So Tired of Being Alone".

- Să ştii că nu mai pot s-o schimb încă o dată. Aşa rămâne.

- Perfect.

- Dar mă gândeam că poate ar fi mai bine să-mi dai un top five al pieselor de club. Apropo, redactorului i-a plăcut materialul, mai ales chestia aia cu Laura.

- Aha.

- Ia spune-mi, ai putea să-mi dictezi rapid o listă cu cinci piese de dans, sau îţi cer prea mult?

- Nu, ţi le zic.

I le dictez pe toate pe litere (deşi, când iese revista, văd că scrie In the Ghetto, ca melodia lui Elvis, o greşeală pe care Barry mi-o pune mie în cârcă).

- Mai am un pic şi termin de tras caseta pe care ţi-am promis-o.

- Ei, na?! Mulţumesc mult.

- Ţi-o trimit la redacţie? Sau mai bine ne întâlnim la un pahar?

- Mmm... Hai să ne-ntâlnim. Fac eu cinste, că-ţi sunt datoare.

- Perfect.

Şi zi aşa, cu caseta. Chestia asta merge de fiecare dată.

- Pentru cine e? Mă întreabă Laura, când mă vede meşterind la fade-uri, başi şi balans.

- A, pentru tipă aia cu interviul. Carol? Caroline? Cam aşa ceva. Mi-a zis că mi-ar fi mai uşor dacă ar şti exact ce muzică pun la club.

Dar se vede clar că roşesc şi mă uit fix în casetofon; îmi dau seama că nu mă crede. Ea ştie cel mai bine ce înseamnă, de fapt, compilaţiile astea.

În ajunul întâlnirii cu Caroline, dezvolt toate simptomele îndrăgostitului, ca la carte: golul din stomac, pe fond nervos, visele cu ochii deschişi, neputinţa de a-mi aduce aminte cum arată. Îmi amintesc de rochie şi de bocanci, parcă văd şi un breton, dar chipul i se pierde în ceaţă, aşa că îl mobilez cu

trăsăturile unei gagici standard - buze roşii şi pline, deşi ce mi-a plăcut la ea e tocmai aerul de englezoaică tocilară; ochi migdalaţi, i-am văzut, deşi purta ochelari de soare; tenul palid şi impecabil, deşi ştiu că are pistrui. Sunt conştient că, atunci când o să ne întâlnim, o să am un sentiment de dezamăgire - pentru asta m-am frământat eu atâta? -, apoi o să găsesc altceva care să mă stârnească: faptul că nu a apărut, vocea sexy, inteligenţa, ironia şi aşa mai departe. Şi, între cea de-a două şi cea de-a treia întâlnire, ştiu că o să-mi creez o întreagă mitologie.

De data asta, însă, lucrurile stau altfel. E din cauza viselor cu ochii deschişi. Procedez ca de obicei; îmi imaginez în cele mai mici detalii cum o să decurgă relaţia - primul sărut, după care ajungem în pat, se mută la mine, ne căsătorim (pe vremuri, vreau să zic că stabileam până şi lista melodiilor de la nuntă), apoi îmi închipui cât o să fie de frumoasă când o să fie însărcinată şi mă gândesc cum botezăm copiii -, până îmi dau seama, brusc, că nu mai are ce să se întâmple, de fapt. Le-am făcut pe toate, am trăit întreaga relaţie în gând. Am derulat filmul până la capăt cu viteză; ştiu deja intrigă, finalul şi poantele. Acum nu mi-a mai rămas decât să-l derulez înapoi ca să-l văd din nou, la viteză normală, şi, în cazul ăsta, care mai e plăcerea?

Ei, futu-i... dar când o să înceteze odată tot futaiul ăsta? Chiar am de gând să zbor din floare-n floare până nu mai rămâne nici una? Chiar am de gând să calc pe-alături de fiecare dată când mă ia cu mâncărici? Fiindcă mă ia cam o dată pe lună, când vine şi factura la întreţinere. Şi, când suntem pe ora de vară, chiar şi mai des. De la paişpe ani încoace tot gândesc cu puia şi, ca s-o spun pe-a dreaptă, între noi fie vorba, am ajuns la concluzia că puia mea are numai rahat în cap.

Eu ştiu foarte bine care-i problema cu Laura. Problema cu Laura e că n-o să mă mai întâlnesc niciodată cu ea a doua sau a treia oară. Niciodată nu o să mai stau ca pe ace două-trei zile, încercând să-mi aduc aminte cum arată, niciodată n-o să mă mai duc la cârciumă cu o jumătate de oră înainte ca să mă întâlnesc cu ea, stând cu ochii pe aceeaşi pagină de revistă şi uitându-mă la ceas o dată la treizeci de secunde, niciodată gândul la ea nu o să mai stârnească în mine aceleaşi emoţii pe care mi le stârneşte „Let's Get it On". Sigur că da, o iubesc, îmi place de ea, pot spune că avem conversaţii plăcute şi că ne

potrivim la pat, mai avem şi scandaluri, are grijă de mine, mi-a aranjat chestia cu clubul, dar ce importanţă au toate astea în momentul în care o fiinţă cu braţele dezgolite, un zâmbet simpatic şi bocanci de firmă intră la mine în magazin şi-mi spune că ar vrea să-mi ia un interviu? Nici una, asta-i problema, deşi poate că nu-i bine aşa.

Mama mă-sii! O să-i trimit la redacţie porcăria aia de casetă. Eventual.

Treizeci şi patru

A întârziat un sfert de oră, ceea ce înseamnă că stau în cârciumă şi mă uit în revistă la aceeaşi pagină de patruzeci şi cinci de minute. Îşi cere scuze, dar nu se omoară cu firea, dacă stau să mă gândesc; nu-i atrag atenţia. Astăzi nu-i momentul.

- Noroc, îmi spune, şi-şi ciocneşte paharul de şpriţ de sticla mea de bere mexicană.

Machiajul a început să i se cam ducă, din cauza căldurii, şi e roşie în obraji; e frumoasă foc.

- Să ştii că mi-ai făcut o surpriză plăcută. Nu spun nimic. Sunt prea încordat îţi faci griji pentru mâine seară? Nu chiar.

Sunt foarte ocupat să împing felia de lămâie pe gâtul sticlei.

- Auzi, ori discuţi cu mine, ori îmi scot ziarul!
- Discut, discut.
- Bun.

Îmi agit berea, ca să ajungă la lămâie.

- Şi ce-ai de gând să discuţi?
- O să discut dacă vrei să te măriţi, sau nu cu mine.

Râde de se prăpădeşte. Ha ha ha. Hăă hăă hăă! Vorbesc serios.

- Sunt convinsă.
- Ce să zic, îţi mulţumesc din suflet.
- Îmi pare rău, parcă acum două zile te-ndrăgostisei de tipa aia cu interviul, nu?
- N-aş merge până acolo, dar...
- Păi atunci scuză-mă şi pe mine, dar mă gândesc că nu eşti chiar cea mai sigură partidă de pe lumea asta.
- Şi dac-aş fi te-ai mărita cu mine?
- Sinceră să fiu, n-aş prea crede.
- Perfect. Bun; deci mergem acasă?

- Ia nu fi botos! De unde ţi-a venit?
- Nu ştiu.
- Foarte convingător.
- Am vreo şansă să te conving?
- Nu, nu prea. Sunt pur şi simplu curioasă să aflu cum de-ai ajuns în două zile de la caseta pentru cineva la căsătoria cu altcineva. Am dreptul?
- Da.
- Deci?
- Pentru că m-am săturat să mă gândesc tot timpul numai la asta.
- La ce?
- La chestiile astea. La dragoste, la căsătorie. Vreau să mă mai gândesc şi la altele.
- Hai că m-am răzgândit. E cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată. Da, te iau! Taci din gura. Lasă-mă să-ţi explic.
- Scuze. Zi mai departe.

Cum să-ţi spun, întotdeauna mi-a fost frică de căsnicie pentru că, ştii tu, că-ţi pierzi libertatea şi aşa mai departe. Dar când m-am gândit la fata aia mi-am dat seama că e exact invers: dacă te însori cu o femeie pe care o iubeşti şi lucrurile merg cum trebuie, chestia asta îţi dă posibilitatea să mai faci şi altele. Ştiu că nu ştii ce simţi pentru mine, dar eu ştiu ce simt pentru tine. Ştiu că vreau să fim împreună, deşi mă prefac că nu, şi faţă de mine, şi faţă de tine, şi tot batem pasul pe loc. E ca şi cum am semna un nou contract o dată la câteva săptămâni, şi nu mai vreau aşa ceva. Şi ştiu că, dacă ne-am căsători, aş lua-o în serios, n-aş vrea s-o dau în bară.

- Şi tu poţi să iei o asemenea hotărâre aşa, pur şi simplu? Cu sânge rece, ţac-pac, dacă faci aia, atunci se întâmpla ailaltă? Nu sunt sigură că aşa merge treaba.
- Ba tocmai că da! Chiar dacă-i vorba de o relaţie, care se bazează pe sentiment, asta nu înseamnă că nu poţi să iei o decizie raţională. Există momente când chiar asta trebuie să faci, altfel nu ajungi nicăieri. Aici greşeam eu. În loc să mă hotărăsc eu, mă dădeam după cum era vremea afară, după cum simţeam un gol în stomac sau după vreo schimbare de acord mişto dintr-o piesă de Pretenders; m-am săturat.
- Poate.
- Cum adică poate? Adică poate că ai dreptate. Dar eu ce-aş

putea să fac? Tu eşti tot timpul aşa. Tot timpul născoceşti câte ceva, şi ceilalţi trebuie musai să se ia după tine. Chiar te aşteptai să spun da?

- Habar n-am. Nici n-am stat să mă gândesc ca lumea. Important a fost să te cer.

Ei, uite că m-ai cerut. - Dar o spune cu blândeţe, ca şi cum ar recunoaşte că e ceva frumos ce i-am cerut, că înseamnă ceva, chiar dacă nu e interesată. - Mulţumesc. Treizeci şi cinci înainte să intre trupa, totul merge ca pe roate. Pe vremuri îmi lua ceva timp până se încălzea publicul, dar astăzi au un chef nebun. E şi din cauză că majoritatea celor care au venit au câţiva ani în plus faţă de acum câţiva ani, dacă înţelegeţi ce vreau să spun - cu alte cuvinte, e exact aceeaşi gaşcă, nu echivalentul ei din 1994 -, şi nu sunt dispuşi să mai aştepte până la douăsprezece şi jumătate sau până la unu ca să-şi dea drumul: acum sunt prea obosiţi pentru aşa ceva şi, oricum, unii trebuie să ajungă acasă ca să-i dea drumul femeii care stă cu copilul. Dar în primul rând din cauza aerului de petrecere, o atmosferă de genul „haideţi toată lumea cu mâinile sus şi să ne bucurăm de noaptea asta", ca şi cum ar fi o nuntă sau ziua cuiva, nu un club unde să mai poţi veni şi săptămâna viitoare şi poate şi peste două săptămâni.

Dar trebuie să zic că şi eu sunt meseriaş, nu mi-ara pierdut nimic din talent. Bag o serie care-i stoarce de tot: The O'Jays („Back Stabbers"), Harold Melvin and the Bluenotes („Satisfaction Guaranteed"), „The Ghetto" (primită cu urale, ca şi cum ar fi piesa mea, nu a lui Donny Hathaway) şi The Specials, cu „Nelson Mandela". Şi apoi vine momentul să intre trupa.

Mi s-a spus să-i prezint eu; Barry chiar mi-a dat un bilet cu ce trebuie să zic: „Doamnelor şi domnilor, ţineţi-vă bine! Vi-i prezint pe... SONIC DEATH MONKEY!" Dar nu mă ţin de el, până la urmă, şi mormăi scurt numele trupei în microfon.

Sunt îmbrăcaţi la costum, cu cravate subţiri; când îşi bagă sculele în staţie se aude un vuiet îngrozitor de microfonie şi, pe moment, mă sperii, crezând că asta e piesa lor de deschidere. Dar Sonic Death Monkey nu mai e ce era odată. De fapt, nici nu mai sunt Sonic Death Monkey.

- Nu ne mai numim Sonic Death Monkey, spune Barry când ajunge la microfon. S-ar putea să ne cheme pe viitor The

Futuristics, dar încă nu ne-am hotărât. În seara asta, însă, ne cheamă Backbeat. Unu, doi, trei şi... WELL SHAKE ITUPBABY.

Şi se dezlănţuie pe „Tvvist and Shout", pe care-o cânta la milimetru, iar lumea înnebuneşte, pur şi simplu.

Şi culmea e că Barry chiar se descurcă cu vocea.

Cânta „Route 66", „Long Tall Sally", „Money" şi „Do You Love Me", iar la bis, „În the Midnight Hour" şi „La Bamba". Pe scurt, toate piesele sunt absolut normale şi recognoscibile şi merg la sigur pentru oamenii ăştia de treizeci şi ceva de ani, care cred că hip-hop-ul e pentru copiii lor, la orele de muzică şi de sport. Până la urmă, publicul e aşa de mulţumit, că stă şi pe piesele pe care le pregătisem ca să-l ajut să-şi revină din spaima pe care credeam că o să le-o tragă Sonic Death Monkey.

- Care-i poanta? îl întreb pe Barry când vine la mine la pupitru, transpirat, gâfâind şi plin de el.

- A fost OK?

- A fost mai bine decât mă aşteptam.

- Laura ne-a zis că ne lasă să cântăm doar dacă învăţăm nişte piese ca lumea. Dar ne-a plăcut. Băieţii se gândesc să renunţe la glorie şi să se apuce de cântat pe la nunţi de argint.

Şi tu ce părere ai? în fine, la o adică... Oricum începusem să-mi pun probleme în legătură cu direcţia noastră muzicală. Parcă prefer să văd că lumea dansează pe „Long Tall Sally" decât să fugă din sală cu mâinile la urechi.

- Îţi place clubul? E OK. Dar, mă-nţelegi, cam popular pentru gustul meu.

Vorbeşte serios.

Ce-a mai rămas din seara asta se scurge că finalul unui film. Întreaga distribuţie dansează: Dick cu Anna (el stă liniştit şi doar se leagănă, Anna îl ţine de mâini şi încearcă să-l facă să-şi dea un pic drumul). Marie cu T-Bone (Marie e beată, T-Bone se uită peste umărul ei la altcineva - la Caroline! - Care se vede clar că-l interesează), Laura cu Liz (care vorbeşte agitată şi, din câte se pare, plină de nervi despre nu ştiu ce).

Pun şi Solomon Burke, „Got to Get it Off My Mind"; toată lumea îşi dă silinţa, deşi doar cei mai buni dansatori o să fie în stare să se descurce cât de cât, iar printre cei de faţă nu e nimeni de genul ăsta şi nici măcar la un nivel mediu. Când aude primele măsuri, Laura se întoarce spre mine, îmi zâmbeşte cu gura până la urechi şi face semne cu degetul mare în sus, iar eu încep să

pun cap la cap, în minte, o compilaţie pentru ea, ceva numai cu piese pe care le ştie şi pe care ar fi dispusă să le cânte. În seara asta, în premieră absolută, cred că îmi dau seama cum anume trebuie s-o fac.